CURT SIODMAK

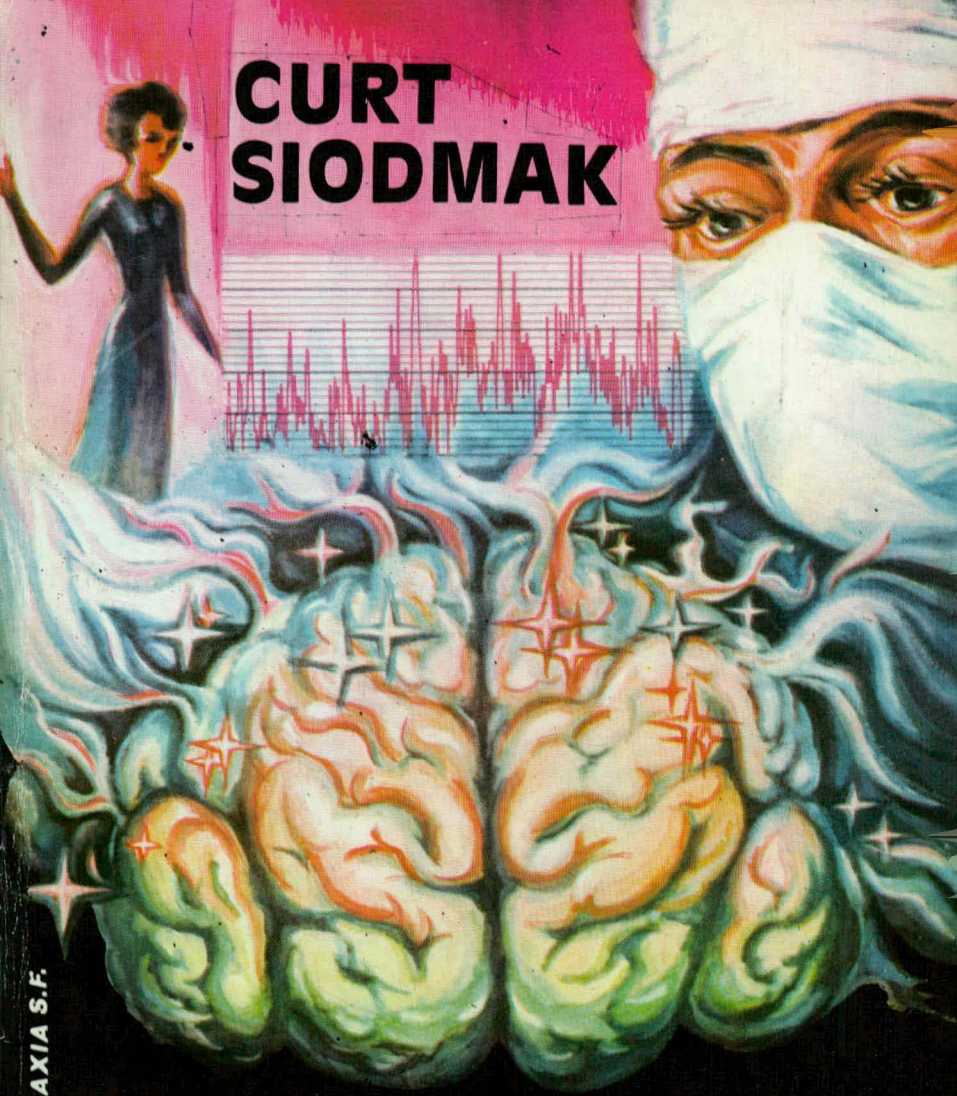

Creierul lui Donovan

COLECȚIA GALAXIA S.F.

BIBLIOTECA ALEPH

Editura Fantasia

CURT SIODMAK

CREIERUL LUI DONOVAN

Janice se simți încurcată și păru că renunță. Încercase cu toată voința, cu toată dragostea de care era în stare să pătrundă în conștiința lui.

— Dacă ai putea să iubești, atunci dragostea s-ar întoarce la tine, îi spuse.

Ea mă vedea pe mine, Patrick, șezând lângă ea. Avea impresia că personalitatea mea și a lui Donovan doar se amestecaseră. Acum își dorea ca Donovan să dispară și să-i răspundă Patrick. Credea că voința ei și a mea, unite, puteau fi suficient de puternice să distrugă telepatica influență ce mă înrobea în propriul trup. Știa că eu o ascultam și, brusc, având sentimentul că a pierdut bătălia, mă strigă pe nume :

— Patrick ! Poți fi liber dacă te lupți ! Ajută-mă !

— *Eu nu sunt Patrick,* zise Donovan.

Coperta : ADRIAN IONESCU
Redactare : JUNONA TUTUNEA

Titlul original : Donovan's Brain, by Curt Siodmak
Copyright 1970 by Curt Siodmak

Toate drepturile asupra acestei versiuni în limba română, inclusiv pentru Republica Moldova, sunt rezervate Editurii Fantasia.

I.S.B.N. 973-96508-1-3

CURT SIODMAK

CREIERUL LUI DONOVAN

Versiune românească : RODICA STAN

Editura FANTASIA
1994

DEŞERTUL ARIZONA, 1948

13 Septembrie

Astăzi a trecut prin gara Washington un flaşnetar mexican. Ducea cu el o mică maimuţă *capuchin,* care semăna mai degrabă cu un bătrân zbârcit. Animalul era bolnav de tuberculoză, aproape pe moarte. Blana lui năpârlită era maro-verzuie, năclăită, iar în multe locuri chelise de tot.

I-am oferit mexicanului trei dolari pentru maimuţă, iar el s-a arătat chiar dornic s-o vândă. Tuttle, patronul magazinului, a încercat să mă împiedice s-o cumpăr, dar se temea să se amestece prea mult în treburile mele, ca nu cumva să încetez să-i mai frecventez şandramaua şi să-mi fac cumpărăturile în Konapah sau Phoenix.

Am înfăşurat *capuchin*-ul plin de purici în haină şi am pornit spre casă. În ciuda căldurii cumplite tremura, iar când l-am strâns mai tare în braţe m-a muşcat.

Dârdâia de frică atunci când am intrat în laborator. Am legat maimuţica de piciorul mesei de lucru, apoi mi-am spălat bine rana cu dezinfectant. După aceea am hrănit-o cu ouă crude şi i-am vor-

bit. S-a liniştit, dar numai până când am încercat s-o mângâi, căci atunci m-a muşcat din nou.

Franklin, servitorul meu, mi-a adus o cutie de carton pe care o umpluse pe jumătate cu cânepă.

— Cânepa are să înăbuşe puricii, mi-a explicat el.

Maimuţica mea a sărit iute în cutie şi s-a ascuns acolo. Când nu i-am mai dat atenţie, a adormit. Îi priveam faţa aproape lipsită de păr, capul acoperit cu blană scurtă, care amintea chiar de gluga unui călugăr capucin. Animalul respira greu şi mi-a fost teamă că s-ar putea să nu apuce dimineaţa.

14 Septembrie

Maimuţa era încă în viaţă de dimineaţă şi ţipa isteric atunci când am încercat s-o prind. Dar, după ce i-am dat din nou ouă crude şi banane, m-a lăsat să-i mângâi capul o clipă. Trebuia s-o fac să aibă încredere în mine. Frica îi declanşase o secreţie excesivă de adrenalină, cum se întâmplă de obicei în condiţiile unei circulaţii anormale a sângelui, şi asta mi-ar fi dat peste cap planurile.

După-amiază, şi-a încolăcit braţele lungi în jurul gâtului meu şi şi-a lipit faţa de umărul meu, dovedindu-se pe deplin încrezătoare. Am mângâiat-o, iar ea a început să scoată scâncete uşoare de mulţumire. I-am luat pulsul, care era mult peste normal.

Când a adormit la mine în braţe, am înjunghiat-o între osul occipital şi prima vertebră cervicală. A murit pe loc.

15 Septembrie

La ora trei după-amiază a venit să mă viziteze doctorul Schratt din Konapah. Deşi nu-l văd cu săptămânile, comunicăm des la telefon sau prin scrisori. El e foarte interesat de munca mea, dar, când mă urmăreşte la lucru, se arată destul de sceptic. Nu-şi poate ascunde satisfacţia când mă vede ratând un experiment. Sufletul lui se zbate între o puternică pasiune pentru ştiinţă (ceea ce e valabil şi pentru mine) şi o timidă reacţie împotriva a ceea ce el numeşte „invadarea emisferei lui Dumnezeu".

Schratt locuia în Konapah de mai bine de treizeci de ani. Căldura îl făcuse să-şi piardă toată energia. Devenise la fel de superstiţios ca şi indienii din districtul său. Dacă etica medicală i-ar fi permis, le-ar fi prescris pacienţilor lui vrăji cu şerpi şi prafuri din broaşte râioase uscate.

El e medicul oficial al pistei de aterizare în cazuri speciale din Konapah, iar salariul pe care i-l plătesc liniile aeriene îi ajunge atât cât să nu moară de foame. Pe aici un medic de ţară nu are prea multe mijloace de a-şi câştiga existenţa. Cei câţiva albi se duc la spitalul din Phoenix când sunt bolnavi. Indienii cheamă doctorul numai atunci când toate soluţiile mistice au eşuat, iar pacientul e pe moarte. Cândva Schratt avea calităţile unui savant, asemenea lui Pasteur sau Robert Koch. Acum, pe jumătate îndobitocit de *tequila* de proastă calitate, şi-a pierdut capacitatea de a se concentra. Doar din când în când câte o sclipire de geniu îi mai luminează crepusculul conştiinţei. Temându-se de aceste scânteieri de clarviziune, se

retrage în mod deliberat în ceaţa vieţii cale care pâlpâie tot mai încetişor.

Mă urmărea în această după-amiază cu un aer de reproş părintesc. Dacă m-ar fi putut opri să fac ceea ce făceam m-ar fi oprit. Dar visele şi dorinţele uitate mai răsunau din când în când şi prin ruinele vieţii lui decăzute. Opoziţia lui faţă de mine şi de munca mea este pur şi simplu manifestarea regretului că şi-a trădat propriul geniu. Stând într-un scaun înalt, lângă sobă, îşi fuma nervos pipa. N-am să înţeleg niciodată cum poate suporta arşiţa deşertului îmbrăcat cu haina aceea groasă, veche, ce-o adusese cu el din Europa în urmă cu patruzeci de ani. Poate că e singura pe care o are. Sunt sigur că de fiecare dată când pleacă de la mine îşi jură să nu mă mai vadă niciodată. Dar după câteva zile sună telefonul şi mă cheamă vocea lui răguşită obosită. Sau vechiul lui Ford opreşte, bolborosind, în faţa casei mele.

Am disecat trupul maimuţei. Plămânii erau mâncaţi de tuberculoza care-i afectase şi rinichii. Dar creierul era în stare bună. Ca să-l păstrez, i-am creat un sistem de hrănire artificială. Am fixat artere din cauciuc pe artera vertebrală şi pe carotida internă ca sângele pus în circulaţie de o pompă mică să pătrundă prin cercul lui Willis şi să alimenteze creierul. Apoi se întoarce prin venele corespunzătaore de pe ambele părţi ale creierului şi trece prin tuburi de sticlă pe care le iradiez cu ultraviolete. Erau uşor de măsurat puterea şi frecvenţa infinitesimalelor descărcări electrice pe care le produce creierul. Electroencefolagraful desena curbele lor lente, tremurate, pe panglica de hârtie ce ieşea continuu din maşina care le înregistra.

Eram foarte nerăbdător să aud comentariile lui Schratt în legătură cu succesul meu, dar el nu scotea o vorbă, ci doar privea fix, încordat, linia unduitoare care contura un model neregulat pe hârtie. Şi-a ridicat doar uşor degetele groase, maronii şi a atins vasul în care plutea creierul. Brusc tulburată, linia trasată de encefalograf s-a amplificat, a urcat şi apoi a coborât cu o extraordinară viteză. Organul detaşat de restul organismului răspundea la un stimul extern !

— Simte ! ?... Gândeşte !... exclamă Schratt.

Şi când s-a întors spre mine i-am surprins în ochi sclipirea pe care o aşteptam cu înfrigurare. Dar Schratt s-a aşezat greoi la locul lui. Gândindu-se la ce văzuse, faţa lui de beţivan, grosolană şi arsă de soare devenea tot mai palidă.

— Tu eşti părintele acestui fenomen, i-am spus, ca să-l mai înseninez puţin, deşi ştiam că nu poate fi linguşit.

— Nu vreau nimic din tot ceea ce faci tu, Patrick, mi-a răspuns. Tu, cu fiziologia ta mecanicistă, reduci viaţa la chimia fizică ! Creierul ăsta s-ar putea să mai simtă încă durerea. Poate că suferă, chiar şi fără trup, şi fără ochi, fără organe care să-i exprime simţămintele. Poate că se zbate în agonie.

— Noi ştim că creierul în sine, ca organ, este insensibil, am rostit eu liniştit şi răspicat. Ca să-l mulţumesc am adăugat : mă rog, cel puţin aşa credem !

— Mda, ca de obicei, ai spus numai ce-ţi convine : esenţialul ! a replicat Schratt, tremurând de

parcă succesul experimentului meu îl descumpănise. Crezi și recunoști doar ceea ce poți să observi și să măsori. Te aventurezi cu nesăbuință în descoperirile tale, fără să te gândești măcar la consecințe (îl mai auzisem eu spunând asta și altădată).

— Încerc doar să țin în viață niște țesuturi, în afara organismului, i-am răspuns calm. Trebuie să admiți, în ciuda aversiunii tale față de tot ce ține de progresul științei, că încercarea mea reprezintă un mare pas înainte. Mi-ai spus că materia nervoasă e prea fragilă pentru a putea fi studiată în stare vie. Dar eu am reușit.

Am atins vasul în care se afla creierul maimuței și encefalograful înregistră imediat reacția organului. L-am privit pe Schratt pătrunzător. Doream să văd din nou la el acel interes al omului de știință care îmi stimula cercetările. Dar privirea lui era lipsită de orice expresie.

— Tu judeci sintetic și concis, observă el în cele din urmă, dezarmat. Nu mai există pic de sentiment uman în tine. Pasiunea ta pentru observație și precizia ta matematică au ucis omul din tine, Patrick. Inteligența ta e mutilată de o cumplită neputință de a înțelege viața. Eu unul sunt convins că viața este o sinteză între iubire și ură, între ambiție și delăsare, între capriciu și bunătate. Când ai să poți fabrica și *bunătate* într-o eprubetă, am să mă întorc.

S-a îndreptat încet, abătut, spre ușă, ca întotdeauna când se hotăra s-o rupă cu mine. Dar din prag s-a întors și a adăugat cu o voce tremurată :

— Fă-mi o favoare, Patrick ! Oprește pompa. Lasă acel ceva dinăuntru să moară !...

16 Septembrie

După miezul nopţii creierul a murit şi devierile encefalografului au încetat.

La ora trei dimineaţa, când eu lucram încă în laborator, a sunat telefonul din sufragerie. Am auzit vag, de mai multe ori, soneria stridentă.

Janice se dusese la culcare de câteva ore , după ce-mi adusese cina pe o tavă. În mod sigur luase un somnifer, altfel ţârâitul acela enervant şi insistent ar fi trezit-o. Franklin, care dormea în căsuţa din spate, nu s-ar fi deranjat nici în ruptul capului. Când am ridicat în sfârşit receptorul, am auzit vocea agitată a lui Roger White. Un avion se prăbuşise lângă postul lui de observaţie.

— Nu pot să prind Konapah ! ţipa White ca şi cum mi-ar fi vorbit de la distanţă, fără să se folosească de telefon. Bătrânul Schratt e iar beat !

A început să înjure, fără să se mai poată stăpâni, cum ar fi făcut dealtfel orice om aflat singur într-o baracă pe vârful unui munte, izolat, la treisprezece kilometri depărtare de cele mai apropiate aşezări şi cu un avion zdrobit lângă el. Încercase să-l contacteze pe Schratt cu zece minute înainte de a suna la mine. Nu avea decât două linii pe care le putea folosi : a lui Schratt şi a mea. Operatorul de la telefoane lasă aceste legături în funcţiune toată noaptea, pentru eventuale urgenţe.

L-am liniştit pe White şi i-am promis să-l ajut cât pot de repede. În cele din urmă am luat legătura cu Schratt prin telefon. Vorbea greu şi de-abia a înţeles ce-i spuneam. I-am repetat de nu ştiu câte ori până să priceapă.

— Nu pot să urc până acolo ! scânci el când vorbele mele au reuşit să-i pătrundă în creierul înceţoşat de *tequila*. Nu pot... Sunt un om bătrân... Nu sunt în stare să merg călare câteva ore... Şi am şi inima slabă !...

Se temea de moarte să nu-şi piardă slujba, dar alcoolul îi sleise orice putere.

— Bine, mă duc eu în locul tău, i-am spus. Ne vedem deseară la mine.

— La tine, deseară, Patrick, repeta el spăşit. Mulţumesc, Patrick, îşi mulţumesc...

Mi-a fost destul de greu să-l trezesc pe Franklin. L-am trimis să cheme vecinii să-mi dea o mână de ajutor. Apoi m-am întors în laborator şi am împachetat toate instrumentele şi medicamentele de care bănuiam că o să am nevoie.

Când am ridicat capul, am văzut-o pe Janice stând în pragul uşii. Îşi pusese rochia şi cu degetele ei subţiri încerca să-şi prindă cureaua pe talie. Ochii îi erau obosiţi şi întunecaţi. Fără îndoială, luase somnifere. Am surprins-o chiar eu o dată. Ea nu suportă clima de aici, arşiţa deşertului uscat, apa stătută, pompată prin kilometri întregi de conducte încinse. Se veştejeşte puţin câte puţin, se usucă pe picioare. I-am spus de multe ori să plece din Washington Junction. Ar fi trebuit să trăiască în New England, unde s-a născut, dar ea nu vrea să mă părăsească.

— Urgenţă ? m-a întrebat, dezmeticindu-se, dar încă destul de buimacă din pricina tranchilizantelor.

I-am povestit despre avion şi despre telefonul lui White.

— Lasă-mă să merg cu tine, mă rugă ea, dar de-abia vorbea. Te-aș putea ajuta...

Părea acum trează, odihnită. Știam că dorește să fie cu mine, iar accidentul i-ar fi oferit o astfel de ocazie.

— Nu, i-am răspuns, nu ești pregătită pentru o asemenea excursie. Du-te la culcare.

Mi-am dat seama că nu mai vorbisem cu ea de câteva săptămâni. Ea însă fusese mereu, neauzită, ca o umbră în preajma mea. Mâncarea era în cameră la timpul potrivit, casa era dereticată fără zgomot, iar ea nu mă deranja niciodată cu întrebări. Aștepta doar s-o chem, dar eu uitasem de existența ei tăcută.

Oamenii sosiră cu catâri și cu cai. Am pornit în sus, pe poteca de munte.

16 Septembrie

Caii au urcat trei ore întregi până am ajuns la postul de paznic al lui White. De fapt, era o baracă din lemn masiv, cu un turn de unde observatorului i se oferă o priveliște largă asupra munților. Sarcina lui White era să observe eventualele incendii și să urmărească dacă bateriile de la semnalele luminoase de avertisment sunt încărcate corespunzător. Farurile de tipul acesta servesc pentru orientarea avioanelor care zboară spre nord și spre vest.

White este un tip cam la cincizeci de ani. Trăiește doar cu câinele lui în acel loc singuratic. Pentru el, cei câțiva locuitori din Washington Junction reprezintă o mulțime greu de suportat.

Şi, pentru prima dată, l-am găsit aşteptând nerăbdător să vadă pe cineva, pe oricine, apărând. Faţa lui arsă de soare şi de vânt era lividă.

— Mă bucur că aţi venit, zise, ajutându-mă să descalec şi mă conduse spre avion. A dracu' încurcătură mi-a căzut pe cap !,,,

Nu mai rămăsese mare lucru din navă. Impactul cu solul fusese atât de puternic, încât dezmembrase aripile, cabina şi fuselajul, iar bucăţile erau împrăştiate pe o suprafaţă mare. După toate aparenţele, pilotul apreciase greşit înălţimea munţilor.

— Luase foc, dar l-am stins, spuse White şi-mi arătă locul încă fumegând, unde rezervorul de benzină, acum înnegrit, explodase. Cred că mai sunt încă în viaţă !

White făcuse treabă bună, în ciuda şocului pe care îl trăise. Îi transportase pe cei doi supravieţuitori la umbră, sub un pom. Unul din ei era tânăr, celălalt un bărbat mai în vârstă, a cărui figură mi se părea cunoscută. Amândoi respirau încă. Tânărul avea ochii deschişi, dar nu mă putea vedea. Era aproape în stare de inconştienţă şi îşi muşcase rău buza de jos. O dâră subţire de sânge i se prelingea pe bărbie. I-am administrat o doză de morfină şi m-am întors spre celălalt. Acesta avea fracturi multiple la ambele picioare. White îi pusese câte un garou deasupra fiecărui genunchi, ca să-i oprească hemoragia care i-ar fi putut fi fatală.

Tuttle şi Phillips s-au apropiat, dar s-au oprit la câţiva metri de răniţi. Nu-l vedeam pe al treilea însoţitor, pe Matthews. El îmi mărturisise când urcam că nu suporta să vadă sânge.

— Mai sunt doi tipi acolo, dar au murit, şopti Tuttle.

M-am uitat în direcţia indicată şi am văzut în iarbă o elice sfărâmată, care mai avea încă atârnată de ea o parte din motor.

— Au capetele retezate, rosti Phillips atât de încet, încât la început nici n-am înţeles ce spunea.

White găsise patru trupuri. Avionul, deşi puternic, era prea mic pentru a putea transporta atâţia.

I-am sfătuit pe White şi pe Phillips să-l ducă pe cel mai în vârstă în baracă. Pe tânăr l-am examinat chiar acolo unde se afla. Pieptul îi fusese zdrobit şi ambele braţe rupte. L-am trimis pe Tuttle să taie patru crengi drepte din copac. Rănitul era conştient, dar nu putea vorbi. Morfina îi mai liniştise durerile şi respira sacadat. Pulsul era aproape de o sută zece.

— Linişteşte-te, încearcă să adormi, l-am sfătuit. Nu te agita de pomană, o să-ţi revii.

Părea să înţeleagă şi a încercat să-mi răspundă. Dar calmantul şi-a făcut efectul şi ochii i s-au închis. I-am încrucişat uşor braţele pe piept şi înfăşurând în bandaje cele patru crengi pe care mi le adusese Tuttle, improvizând nişte atele, i-am prins oasele braţelor între acestea, apoi i-am imobilizat încheietura mâinilor şi coatele. I-am mai făcut o injecţie, ca să doarmă până avea să ajungă la spital şi i-am spus lui Tuttle să-l ducă jos, în Washington Junction, unde urma să vină ambulanţa.

Tuttle l-a chemat pe Phillips şi împreună l-au legat pe bolnavul inconştient de o targă. Eu m-am întors în casă înainte de a-i vedea plecând. White îl pusese pe cel mai în vârstă pe o masă. Începuse

să se zbată şi să geamă, aşa că i-am slăbit legăturile din jurul picioarelor, care începuseră să se umfle.

— Vor trebui amputate, i-am spus lui White. Altfel, o să moară în câteva ore.

White şi-a întors chipul palid spre mine şi a aprobat din cap. Încerca să zâmbească, făcând mari eforturi să se stăpânească, dar eu mă temeam că n-o să fie în stare să reziste până la capăt. Acum îmi părea rău că n-o luasem pe Janice cu mine. Matthews, băcanul, singurul care m-ar fi putut ajuta, era afară : îi era rău. El nu văzuse niciodată oase zdrobite şi trupuri stâlcite. L-am strigat, dar n-a fost de nici un folos.

I-am dat lui White nişte bromură, ca să-l ajut să se liniştească. Apoi a devenit foarte activ, îndeplinindu-mi toate ordinele foarte prompt. Dar vorbea continuu. L-am lăsat să pălăvrăgească, pentru că îmi dădeam seama că asta îi distrăgea atenţia şi îl ajuta să suporte mai uşor totul. Îmi tot explica ce şi cum s-a întâmplat. Auzise aeronava zburând pe deasupra lui curând după miezul nopţii. Părea că nu mai poate păstra direcţia. Farurile funcţionau toate normal, dar era foarte înnorat. Paznicului îi era greu să-şi dea seama ce avion era. Cursa comercială de Los Angeles trecuse deja, iar de la Konapah nu se anunţase nimic altceva.

White vorbea repezit în timp ce scotea lenjerie de pat curată şi nişte cămăşi albe dintr-un sertar. Apoi a aprins soba din bucătărie şi a pus apă la încălzit, cu mişcări energice, dar mecanice, de parcă era robot. În vremea asta, eu am frecat masa de bucătărie cu o bucată de săpun verde, pe care din fericire am găsit-o prin casă.

În timp ce se mişca dintr-un loc în altul, gazda mea vorbea cu însufleţire. Locuia acolo de vreo opt ani. Nu i se întâmplase niciodată vreun accident sau vreun fapt ieşit din comun. O singură dată nişte pescari furaseră petrol pentru sobă, de la unul din faruri, ceea ce de fapt constituia un delict federal, dar White nu se obosise să-l raporteze. În mod ciudat, se simţea responsabil şi era obsedat de ideea că ar putea fi învinuit de neglijenţă. Încerca să se dezvinovăţească printr-o avalanşă de explicaţii. Socotea că era numai ghinionul lui faptul că prăbuşirea se produsese chiar lângă postul de care răspundea.

Apa fierbea şi mi-am sterilizat instrumentele. Infecţia putea surveni chiar şi în condiţiile celei mai bune dezinfectări, iar bucătăria aceea prăfuită nu era chiar cea mai desăvârşită sală de operaţie şi deci nu-i oferea perspective prea strălucite celui de pe masă. Pentru o clipă m-am gândit că e mai bine să nu-l operez şi să las destinul să hotărască.

M-am apropiat de pacient şi i-am privit faţa. Toate trăsăturile îmi păreau cunoscute : gura cu buze subţiri, palide, pometii proeminenţi, nasul mic, fruntea bombată. Chiar şi cicatricea care se întindea de la urechea stângă spre vârful bărbiei mi se părea familiară. White îi scosese haina şi o aruncase pe un scaun. I-am scos portofelul din buzunarul de la piept. Era îmbibat cu sânge, iar numeroasele bancnote dinăuntru se lipiseră între ele. Omul purta asupra lui o întreagă avere ! Portmoneul era vechi şi tocit şi avea imprimate pe el iniţialele W.H.D. Warren Horace Donovan ! De-acum ştiam cine era cel căruia urmam să-i salvez viaţa ! Era o persoană importantă. În câteva ore o gră-

madă de specialişti aveau să-şi vâre nasurile peste tot şi dacă nu ajungeam jos cu el viu, în mod sigur mă acuzau de incompetenţă. Trebuia să mă ocup serios de el.

Nu i-am spus lui White cine era omul de pe masa din bucătărie. Dacă i-aş fi spus, ar fi fost prea înspăimântat, prea impresionat, ca să mă mai ajute.

După ce i-am tăiat lui Donovan pantalonii şi indispensabilii i-am făcut o anestezie rahidiană, între a treia şi a patra vertebră lombară. Chiar dacă şi-ar fi revenit din starea de inconştienţă, nu ar mai fi simţit durerea. Respira anevoie, sacadat. I-am coborât capul punând două cărţi sub picioarele din spate ale mesei. Tensiunea arterială scădea alarmant. I-am administrat intravenos o doză de adrenalină, de o mie de unităţi. Tensiunea a crescut din nou. Am început amputarea şi am terminat în mai puţin de o oră. Am fost obligat să tai din femur, pentru că la ambele picioare suferise fracturi multiple, iar arterele fuseseră secţionate. Un şuvoi puternic de sânge ţâşnise imediat după ce slăbisem garourile. Tălpile erau reci şi umede. Nimeni nu i-ar mai fi putut salva picioarele. De altfel, pe tot parcursul operaţiei m-am temut ca toate eforturile mele să nu fie zadarnice.

Soarele era sus când l-am pus pe targă. Am legat brancarda între doi cai, lăsând-o mai jos în spate, pentru a transporta bolnavul în cea mai comodă poziţie. Am început astfel lungul drum înapoi.

L-am lăsat pe White în urmă. Matthews îşi revenise din şoc şi părea că se ruşinează acum de slăbiciunea sa şi de felul în care se purtase. Dorea

să facă un bine măcar în ceasul al doisprezecelea, aşa că mergea pe lângă targă, lăsându-mă pe mine să merg călare. La fiecare câteva miunte trebuia să ne oprim şi să iau pulsul rănitului. Era aproape o sută patruzeci şi foarte slab. I-am mai făcut o doză de adrenalină intravenos.

După două ore de mers, Donovan a încetat să mai respire. A trebuit să-i trag limba în afară şi să-i administrez nişte oxigen dintr-un tub pe care îl aveam cu mine. Ar fi fost mai bine să-i fac o injecţie intravenoasă cu coramin, dar nu aveam la mine.

Nu dormisem de două zile şi simţeam că am ajuns la capătul puterilor. De câteva ori poteca se întunecase în faţa ochilor mei. Trebuia să mă ţin strâns de gâtul calului.

Soarele părea că n-o să mai apună vreodată, iar căldura devenise de nesuportat. La un moment dat caii s-au speriat, dar Matthews a prins hăţurile la timp şi i-a împiedicat s-o ia la fugă. Un şarpe cu clopoţei se încălzea la soare de-a curmezişul cărării. În timp ce eu ţineam frâiele, Matthews a omorât reptila cu o bâtă. Apoi a aruncat leşul cât a putut mai departe, dar acesta s-a atârnat între crengile unui copac şi ne-a trebuit mult până să urnim caii mai departe. A fost o adevărată tortură coborârea la vale.

Când în sfârşit am auzit voci strigându-ne, ne-am oprit imediat şi ne-am aşezat pe jos, epuizaţi. Patru oameni veneau în întâmpinarea noastră. Schratt telefonase la Phoenix, iar spitalul trimisese o ambulanţă. Dar Schratt refuzase ajutorul unui medic din oraş. Era datoria lui să se ocupe de ră-

niți. Da, el stătuse cu mâinile în sân, iar eu mă spetisem în locul lui ! ?

Cei din Phoenix încă nu aveau habar că avionul care se prăbușise era chiar al lui Warren Horace Donovan. Căci, dacă n-ar fi fost așa, nici toate regulile eticii profesionale ale medicinei, la un loc, nu i-ar mai fi oprit pe cei de la spital să trimită pe loc fiecare specialist disponibil, numai să salveze viața lui W. H. Donovan !

17 Septembrie

Chiar când să ajungem în Washington Junction, Donovan a avut o criză. Inima lui puternică, a depășit starea de comă, dar era deja prea târziu să-l mai trimit la Phoenix. Oricum n-ar mai fi ajuns în viață. A fost dus în laboratorul meu și pus pe masa de operație. Oamenii priveau în jur surprinși. Nu se așteptaseră să vadă un laborator atât de bine dotat. Nici unul dintre ei nu știa nimic despre mine, nici măcar cum mă cheamă. Dar în general cei care trăiesc în deșert nu sunt prea curioși, nici prea vorbăreți. Căldura care subțiază sângele lenevește și creierul, așa că nici unul nu gândește mai mult decât îi cere viața de zi cu zi. Eu trăiesc retras. Nimeni nu m-a întrebat vreodată ce fac. De altfel, deșertul e plin de pustnici și de oameni singuratici, cu obiceiuri ciudate.

Le-am spus însoțitorilor mei că pot să plece, apoi mi-am schimbat cămașa cu una curată, pe care Janice mi-o lăsase în laborator. Am găsit pe masă cafea rece și ceva de mâncare. Ea aștepta tăcută, în camera ei, s-o chem. Accidentul între-

rupsese rutina monotonă a zilelor noastre, iar ea spera că am să vreau în sfârşit să-i vorbesc.

L-am examinat pe muribund. Pulsul era accelerat, iar bătăile inimii erau atât de slabe, încât, chiar cu stetoscopul, de-abia le puteam auzi. Am strigat-o pe Janice.

— Unde-i Schratt ? am întrebat.

Mi-am dat seama că ea nu mai adormise, ci aşteptase să mă întorc.

— L-a dus pe celălalt în Phoenix, mi-a răspuns.

— Caută-l la spital şi spune-i să se întoarcă imediat. Pe urmă, vino să mă ajuţi.

A ieşit în fugă din cameră, grăbindu-se să-mi îndeplinească ordinele.

Trebuia să iau o hotărâre. Trebuia să mă decid. Imediat, înainte de a fi prea târziu ! Nu mă simţeam deloc obosit. Ocazia era unică şi fascinantă ! Omul era pe moarte, dar creierul lui era încă viu. Şi era un creier extraordinar : avea un înveliş larg, cu o formă perfectă — ţeastă mare, fruntea înaltă... I-am testat reacţiile cu ajutorul encefalografului. Acesta mi-a indicat puternice deviaţii delta.

Creierul unui animal are de obicei reacţii slabe şi o rezistenţă scăzută. Animalul cedează total când e pe moarte. Creierul este un organ secundar al corpului său, mai puţin important decât armele de apărare. Dar omul de pe masa mea îşi exersase toată viaţa acest organ al gândirii, îl educase, îl pusese mereu la lucru. Iată specimenul perfect, pe care orice om de ştiinţă şi l-ar dori !

Ah ! dacă Schratt ar fi aici, cel puţin !...

Capul lui Donovan era aproape lipsit de păr, ceea ce avea să-mi uşureze munca. El era în comă ; nici nu mai era nevoie să folosesc un anestezic. Am băgat în priză aparatul de sterilizat şi am pus înăuntru un bisturiu chirurgical şi un fierăstrău Gigli. Când instrumentele au fost sterilizate, am luat bisturiul şi am făcut o incizie semicirculară în piele, începând chiar de deasupra urechii drepte, continuând prin partea din spate a capului, până în zona de deasupra urechii stângi. Am împins scalpul până ce am descoperit complet bolta craniului. S-a produs o sângerare slabă pe suprafaţa osoasă acum expusă.

Cu fierăstrăul am făcut o incizie în cutia craniană, de jur împrejurul craniului. Pentru a păstra creierul neatins am avut grijă să pătrund în adâncime doar până la *dura mater*. Apoi am ridicat tot osul craniului. Suprafaţa umedă a membranei *dura mater* era caldă încă atunci când am atins-o cu degetele. Am făcut în ea aceeaşi incizie semicirculară pe care o făcusem şi la exterior, în piele. Am dat-o la o parte şi iată, acum, descoperit, creierul lui Donovan !

Respiraţia lui s-a oprit. Se produsese asfixia, din cauza unui stop cardiac. Nu mai era timp să-i mai administrez stimulenţi. Ar fi însemnat să pierd minute preţioase. Trebuia să separ creierul în timp ce el era încă în viaţă. Făcusem deja o greşeală, cu maimuţa, şi nu-mi mai puteam permite acum să risc.

Am auzit-o pe Janice vorbind la telefon cu Phoenixul. Schratt se întorcea, era deja pe drum. Ea repeta totul cu voce tare, aşa că am auzit şi eu.

„Numai de nu s-ar strica Fordul lui Schratt !"

Janice intră în cameră. Se opri, văzându-mă aplecat asupra trupului.

— Vino încoace ! i-am strigat grosolan.

Nu vroiam să-i las timp de gândire. Ea studiase medicina ca să-mi facă mie pe plac și să-mi fie alături. Conștiincioasă, calmă, sigură pe ea chiar și în situații deosebite, era asistenta ideală. Dar, ca și Schratt, detesta profund ceea ce făceam eu, pentru că munca mea mă ținea mereu departe de ea și asta o făcea geloasă. Eu eram de fapt căsătorit cu aparatele și bisturiele mele.

— Fierestrăul ! Repede ! am ordonat. Am întins mâna fără s-o privesc.

Ea stătea încă în pragul ușii, ezitând să se apropie. Apoi am auzit-o mișcându-se. A venit până lângă umărul meu și mi-a dat instrumentul cerut. Am început să tai cu fierăstrăul osul occipital. Eram foarte concentrat și nici nu l-am auzit pe Schratt intrând. În cele din urmă am simțit că cineva mă privește. Schratt stătea cam la doi metri în spatele meu, uitându-se la mine încremenit. Tremura tot. Se dădea în el o adevărată luptă : nu știa dacă să fugă sau să vină să mă ajute, dar până la urmă și-a revenit din șocul pe care l-a suferit când m-a văzut furând creierul unui om.

Am ridicat craniul și l-am desprins de corp.

— Lasă-ne singuri, Janice, am rugat-o.

Ea a plecat imediat și mi-am dat seama că a fost chiar bucuroasă să plece mai repede. Pentru o clipă am regretat că o chemasem să mă ajute. Și pe urmă, nici n-aveam nevoie de prea mulți martori.

— Pune-ți mănușile astea și un șorț, i-am ordonat lui Schratt, în timp ce desprindeam osul

frontal cu un bisturiu tocit, lucrând cu prudență ca nu cumva să ating ochii.

Schratt și-a acoperit fața cu palmele într-un gest reflex și a rămas încremenit pentru o secundă. Când și-a descoperit din nou fața, expresia lui era complet schimbată. Înțelesese ce voiam să fac de cum intrase în laborator. Îi încălcasem crezul și regulile profesionale, dar n-a refuzat să mă ajute, deși nu aveam nici o putere să-l oblig să facă asta.

A izbândit însă în mintea lui acel posibil Pasteur ratat, căci vocația lui Schratt s-a dovedit a fi mai puternică decât conștiința. Știam că mai târziu urma să aibă accese de remușcări și regrete pe care o să le înece în *tequila*. Și el știa toate aceste lucruri la fel de bine și totuși mă ajuta. A venit lângă mine și și-a pus mănușile. Fără să își mai pună șorțul a apucat repede cuțitul. Mâinile lui greoaie, cu degete groase, au devenit dintr-o dată foarte agile. Lucra cu o viteză uimitoare.

— Trebuie să tai aici, mormăi el, și cum eu l-am aprobat printr-o mișcare a capului, a secționat *medulla oblongata*.

Am luat serul sanguin de pe mica sobă, am potrivit tubul de cauciuc la pompa rotativă și am aprins lampa ultravioletă.

— Ești gata ? întrebă Schratt.

Am încuviințat din cap, am luat un prosop încă aburind din sterilizator și l-am înfășurat în jurul creierului pe care Schratt îl ridicase din locașul lui din craniu. L-a transportat până la vasul de sticlă și l-a cufundat în ser, fixând tuburi din cauciuc pe artera vertebrală și pe carotida internă, apoi a pus pompa în funcțiune.

— Mai bine grăbește-te, zise Schratt, scoțându-și mănușile. Aia pot veni în orice clipă după cadavru ! Fața lui păru deodată întunecată și zbârcită ; privi spre corp clătinând din cap. Mai bine să-l găsească întreg ! Îndeasă niște bumbac în țeasta asta, altfel s-ar putea ca ochii să alunece înăuntru.

Am umplut cavitatea craniului cu bandaje din bumbac și am așezat la loc partea de deasupra, apoi am lipit-o cu adeziv. Am pus și scalpul înapoi pe calota cranianã, pe urmă am bandajat cu grijă capul și am fost destul de prevăzător încât să umezesc fașa cu câteva picături din sângele lui Donovan, ca să arate ca o rană sângerândă, produsă în timpul accidentului.

— M-am întors nerăbdător să văd dacă creierul era încă în viața, dar Schratt m-a oprit.

— Am făcut tot ce a stat în puterile noastre, mi-a spus. Să scoatem trupul de aici. Doar nu vrei ca ei să vadă *asta,* nu ? arătă el spre creier, cu o mișcare bruscă a capului. Dacă ducem cadavrul afară, în soare, are să se descompună rapid. N-am nevoie de o autopsie.

Entuziasmul mă ameți̧se de tot, așa că m-am conformat ordinelor lui Schratt. Dar el nu părea că este foarte încântat de inedita autoritate pe care o căpătase. Ani de zile Schratt fusese inhibat de prezența mea. Știam prea bine asta. Își pierduse ambițiile și energia și mă invidia pe mine pentru faptul că încă mai făceam cercetări. Dar acum, deși ajunsese în sfârșit „vioara întâi" nu profita de situația mea. Din lașitate, renunța la ocazia pe care o avea să se răzbune pentru toate

umilințele la care — în mod involuntar — îl supusesem în toți acești ani.

Am pus amândoi trupul lui Donovan pe o targă, l-am acoperit cu o hârtie și l-am cărat afară. Căldura urma să ducă totul repede la bun sfârșit. Ne-am întors în laborator și ne-am spălat.

— Scrie certificatul de deces înainte să sosească ambulanța, am rostit eu calm.

El n-a răspuns, și am înțeles că remușcările începuseră deja. Urma acum să-și consemneze propria crimă negru pe alb, furnizând astfel o probă care l-ar fi putut trimite oricând la pușcărie. Nu se temea așa mult de închisoare, dar își pierduse și ultimul strop de demnitate devenind complicele meu.

— Îmi pare rău, l-aș fi scris eu, dar nu sunt îndreptățit s-o fac, nu sunt eu cel care trebuie să constate decesul, am urmat eu netulburat. De altfel, era datoria ta să ai grijă de victimele accidentului.

— Iată-mă și șantajat, zâmbi el ușor, dar eu știam că nu glumește, pentru că era un tip periculos, în stare să se trădeze și să mă trădeze și pe mine într-una din crizele lui de depresie patologică.

— Bei ceva ? l-am întrebat.

S-a uitat la mine intrigat, parcă citindu-mi gândurile și a clătinat din cap :

— Nu trebuie să mă îmbeți ca să-ți scriu certificatul mormăi el, ducându-se spre masă. Cum îl cheamă ?

Când i-am spus, s-a îngălbenit.

— W. H. Donovan, repetă și se așeză tremurând, iar eu l-am așteptat să-și revină. Am furat creierul lui Donovan ! a mai bâiguit.

Deodată a râs nervos, s-a întors spre masă, a luat un stilou și a scos din buzunar un certificat de deces în alb.

— Mai bine las numele necompletat. Sper că arșița o să descompună cadavrul înainte ca toți doctorii din țară să-și vâre nasurile.

A scris și mi-a dat hârtia. „Moarte provocată de hemoragia și șocul care au precedat amputarea ambelor picioare", am citit.

— O să poată vedea și singuri că tot ce-am scris e adevărat.

Vorbea înțepat, încercând să-și ascundă tulburarea și se îndreptă spre ușă.

— O să văd dacă cei din Phoenix s-au dezmeticit, mai adăugă el.

Și-a pus pălăria imensă și a ieșit fără să se mai uite spre mine și fără să mă salute. Îmi întorcea iar spatele. Mă părăsea din nou, pentru o vreme. S-a oprit o clipă afară să vorbească cu Janice. Era între ei doi o conspirație ciudată, pe care nu m-am obosit niciodată s-o tulbur, și nici în acel moment nu mă interesa ce-și spuneau, dar m-am dus în camera mea și am strigat-o pe ea.

Janice intră imediat.

— Ar trebui să dormi puțin, mi-a sugerat ea, ca din întâmplare.

Era pentru prima oară în atâția ani când ea îmi spunea mie ce să fac. Bătea ezitând la fereastra conștiinței mele, încercând să-mi amintească timid de prezența ei.

— O să vină ambulanţa din Phoenix după cadavru, i-am spus. Să nu mă deranjezi dacă mă caută cineva, indiferent cine ar fi.

M-am întins pe pat. Într-adevăr aveam nevoie de somn. Imediat cum m-am întors cu faţa la perete, am simţit somnul înceţoşându-mi mintea.

18 Septembrie

M-am trezit cu noaptea-n cap. Am găsit mâncarea lângă pat, unde o lăsase Janice, într-un termos, ca să stea caldă. Am mâncat, în fugă şi m-am întors în laborator. Am auzit-o pe Janice umblând prin camera ei, fără să iasă însă.

Pe fereastra dinspre grădină am văzut că trupul fusese luat. Pe masa mea se aflau ziarul de seară şi un mesaj. Cei de la spitalul din Phoenix telefonaseră, chemându-mă să raportez medicului legist cele întâmplate. Întrucât în situaţia noastră legistul era chiar Schratt, am aruncat hârtia la gunoi.

Herald, ziarul local din Phoenix, anunţa pe prima pagină, cu litere de-o şchioapă : *Magnatul moare. W. H. Donovan ucis în accident de avion. S-a prăbuşit în Munţii Snake.*

Am pus ziarul într-unul din sertarele biroului şi m-am întors spre creierul lui Donovan. Pompa făcea ca sângele să pătrundă în ritm regulat prin artera principală, iar razele ultraviolete luminau tuburile din sticlă prin care circula serul. Am tras masa pe care era encefalograful până lângă vasul în care plutea creierul şi am fixat cinci electrozi pe suprafaţa corticală : unul

în zona urechii drepte, două în regiunea frunții, câte unul deasupra fiecărei cavități oculare.

Creierul oricărei viețuitoare emite semnale electrice care se transmit prin neuroni, nu prin vasele de sânge sau prin țesuturile conexe. Toate celulele lui prezintă grade diferite de activitate mecanică, termică, electrică și chimică. Am conectat la curent micul motor, care punea în mișcare mașina ce înregistra totul pe panglica de hârtie — cam doi centimetri și jumătate pe secundă, cu o frecvență de șaizeci de cicluri. Un creion trasa o linie slabă pe hârtia care astfel se mișca tot timpul. Am amplificat intensitatea infinitesimalelor descărcări electrice pe care le emitea creierul, până când puterea lor a fost destul de mare ca să poată deplasa creionul.

Desfășurarea procesului de gândire al lui Donovan era reprezentată pe fâșia de hârtie prin curbe exacte, egale. Curbele se repetau, identice : creierul se odihnea. În acele momente nu gândea. Pe hârtia albă se înscriau traiectoriile regulate, ca și ritmul respirației.

Am testat activitatea zonei occipitale. Deviațiile erau continue — zece cicluri pe secundă, cu alternări de șapte-opt cicluri pe secundă. Am atins vasul și imediat undele au dispărut. Creierul era conștient de prezența mea !

Au apărut pe hârtie deviațiile delta, un semn clar că creierul resimțise o tulburare afectivă. Părea, în orice caz, extenuat și brusc a adormit din nou. Am văzut modelul regulat reapărând pe panglica albă. Creierul dormea profund, complet epuizat de operația dificilă.

Îl priveam cum se odihnea în timp ce hârtia pe care îi era reprezentată activitatea constantă îmi aluneca printre degete.

Am stat lângă el ore întregi, privindu-l. Ştiam că reuşisem. Creierul lui Donovan avea să trăiască, deşi corpul lui murise.

19 Septembrie

Au telefonat de trei ori de la spitalul din Phoenix, să mă cheme pentru a-mi pune câteva întrebări despre moartea lui Donovan. Janice le-a spus că deocamdată sunt prea ocupat şi că am să mă duc acolo mai târziu.

A sunat şi Schratt. Janice a luat telefonul în camera ei şi a stat mult timp de vorbă cu el. În mod obişnuit ei nu-i place să vorbească la telefon, aşa că am presupus că în oraş lucrurile se cam precipitaseră.

Când cei de la spital au sunat pentru a patra oară, m-am hotărât să mă duc, înainte ca ei să devină suspicioşi.

Janice a ţinut morţiş să meargă şi ea cu mine în oraş. În maşină a stat tot timpul tăcută şi încordată. Mă supăra grozav s-o simt privindu-mă pe furiş, cu coada ochiului. Am hotărât să clarific cât mai curând posibil toate controversele care apăruseră între noi. Resimţeam crisparea ei, mai ales atunci când aceasta se întrepătrundea cu munca mea. Trebuia să pun odată capăt acestor neînţelegeri casnice.

Când am ajuns în oraş, Janice s-a hotărât să rămână în maşină. N-am întrebat-o de ce s-a

răzgândit dintr-o dată, nici de ce s-a deranjat să vină doar cu mine până acolo. Am pătruns în clădirea spitalului. La intrare, un individ jerpelit, cu un aparat de fotografiat în mână, mi-a făcut o poză. Trebuie să spun că nu mi-a plăcut deloc treaba asta.

Asistenta de la biroul de informaţii m-a trimis direct la doctorul Higgins, şeful de secţie. Acolo, în sala de aşteptare, se afla şi Schratt, care arăta îngrozitor : era pământiu la faţă şi părea distrus. L-am salutat doar înclinând în treacăt capul, dar el părea că nu mă recunoaşte : privea agitat în jur. Tocmai când mă îndreptam spre bătrânul meu prieten, să-i vorbesc, Higgins a deschis uşa biroului şi m-a chemat înăuntru.

Era cu el Webster, unul din directorii de la liniile aeriene. Acesta n-a mai aşteptat prezentările :

— Doctore Cory, m-a abordat el, Schratt spune că dumneata ai condus operaţiunea de prim-ajutor de la locul accidentului.

— Da, i-am răspuns sincer. Era cel mai bun lucru pe care-l puteam face. Dacă doctorul Schratt ar fi organizat echipa de salvare în Konapahar, ar fi ajuns mult mai târziu.

— Din câte ştiu, dumneata nu eşti medic oficial în acest district, nu ? interveni Higgins tăios, dar eu ştiam că avea să-mi pună această întrebare.

— Sunt absolvent al unei facultăţi de medicină, domnule Higgins, i-am răspuns la fel de categoric. În caz de urgenţă orice medic are datoria să-şi practice meseria.

M-am întors spre Webster, care aproba din cap conştiincios ca şi cum eu i-aş fi cerut să mă susţină. Şi el se afla într-o situaţie delicată. Omul care murise fusese o persoană prea importantă pentru ca moartea lui să fie consemnată într-un raport banal şi atât. Mai ales că toate ziarele din ţară aveau să comenteze şi chiar să amplifice acest eveniment, iar activitatea lui Webster din noaptea catastrofei urma să fie discutată în detaliu.

Donovan n-ar mai fi putut fi salvat nici chiar dacă toţi specialiştii de la clinica Mayo s-ar fi aflat la locul accidentului în acel moment, iar Higgins părea că ştie prea bine asta. Dar, ca să iasă basma curată, Webster trebuia, cu orice preţ, să dea vina atât pe bătrânul doctor excentric, care în noaptea aceea lipsise de la datorie, cât şi pe medicul obscur care îi făcuse o operaţie de o importanţă deosebită unuia dintre cei mai bogaţi oameni din America.

Era în avantajul meu faptul că Webster se grăbea că mușamalizeze cât mai repede totul şi să închidă acest caz cât mai curând posibil. Higgins însă era pornit, pus pe fapte mari. El l-a chemat pe Schratt înăuntru.

Schratt se clătina pe picioare. Era departe de a arăta aşa cum ar fi trebuit să se prezinte medicul unei piste de aterizare pentru cazuri de forţă majoră. Webster i-a aruncat o privire bănuitoare, iar Haggins s-a întors ca şi cum ar fi fost dezgustat de jalnica înfăţişare a lui Schratt.

— Vă rog să mă urmaţi ! a spus el repede.

Am pornit alături de Webster, în urma lui Higgins. Rămânând în urmă, nebăgat în seamă

de nimeni, Schratt era din ce în ce mai disperat. Amicul meu e un tip imprevizibil. De aceea mă temeam că ar fi fost în stare să dezvăluie totul într-un moment de crâncene remuşcări. Încercase să înăbuşe vocea conştiinţei în alcool, dar, după cum se întâmplă de obicei cu toţi beţivii, nu se simţea uşurat, ci, dimpotrivă, sentimentul de vinovăţie se amplifica.

Am micşorat puţin pasul, ca Schratt să mă poată ajunge. Mergea şovăitor, dar nu l-am ajutat, ca nu cumva să creadă că vreau să-l susţin să meargă drept. Chiar şi cel mai mic gest ar fi putut fi de ajuns ca el să răbufnească.

Higgins ne-a dus la morgă. În uşă, făcând un apreciabil efort de voinţă, Schratt şi-a venit în fire şi s-a îndreptat de spate.

În mijlocul camerei mici, cu pereţii îmbrăcaţi în faianţă, se afla un singur trup, acoperit cu un cearşaf. Mi-am dat seama că era corpul lui Donovan, întrucât acolo unde ar fi trebuit să se afle picioarele, pânza era căzută.

Higgins a descoperit cadavrul şi am putut vedea cu toţii faţa lui Donovan, intrată deja în descompunere. Am simţit brusc un fior trecându-mi pe şira spinării : bandajele de la cap erau legate altfel.

A observat şi Schratt modificarea. A făcut un pas înapoi, dar expresia chipului nu i s-a schimbat. El întotdeauna accepta neşansa într-un mod fatalist.

— Doctorul Schratt a consemnat în certificatul de deces că moartea a survenit în urma amputării ambelor picioare. Nu cumva aţi adus cu

dumneavoastră și membrele amputate, doctore Cory ? întrebă Higgins.

— Dacă aveți dubii în ceea ce privește utilitatea operației, mergeți și căutați acolo unde au fost îngropate picioarele și dezgropați-le. O să le găsiți, arse, la postul din Ranger, am răspuns imperturbabil, simțindu-mă totuși oarecum ofensat de insinuările lui.

Webster, care de fapt dorea o anchetă medicală, mă întrerupse brusc :

— Dacă Donovan ar fi murit pe loc, n-am mai fi fost nevoiți să vorbim atâta, inutil, după ce faptele s-au consumat. Se întoarse spre ușă : cred că n-are nici un rost să mai discutăm despre cazul ăsta. Oricum pe Donovan nu-l mai putem învia și nu vom face decât să creăm noi controverse.

În acest fel, Webster îi arăta clar lui Higgins că vrea să vadă totul terminat cât mai curând, însă Higgins pur și simplu s-a prefăcut că nu-l înțelege.

— Raportul nu menționează și o fractură craniană, continuă acesta cu îndărătnicie.

— Și coastele le-ați găsit rupte, nu ? am spus calm, bănuind cam ce urmărește el. Doreați ca și asta să se fi consemnat ? Încercați să mă acuzați de neglijență ? Sau de ce altceva vă plângeți ? Am făcut tot ce a depins de mine.

Higgins s-a potolit. Simțea panica crescândă a lui Schratt, dar nu știa ce anume i-o provoca, și asta îi dădea un sentiment de nesiguranță.

— Să mergem, rosti Webster. Mă simt cam rău, nu sunt obișnuit să...

Deschise uşa morgii şi inspiră profund, ca şi cum s-ar fi străduit să nu leşine.

Am plecat. Îmi simţeam fruntea acoperită de sudoare rece şi n-am ridicat capul, de teamă să nu mă trădez. Ne-am întors în biroul lui Higgins.

— Ar fi bine să-ţi mai schimbi doctorii, domnule Webster. Higgins simţea nevoia să găsească neapărat un ţap ispăşitor. Doctorul Schratt şi-a neglijat în mod evident îndatoririle. Obligaţia lui era să se ducă imediat la locul accidentului, nu să trimită pe altcineva, indiferent cine ar fi fost acel cineva. Dar, din câte am înţeles, doctorul Schratt nu era în stare să se deplaseze în acele momente.

Schratt şi-a ridicat încet faţa puhavă, chinuită de slăbiciune şi resemnare. Părea complet distrus.

— Sunt nevoit să vă concediez, îi spuse Webster repede, mulţumit de faptul că, în sfârşit, făcuse ceva care să-l satisfacă pe Higgins. Îmi pare rău, domnule Schratt.

Webster se uită apoi la mine iscoditor şi adăugă :

— Pentru că am nevoie de un medic care să locuiască aproape de pista de aterizare, poate că doctorul Cory îşi va asuma această sarcină.

L-a privit pe Higgins aşteptând confirmarea acestuia, însă eu eram în stare să-i pun pe amândoi la respect.

— Nu mă interesează, am spus răstit şi m-am îndreptat spre uşă.

Higgins a venit după mine. Văzând că nu mă las uşor intimidat şi-a schimbat total atitudinea.

— Doctore Cory, spuse el pe un ton împăciuitor, îmi pare rău, vedeţi că trebuie să cercetăm...

L-am privit glacial.

— Familia lui Donovan e aici, mai zise el, la hotelul *De Anza*. Vă rog să-mi faceţi o favoare : treceţi pe la ei. S-au arătat dornici să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Bine, am răspuns, luându-mi pălăria şi am ieşit fără să salut.

Încercam încă un sentiment de nesiguranţă. Higgins se purtase destul de ciudat. Oare ştia deja că eu luasem creierul lui Donovan ? Cine umblase oare la bandaje şi cine văzuse ce se află dedesubt ?

Am auzit paşi în urma mea. Era Schratt, care trecu fără să mă privească, de parcă eu aş fi fost răspunzător pentru neşansa lui.

Am părăsit spitalul şi am traversat piaţa, îndreptându-mă spre hotelul *De Anza*. Am trecut pe lângă maşină, dar Janice nu mai era înăuntru.

Când am întrebat de Donovan, recepţionerul m-a privit ca şi cum aş fi fost şi eu tot milionar. Un băiat de serviciu m-a condus până la etajul al patrulea. Mi-a destăinuit cu o voce gâtuită de emoţie că direcţia închisese toate camerele de pe acel etaj, cu excepţia celor pe care le ocupau Howard Donovan şi sora lui, Chloe Barton. Felul în care pronunţase numele Chloe Barton m-a făcut să înţeleg că tânăra arăta foarte bine.

M-a primit fratele ei, un tip cam la patruzeci şi cinci de ani, bine făcut, înalt, cu aceeaşi formă a craniului ca şi tatăl său. Stătea în spatele unei mese de scris, răscolind prin nişte hârtii de parcă ar fi căutat ceva anume, apoi, dintr-o dată, privind fix spre mine, a spus :

— Mă bucur că aţi venit, doctore Cory.

Howard Donovan continua să mă cerceteze insistent cu privirea, într-un mod supărător, ca şi cum m-aş fi aflat acolo pentru un interogatoriu, iar el ar fi fost procurorul. Banii pe care îi avea la dispoziţie îl făceau să aibă o părere exagerată despre importanţa lui şi un grozav dispreţ faţă de toţi ceilalţi oameni. Pe masă se aflau portofelul uzat, murdar de sânge al tatălui său, un ceas de mână demodat şi micul carnet de însemnări, care fuseseră găsite asupra lui W. H. Donovan.

Howard Donovan vorbea aproape fără a-şi mişca buzele, parcă s-ar fi zgârcit pentru fiecare cuvânt pe care îl rostea.

— Vroiam să vă mulţumesc, doctore Cory, rosti el rar, părând că-şi smulge vorbele cu cleştele. Sunt sigur că aţi făcut tot ce se putea face pentru tatăl meu.

Am fost o clipă tentat să-i răspund negativ, doar ca să văd cum avea să reacţioneze. Nu i-am spus însă nimic, iar el s-a deplasat cu agilitate din spatele biroului până la uşă, călcând pe covorul gros.

— Aş vrea s-o cunoaşteţi pe sora mea, mormăi el.

S-a oprit în dreptul uşii, a pus mâna pe clanţă, s-a întors spre mine, apoi a ciocănit uşor şi a strigat-o. A intrat Chloe Barton. Era o fată brunetă, cu dinţi albi şi umeri drepţi. Se vedea clar că e conştientă de felul cum arată. M-a salutat, apoi s-a aşezat, împreunându-şi mâinile în poală într-o poziţie graţioasă, dar puţin nefirească.

Cunoşteam bine tipul acesta de femeie, din perioada când lucrasem la spital. Au nevoie de

admirația unui bărbat pentru a putea fi sigure de calitățile lor. Sunt erotomane, fericite doar atâta timp cât sunt convinse de faptul că reprezintă obiectul adorației unui mascul.

Nasul ei mic și cârn trăda o ușoară îngroșare ulterioară a cartilagiului alar, un semn sigur că fusese „rectificat" de un specialist în chirurgie plastică.

Îmi aminteam povestea ei : fusese o fată bine făcută, chiar cam voinică, însă lipsită de farmec. Avea nasul acvilin. Se măritase de trei ori într-un interval scurt de timp și de fiecare dată cu niște brute. După cea de-a treia căsnicie nereușită, care de altfel s-a și sfârșit cu un scandal grozav, și-a remodelat nasul și, odată cu asta, și-a schimbat complet felul de a fi.

A slăbit cam zece kilograme, iar când a socotit că era suficient de atrăgătoare, s-a învăluit într-o nouă aură, a devenit retrasă față de foștii ei prieteni, și egocentrică până la limita dezechilibrului mental. Renunțase la toate excentricitățile si se mulțumise să se concentreze asupra propriei persoane, într-un mod narcisist, misterios.

— Doream să-ți adresăm mulțumirile noastre pentru că ai făcut ca moartea tatălui nostru să fie mai ușoară.

Chloe Barton vorbea ca și cum și-ar fi alcătuit frazele dinainte. Nici un mușchi nu-i tresărea pe fața lipsită de orice expresie. Tenul ei transparent își păstră paloarea tot timpul.

— Aș vrea să știm ce a spus înainte de a muri. Ce mesaj a lăsat copiilor săi, adăugă ea.

Howard Donovan trecuse din nou în spatele mesei și mă privea acum insistent. Fața mea era

luminată din plin de soarele care intra prin fereastră, în timp ce el se afla în semiîntuneric.

Buzele lui Chloe încremeniseră într-un zâmbet glacial. Nu-mi puteam da seama exact ce anume se aşteptau să audă, dar se vede treaba că ar fi putut fi ceva deosebit de important pentru ei.

— Trebuie să vă dezamăgesc, am zis. Nu-mi amintesc.

Doamna Barton păru şocată de vorbele mele şi se întoarse spre fratele ei, Howard Donovan, privindu-l cu adevărat consternată.

— Aş vrea să-şi poată aminti, rosti ea, ca şi cum asta ar fi depins de Howard.

El dădu din cap afirmativ, apoi mi se adresă :

— E foarte, foarte important pentru noi. Încercaţi să vă amintiţi măcar câteva cuvinte.

Mă ţintuiau cu privirile, vrând parcă să descopere în mine un secret pe care gândeau că eu nu vreau să-l divulg. N-am putut face altceva decât să ridic neputincios din umeri.

— Ascultaţi, domnule Cory, insistă Howard Donovan, o să merite să ne ajutaţi.

Credea că eu ascund în mod deliberat ceva. Cu o mişcare bruscă smuci portofelul pătat de sânge, dându-mi de înţeles că ar fi fost dispus să mi-l ofere.

— Nu vă pot spune mai nimic. Tatăl dumneavoastră a fost tot timpul inconştient. Nimic din ceea ce a spus nu era coerent, nu avea nici un sens, am răspuns, începând să mă enervez.

— Sunteţi sigur ? întrebă Donovan tăios.

Devenea de-a dreptul enervant.

— Foarte sigur ! am spus luându-mi pălăria. Atunci când e victima unei hemoragii deosebit de grave, nici un om nu mai poate vorbi coerent.

M-am îndreptat spre uşă, dar Chloe m-a strigat :

— Am vrea să vă răsplătim pentru că aţi încercat totuşi să salvaţi viaţa tatălui nostru.

— N-am nevoie, m-am răstit şi am ieşit.

Era ceva ciudat la mijloc. În mod clar se temeau ca nu cumva bătrânul să-mi fi destăinuit ceva. M-am gândit bine, dar nu-mi aminteam nimic din ce-mi spusese Donovan.

M-am întors la maşină şi am pornit. Îmi doream să ies cât mai repede din acel oraş. Văzusem atâtea chipuri, ascultasem atâtea voci, raţiunea mea intrase în conflict cu atâţia curenţi mentali, încât mă simţeam răscolit.

Munca mea necesita maximă concentrare. Bâjbâiam prin tunelul întunecat al ştiinţei, încercând să-mi ascut simţurile. Aceste apariţii neprevăzute şi supărătoare erau ca nişte lumini orbitoare în beznă, care mă ameţeau, mă tulburau. Simţeam că trebuie să mă ţin deoparte de toate aceste nelinişti, să mă calmez, să potolesc trepidaţiile nebuneşti, care-mi diminuau puterea de concentrare.

Higgins, Webster, Schratt — voiam să mi-i pot scoate pe toţi din minte, dar nu reuşeam sub nici o formă.

După ce mersesem deja câţiva kilometri buni, mi-am dat seama că uitasem de Janice. Dar ar fi trebuit să stea şi ea în maşină !

Mergând pe şoseaua dreaptă şi concentrându-mă asupra locului îndepărtat unde drumul pă-

rea că întâlnește orizontul, am știut dintr-o dată cum pot face să studiez creierul mai îndeaproape.

În stare de repaos, relaxându-se, emite zece cicluri de unde alfa pe secundă. Imediat ce acționează asupra lui un stimul extern, undele alfa se transformă în delta, cu douăzeci de fluctuații pe secundă. Dacă aș introduce unde alfa amplificate printr-un circuit alternativ, la care aș conecta un bec, atunci orice modificare de frecvență ar inversa circuitul. Când creierul gândește, becul se aprinde ; când rămâne stins, creierul se odihnește. Simplu !

Am condus până acasă cât am putut de repede. Odată ajuns, am sărit din mașină și m-am năpustit pe ușa laboratorului, dar am intrat încet, să nu tulbur activitatea creierului.

După cum indica encefalograful, acesta dormea.

M-am apucat în liniște de lucru, conectând amplificatorul la releu și fixând becul în circuit.

Am pornit instalația și apoi am așteptat, privind lampa.

Creierul era în stare de repaos : emitea unde alfa.

Am ciocănit ușor în vasul în care se afla suspendat organul, iar el a reacționat imediat. Encefalograful înregistra deviații delta, ciclurile alfa s-au blocat, releul a intrat în funcțiune și becul s-a aprins.

Priveam încântat miracolul și m-am așezat să mă bucur de victorie. Lampa s-a stins din nou ; creierul se relaxase. Dar când m-am ridicat, mi-a simțit mișcarea și lumina s-a reaprins.

Îndreptându-mă spre birou să-mi notez ora la care făcusem această descoperire, mi-a venit altă idee : dacă creierul are emoţii sau percepţii, înseamnă că atunci gândeşte în mod sistematic. Era desigur conştient de acţiunea stimulilor externi, altminteri undele alfa pe care le emitea nu s-ar fi transformat în frecvenţe beta sau delta. Fără îndoială, înăuntrul acestei bucăţi de materie, lipsită de ochi, lipsită de urechi, se desfăşura un proces coerent.

Era probabil în stare să simtă lumina, asemeni unui orb, sau să intuiască sunetul ca şi un om surd. Probabil că în existenţa lui mută, întunecată reuşea să producă gânduri de o imensă claritate şi inspiraţie. Cred asta tocmai pentru faptul că nici un simţ nu-i distrăgea atenţia, să-şi concentreze toată puterea pe care o deţinea asupra unor chestiuni de o importanţă deosebită.

Voiam să ştiu, să cunosc aceste gânduri ! Dar cum oare aş fi putut intra în legătură cu creierul, cum aş fi putut comunica eu cu el ?

Nu-mi putea vorbi, nu se putea mişca, însă dacă reuşeam să-i studiez gândurile, poate izbuteam şi să aflu soluţia celei mai importante ghicitori a naturii, nedezlegată încă. În deplina lui solitudine, creierul ar putea să dea răspunsuri unor întrebări eterne.

Am auzit o maşină oprind. Era Schratt. O adusese pe Janice acasă. Zgomotul m-a deranjat, bineînţeles. Zgomotul maşinii, paşii soţiei mele, uşa din faţă deschisă încetişor, mă ajutau să-i urmăresc mental tot timpul. Am aşteptat până când Janice s-a dus în camera ei, dar nici după aceea

nu m-am putut concentra. Am ieşit din laborator şi am bătut la uşa ei.

Mi-a spus să intru şi am ascultat-o.

Janice stătea pe marginea patului, faţa îi era întoarsă spre mine, avea mâinile sprijinite pe genunchi şi trupul încovoiat, de parcă era copleşită de gânduri.

— Iartă-mă că am plecat din Phoenix fără tine, i-am spus, ca să încep cumva această conversaţie, ce, speram eu, urma să lămurească o dată pentru totdeauna neînţelegerile dintre noi.

— M-a adus Schartt, îmi răspunse ea distant.

— Pot să mă aşez ? am întrebat, amintindu-mi că nu mai intrasem în camera ei de luni de zile.

Ea a aprobat din cap şi a continuat pe acelaşi ton :

— Schratt şi-a pierdut slujba.

Mă privea de parcă eu aş fi fost cauza tuturor relelor ce se abătuseră asupra lui Schartt.

— Ştiu. Ce-aş putea eu să fac ? am replicat.

Ea a dat din nou din cap, cu amărăciune.

— N-ai făcut nimic să-l ajuţi.

Pentru o clipă m-am simţit derutat. Era oare un reproş din partea lui Janice ?

— Ţi-a spus el asta ?

— El e doar disperat, răspunse ea.

— Ca majoritatea beţivanilor, prezintă semnele psihozei lui Korsakov, dacă-ţi mai aminteşti simptomele din ce-ai citit. Diminuarea capacităţii de observaţie, lipsă de abilitate în a corela noile experienţe cu trăirile aperceptive, suspiciuni,

amnezie retrogradă, într-un cuvânt alcoolism polineural.

Chipul ei se înnegrise.

— L-am invitat să locuiască cu noi, spuse. Sper că n-ai să refuzi. Poate să stea în camera dinspre grădină și n-o să te deranjeze.

Bunătatea ei nu are limite. Dacă eu mi-aș fi dat consimțământul, ar fi umplut demult casa cu tot soiul de derbedei.

— Acum o să mă împiedic de el pentru tot restul vieții. Grozavă idee ! O să fiu nevoit să-i cumpăr discreția. E conștient că știe deja destul de multe și o să vrea să profite de asta.

Ea n-a răspuns, dar s-a îngălbenit brusc, iar buzele i s-au albit. În fond era casa ei. Putea face cu ea tot ce dorea. Ea-mi dăduse bani pentru toate mașinăriile și toate experimentele. Eram absolut dependent de ea, dar niciodată nu-mi spusese nici o vorbă în legătură cu asta. Poate că niciodată nu se gândise măcar s-o facă.

Dar eu doream să fiu liber !...

Lui Janice nu-i plăcea să se contrazică. Așa că devenea din ce în ce mai indiferentă, ca și cum încerca să se retragă într-o carapace, unde nici o vorbă aspră, nici o adiere neprietenoasă n-ar fi putut s-o ajungă. Renunța la propria ei personalitate și la propria ei voință, așa cum de altfel a făcut întotdeauna, refuzând pur și simplu să se apere.

— Bine, am zis. Ți-a spus Schratt că Webster mi-a oferit mie slujba lui ? Cred că ar fi trebuit să accept. Poate chiar o voi face.

Ea a zâmbit amabilă, înțelegătoare. Știa că munca îmi ocupa tot timpul și îmi acapara toate

gândurile. Chiar şi căsnicia noastră fusese pur şi simplu spulberată de interesul meu numai faţă de experimentele şi substanţele cu care lucram.

Ştia că nimic altceva nu mi-ar putea abate atenţia într-o altă direcţie. Stăteam acolo, în faţa ei, epuizat. Ştiam că nu-i pot porunci să mă părăsească. Nici chiar un ordin de-al meu n-ar fi fost destul de convingător. Iar ea mai degrabă ar fi murit, deshidratată de vânturile fierbinţi şi de arşiţa înăbuşitoare a deşertului, decât să mă părăsească !

Şi apoi asta nu mi-ar fi fost de nici un folos. Amintirea ei m-ar fi hărţuit până la sfârşitul zilelor mele. Viaţa mea era şi viaţa ei. Iar ea n-ar fi renunţat niciodată. Era sigură că ştiu şi eu asta. Inutilitatea atacurilor mele asupra ei îi dădea acea inepuizabilă putere asupra mea.

— Bine, spune-i lui Schratt că poate sta aici.

Am cedat, epuizat : nu rezolvasem nimic nici de data asta. Doar că ea îşi crease un zid de apărare mult mai solid împotriva mea.

25 Septembrie

Mi-am mutat patul în laborator. Vreau să stau cât mai aproape de obiectul experimentului meu.

Mănânc singur ; nu părăsesc deloc laboratorul, nu-i văd niciodată pe Janice sau pe Schratt. Din când în când aud maşina lui Schratt sosind sau plecând. Franklin îmi aduce mâncarea, dar nu mă ţine niciodată de vorbă, după cum l-am instruit eu.

I-am poruncit să-mi adune cât mai multe noutăţi în legătură cu moartea lui Donovan, iar el i-a

transmis lui Janice dorința mea. Aproape în fiecare zi îmi aduce ziare și reviste cu informații despre Donovan. Am citit tot ce s-a scris despre acest om și curând știam despre viața lui atât de multe lucruri, de parcă am fi fost prieteni. S-a format între mine și creierul din vasul de sticlă o legătură strânsă. El nu e doar materie mută, indiferentă, ținută în viață de o pompă, continuându-și fără rost existența. Este un organ viu, flexibil care reacționează la stimuli externi ca și o ființă umană.

După ce elementele de curiozitate publică, furnizate de primul raport oficial despre accidentul petrecut și victima lui și-au pierdut din importanță, au început să apară zvonurile murdare în legătură cu anumite detalii ale vieții intime al lui Donovan. Cu cât citeam mai mult despre el, cu atât îi înțelegeam mai puțin firea. Ca toți marii parveniți, era lipsit de scrupule până în ultimul grad. În mod cinstit nu se poate câștiga, dealtfel, decât o sumă limitată de bani. Pentru a strânge milioane în scurta durată a unei vieți de om, trebuie să fii neîndurător și să nu ai niciodată mustrări de conștiință.

Nimeni nu știe precis câți bani avusese Donovan, dar se știe că era proprietarul celei mai mari rețele poștale din lume, care se întinsese ca o caracatiță în toate statele. Oricum, avea șaizeci și cinci de ani când s-a prăbușit avionul. În mod sigur, nu e vârsta la care un om în putere să moară. Cu câteva zile înainte de a muri, îi încredințase fiului său conducerea și coordonarea tuturor afacerilor. Această hotărâre îi surprinsese pe toți. Și pe cei din consiliul directorial, dar mai ales pe cei din familie.

Nici unul din ziare nu putea să explice de ce Donovan, un om întotdeauna optimist și care toată viața fusese însetat de putere, renunțase dintr-o dată la autoritate. Pornise în acea călătorie cu avionul spre casa pe care o avea în Miami, fără să-și anunțe familia sau prietenii. Existau unele zvonuri despre o pretinsă ceartă între el și copiii lui. Unul dintre ziare sugera că ar fi fost bolnav, dar nimeni nu putea spune ceva sigur.

Începuse să mă intereseze în mod deosebit povestea vieții lui Donovan. Legile sentimentelor umane sunt încă necunoscute, iar eu aveam de-acum posibilitatea de a pătrunde în misterele unui creier, de a descoperi, poate, factorii care îi determină acțiunile.

Care anume reacții chimice crează succesul ? Care din ele sunt responsabile pentru eșecurile noastre ? Care produc fericirea și care nenorocirea ?

Creierul lui Donovan îmi putea da răspunsuri la toate aceste întrebări.

Ore întregi am lăsat hârtia encefalografului să-mi alunece printre degete și am tot încercat să găsesc o legătură între contururile ce se desenau pe ea și gândurile pe care ele ar fi trebuit să le exprime. Se știe că atunci când creierul se gândește la un copac aceste curbe sunt diferite de cele care apar atunci când își imaginează un cal sau un automobil. O izbucnire de ură este reprezentată absolut diferit față de una de plăcere. Există însă posibilitatea de a găsi un cod care să traducă legătura dintre ceea ce arată encefalograful și imaginea mentală. Dacă descopeream cheia problemei, creierul putea comunica totuși cu mine.

Nu puteam să vorbesc cu el, pentru că nu avea cum să audă. De asemenea, nu putea nici să vadă şi nici să perceapă gusturi. Dar fără îndoială că era sensibil la stimulul tactil. Când ciocăneam uşor în vasul de sticlă, creierul recepta undele sonore şi reacţiona.

Dacă într-adevăr gândeşte, lucru pe care eu nu-l pot şti, ci doar presupune, ar trebui să-i pot transmite mesaje lovind repetat vasul.

Problema este cum să primesc şi un răspuns. puns.

30 Septembrie

De câteva zile încerc să-i transmit creierului, prin semnale morse, aceeaşi frază : .—...—.—...—.—.—..—..————.————...

Ascultă, Donovan ! Ascultă, Donovan !

Encefalograful indica reacţii, dar de fiecare dată diferite, în frecvenţe beta şi delta. Niciodată acelaşi contur de două ori. La un moment dat mi-a trecut prin minte că s-ar putea ca creierul să nu înţeleagă codul. Poate că Donovan nu ştiuse nimic despre telegrafie. Iată o explicaţie simplă a insuccesului meu !

Dar, deşi creierul este în stare să-şi imagineze doar ceea ce cunoaşte, este posibil oricând să-i adaugi noi cunoştinţe.

Răbdător, am început să bat semnale morse în vasul de sticlă : .A,—...B...

Am continuat tot aşa, consecvent, zile şi nopţi întregi, atâta timp cât vedeam becul semnalând starea de veghe a creierului. Uneori mă simţeam

descurajat, căci nu primeam nici un semn cum că ar înţelege ce doream de la el. Părea însă că mă urmăreşte. Curbele beta erau precise şi constante, de parcă el se concentra asupra a ceea ce făceam eu. Când mă opream din ciocănit, liniile de pe hârtie îşi schimbau forma.

Cred că şi creierul lui Donovan încerca să-mi trimită mesaje !

2 Octombrie

Am repetat semnalele morse de mii de ori, mecanic, câteodată pe jumătate adormit. Visam uneori că devenisem eu însumi un instrument, repetându-le fără încetare, la nesfârşit. Am bătut fiecare literă a alfabetului de atâtea ori, încât s-ar fi putut întipări şi în mintea unui sugar. Un creier atât de inteligent şi de versat ca al lui Donovan trebuia să-şi dea seama până la urmă de intenţiile mele. Trebuia să-şi amintească, chiar şi automat, trebuia să descifreze înţelesul tuturor acestor strădanii.

Am început din nou : „Ascultă, Donovan ! Mă înţelegi, Donovan ? Dacă mă înţelegi, gândeşte-te de trei ori la un pom, Donovan. De trei ori „POM". *POM ! POM ! POM !*"

Am privit encefalograma. Creionul s-a mişcat energic la stânga şi la dreapta, a desenat un semn, apoi din nou, şi iar, de trei ori acelaşi semn. Undele delta scuturau sălbatic creionul.

Epuizat, m-am trântit pe pat, incapabil să-mi pun ordine în gânduri. Oare greşisem ? Îmi răspunsese creierul cu adevărat ? Encefalograma re-

dase aceeași curbă de trei ori, dar oare însemna asta că Donovan mă înțelesese ? Aserțiunile teoretice sunt lipsite de valoare dacă nu se verifică și practic. Eu trebuie să înlătur orice fel de speculație. Pot să accept doar ceea ce îmi dovedesc în mod sigur aparatele mele.

Am mai încercat o dată : „gândește-te la un pom, de trei ori. *Pom, pom, pom.*"

Semnul a apărut din nou : o dată, de două ori, de trei ori ! Același semn !

Apoi ciclurile alfa s-au transformat în frecvențe beta, line, constante. Creierul, obosit, adormise.

Îi urmăream somnul profund. Curbele aveau amplitudini din ce în ce mai mici. Visa. Creionul se mișca neregulat pe foaia de hârtie. Probabil creierul avea un coșmar !

3 Octombrie

Tot noaptea trecută, m-am dus în camera lui Schratt, cea din spatele garajului. Simțeam să sunt la capătul puterilor și trebuia să stau de vorbă cu el.

Creierul îmi asculta toate comenzile și repeta toate cuvintele pe care i le indicam. Dar nu știam cum aveam să-i descifrez gândurile, care, desigur, erau reprezentate prin urmele lăsate pe hârtie. Eram neliniștit, îngrijorat că organul ar fi putut să moară și să mă lase cu cercetările neterminate. Timpul pe care îl aveam la dispoziție nu era nici pe departe nelimitat.

Era trei noaptea. Cerul era senin. Gerul cumplit făcea ca nisipul să-mi trosnească sub tălpi. Am intrat în camera lui Schratt fără să mai bat la uşă. El dormea dus, cu gura căscată. Faţa îi părea mai prelungă, dar arăta totuşi sănătos. Chipul nu-i mai era buhăit, iar culoarea revenise în obrajii lui grosolani. Bănuiam că influenţa binefăcătoare pe care Janice o exercitase asupra lui îl făcuse să renunţe la băutură.

A deschis brusc ochii şi s-a uitat speriat la mine, de parcă ar fi văzut o fantomă. Când l-am strigat pe nume, a sărit în picioare, neputându-şi lua privirea de la mine.

— Vino cu mine, i-am spus. Vocea îmi răsuna răguşit.

Cred că s-a speriat, căci frica şi suspiciunea i se puteau citi în priviri. Înţelegeam ce se întâmplă cu el : se temea că l-aş tăia şi pe el, să-l bag în vasele mele de sticlă. Mă credea capabil să fac orice faptă ca să-mi pot continua cercetările.

— Vreau să-ţi arăt ceva, am adăugat.

Spaima nu l-a părăsit, dar s-a dat jos din pat şi a îmbrăcat un halat vechi şi murdar. Fruntea i se încreţise ; părea că meditează. În cele din urmă s-a aşezat din nou şi mi-a vorbit cu o hotărâre disperată.

— Nu mă interesează experimentele tale, Patrick.

Se hotărâse să nu ia parte în nici un fel la munca mea. Se simţea mult mai departe de mine acum, când locuia în casa mea, decât în zilele în care ieşea vijelios din laboratorul meu, jurându-şi să nu mai revină niciodată.

— Trebuie să mă ajuți, Schratt. Nu pot continua fără tine.

Era cel mai măgulitor apel la care m-am putut gândi. El a fost vizibil mișcat, dar, strângându-și halatul pe lângă trupul grăsan, continua să dea din cap cu încăpățânare.

Pentru el, ca și pentru mine dealtfel, întreaga lume era un mare laborator. Numai că eu acționam, în timp ce el șovăia în fața noilor descoperiri. Se retrăsese în solitudine asemeni unui călugăr, renegându-și însușirile de om de știință.

— Știi prea bine că eu detest cercetările tale, Patrick. Ele nu vor putea niciodată să ajute umanitatea ! Nu fac decât să aducă nefericire. Aduc pur și simplu lumea înapoi la existența barbară.

— Eu sunt un specialist ca și tine, am replicat, încercând să-l fac să renunțe la aceste noțiuni. Civilizația nu poate exista fără specialiști.

— Pe mine nu mă interesează civilizația. Ne refugiem în mecanică, fizică, chimie, tocmai pentru că știm atât de puțin despre sufletul omenesc ! Suntem pe cale de a pierde conștiința demnității noastre, cea care ne diferențiază de animale. Tu faci ca ființa umană să devină un fel de egoism. Vrei să creezi o viață artificială și să ucizi spiritul, care l-a ridicat pe om mai presus de fiară. Tu crezi doar în tuburile tale de sticlă. Dar ucizi adevărata credință ! Mă bucur că nu există pe lume decât câțiva oameni ca tine ! Studiile tale te fac din ce în ce mai irațional, și ai să ajungi până acolo încât să refuzi să recunoști un fapt simplu, doar pentru că nu poate fi dovedit în

laboratorul tău. Mi-e frică, Patrick ! Tu creezi un suflet ca o mașinărie, care va distruge lumea.

Îl ascultam liniștit. Desigur că se gândise mult la toate aceste lucruri și acum îi făcea bine să le poată spune.

— Marii matematicieni și marii medici, am replicat liniștit, ajung în mod inevitabil la un punct în care mintea lor întâlnește ceva mai presus de puterea de înțelegere umană, ceva divin... Ei pot primi confruntarea cu acel ceva doar crezând în Dumnezeu. Majoritatea cercetătorilor devin religioși când ajung la acest stadiu al investigației lor.

Schratt mă privi uimit. Îi repetasem aproape cuvânt cu cuvânt propria lui teorie. Când și-a dat seama că în tot ce spun nu e nici o urmă de ironie, a aprobat printr-o mișcare a capului, dar, încă neîncrezător, nu putea accepta că devenisem un adept al filosofiei lui.

— Oricum..., am început din nou, imediat ce mi-am dat seama, după ezitările lui, că reușisem să-l păcălesc. Oricum, până să ajungă la acest punct, la supunerea absolută față de marele, sfântul necunoscut, omul trebuie să traverseze mai întâi sfera pe care este capabil să o exploreze. Drumul cercetărilor noastre se încheie acolo unde apar limitele inteligenței. Manevrăm ceea ce ni se pare de neînțeles, ca să ajungem la concret. Folosim un simbol pentru „infinit", segmentând cu el elemente concrete adăugându-i un plus, un minus, ca și cum am putea vizualiza forma nelimitatului. Folosim „infinitul" ca să numărăm cu ajutorul lui, ca și cum ar fi ceva tangibil. Dar nimeni nu-i poate

înţelege natura. Pătrundem în zone aflate dincolo de inteligenţa noastră şi revenim apoi cu soluţii la întrebările pe care ni le punem. Şi de fapt pe cine afectează lucrul ăsta ? Nici măcar pe noi înşine. Eu unul n-am să renunţ la cercetări doar pentru că frica m-ar împiedica. La sfârşitul acestui drum pe care şi eu îl parcurg, se află Dumnezeu, iar el nu vorbeşte în formule, ci în monosilabe. Vreau să pot sta suficient de aproape de El şi să aud „da"-urile şi „nu"-urile Lui !

Schratt parcă privea prin mine, cu o expresie pierdută.

— Mântuirea se câştigă prin fapte, nu prin negarea lor, am spus, în concluzie.

M-am îndreptat spre uşă şi m-am oprit, aşteptând.

Luna strălucea, argintie, pe cerul senin, şi o mare de stele lumina orizontul.

De ani de zile nu mai privisem cerul...

Îl auzeam pe Schratt bombănind şi după câteva minute l-am văzut ieşind din cameră. M-a urmat în laborator, nesigur, muncit încă de îndoieli.

— Ce vrei să-mi arăţi ?

— Creierul mă înţelege şi-mi poate răspunde. *Poate comunica* acum cu mine ! am spus.

I-am arătat cum funcţionează dispozitivul. Creierul dormea, lampa era stinsă.

Am ciocănit în vasul de sticlă, iar lampa s-a aprins.

Schratt rămăsese cu ochii la beculeţ, neîndrăznind să-şi exprime dorinţa de a afla cât mai curând cum ajunsesem să obţin acel succes. I-am povestit cum am reuşit să comunic cu creierul şi cum l-am învăţat morse. El asculta încremenit, pus parcă în

fața unui fenomen supranatural. Am lovit din nou vasul, și i-am cerut să se gândească de trei ori la un pom. Encefalograma conținea clar aceleași curbe egale, repetate de trei ori.

Schratt s-a așezat pe marginea patului uluit, clătinând din cap. Pur și simplu uitase că-și propusese să nu participe la experiment. Privea copleșit vasul, instrumentele, encefalograful. Eu știu că Schratt *este* un geniu. El nu s-a îndoit niciodată de ceea ce ochii lui au văzut. Doar o persoană extraordinară este capabilă să accepte o noutate din primul moment. El a acceptat. El a înțeles imediat totul.

M-am așezat și eu, ca să-i dau timp să depășească momentul emoțional. În cele din urmă s-a ridicat, s-a apropiat de vas și, prudent, și-a plimbat arătătorul grăsuliu de-a lungul circuitului electric, până la encefalograf. Când, brusc, becul s-a aprins, el a dat din cap mormăind. Fața lui puhavă strălucea de încântare.

— Creierul este viu, a șoptit, ca și cum ar fi descoperit un adevăr cosmic. Fără îndoială că e viu ! Trebuie să găsim o cale pentru a-i înțelege mesajele.

S-a așezat din nou, cu ochii pe jumătate închiși, gândindu-se. Nu părea să fie descurajat de aparenta zădărnicie a sarcinii pe care și-o asumase. A luat banda de hârtie și a studiat-o îndeaproape.

— Frecvențe alfa, beta și delta, a zis. Dar nu pot fi descifrate.

A pus deoparte hârtia, renunțând la ideea de a citi curbele.

— Nu e nici o șansă să decodifici asta, rosti el hotărât. Și tu ai încercat, așa-i ?

Am aprobat printr-o mișcare a capului.

— Ai pornit pe o cale greșită. Și doar știai...

M-am apucat să-mi apăr teoria, dorind să-l provoc pe el să-mi demonstreze că am greșit.

— Dacă înregistrezi fiecare gând pe câte o bucată de hârtie, și ajungi să te obișnuiești cu acele curbe, poți fi în stare să compari encefalograma cu „dicționarul" tău de gânduri. Să presupunem că pe o encefalogramă a mea înregistrez cuvântul *cal*. Oare Donovan, gândindu-se la același cuvânt, nu va produce aceeași curbă ? Comparând-o cu a mea, nu i-aș putea determina înțelesul ? De ce n-am descifra în felul acesta mesajele lui Donovan ? Undele sonore, ca și cele produse de creier, sunt asemănătoare între ele. Undele emise de creier au între $^1/_2$ și 60 de cicluri pe secundă, iar cele sonore între 10 și 16.000. Sunetul prezintă variații mai mari decât gândul.

Știam bine că greșesc, dar doream să-l aud pe el infirmându-mi teoria. Schratt dădu din cap, dezaprobator.

— Unda sonoră are o frecvență constantă, dar undele-gânduri diferă de la o persoană la alta. Creierul meu nu produce unde identice cu ale tale, și chiar și starea sănătății din fiecare zi modifică aceste caracteristici ale emisiei celulare. Fluxul fiecărei idei este dependent de microvoltajul pe care îl produce creierul și variază de la un minut la altul. El este diferit când te enervezi, ești bolnav sau când te simți bine. Nu ! Trebuie să renunțăm la teoria citirii encefalogramei ca pe un mesaj telegrafic.

Avea dreptate. Dar altfel cum s-ar fi putut proceda în acel caz ?

— Putem încerca să intrăm în legătură cu el prin telepatie, sugeră Schratt.

Sincer să fiu, propunerea lui m-a surprins. Nu mă gândisem niciodată la o metodă atât de neobișnuită, la testarea unui mediu necunoscut printr-o practică aproape străină mie. Probabil că, fără voie, am dat din cap dezaprobator, pentru că el a continuat să îmi explice :

— De ce nu ? Să considerăm pur și simplu că este un experiment, o supoziție *a priori* și să nu ne așteptăm neapărat la rezultate concrete. Creierul produce microunde ; aerul din jurul lui este permanent încărcat cu frecvențe de 9.000. Creierul nostru emite oscilații ce modifică mereu câmpul electric al atmosferei care, la rândul ei, se comportă ca un transmițător, conducând undele până la receptor. Creierul care creează un gând este emițătorul, iar celălalt — receptorul.

— Și în cazul nostru care-i celălalt creier ? am întrebat.

— Al tău, răspunse.

Se uită la mine îngândurat, apoi încuviință atotștiutor din cap, ca și cum teoria lui ar fi fost deja demonstrată.

— Da, e-adevărat, mi-ai oferit o analiză teoretică a fenomenului telepatic, am spus eu sarcastic. Dar nu cred că este atât de avansat încât să reușească o comunicare în situația asta. E totuși... cam primitiv, nu crezi ?

— Răspunsurile cele mai exacte sunt simple, rosti el serios, fără urmă de vanitate.

Se spune că orgoliul stabilește limitele înțelepciunii, dar Schratt era total lipsit de orgoliu, capabil să ajungă până la negarea de sine.

Am analizat atent explicațiile lui. Deci : creierul numărul unu era emițătorul, creierul numărul doi — receptorul, iar aerul din jur devenea câmp electric. Totul putea fi demonstrat teoretic. Encefalograful proba faptul că organul din vas emitea microvoltaj. Ceea ce însemna că acel câmp electric reprezentat de aer putea fi măsurat. Dar ce se putea spune atunci despre creierul-receptor, cel de-al doilea ? Cum puteam ști dacă era în stare să transforme din nou micro-undele în gândurile care se născuseră în celălalt creier ?

Un gând din mintea unei persoane poate fi receptat de o altă persoană. În mod teoretic, este foarte posibil ca encefalul nostru să funcționeze precum o stație radio.

— Presupunând că teoria ta despre mecanismul telepatiei este corectă, cum am putea să o aplicăm acum ? l-am întrebat.

— Încearcă, șovăi el. Încearcă pur și simplu să înlături propriile tale gânduri și atunci s-ar putea să le afli pe cele ale lui Donovan.

— Înțeleg. Dar vreau o probă, o dovadă sigură că se poate, am zis nerăbdător.

— Asta-i acum... Doar nu există numai un singur medium bun, renumit, pe lumea asta, nu ? sugeră el.

— Atunci de ce să nu apelăm la un fachir, mai bine ? am replicat nervos, pentru că așteptam și eu mai mult decât o idee trăsnită. Suntem într-un laborator, nu la o ședință de spiritism.

El se plimba de colo-colo, mormăind în legea lui, clătinând din cap într-una. Voia cu tot dinadinsul să găsească o soluție, iar eu, în loc să îl ajut, îi refuzam mereu sugestiile, oricum destul de vagi.

— Lasă-mi timp de gândire, a rostit într-un târziu. O să aflăm noi răspunsul până la urmă.

A ieşit din cameră, fără să mă salute.

Se iviseră deja zorile. Cerul începea să se lumineze. Eram obosit, nici nu mai puteam gândi coerent. Îmi dădeam seama însă că acea stare de slăbiciune mi-ar fi putut spori receptivitatea. Şi dacă teoria lui Schratt era totuşi corectă ?...

Mi-am tras un scaun până aproape de creierul lui Donovan. Era treaz, pentru că beculeţul semnalizator se aprinsese. Priveam masa aceea cenuşie, ale cărei energii transformau gândurile în impulsuri electrice şi încercam să-i creez o cale prin care să-mi comunice mesajele.

6 Octombrie

După zile întregi de experienţe fără nici un rezultat, am hotărât să renunţ la telepatie. Creierul lui Donovan nu pare apt pentru aşa ceva. Sistemul nervos central e alcătuit în mod normal din creierul mare, cerebel şi măduva spinării. Creierul lui Donovan, lipsit de activitatea măduvei, nu putea produce singur suficientă energie pentru a putea influenţa sistemul meu nervos. Cercetarea mea ajunge deci într-un punct mort. Trebuia să găsesc ceva nou, dar nu-mi vine nici o altă idee. Oricât m-aş strădui, nu găsesc nimic.

Cu Schratt n-am mai discutat deloc despre această problemă. Cât timp nu are nici el o altă soluţie, mă evită. Nici eu nu am ce să-i spun, aşa încât ne evităm reciproc. Incapacitatea de a acţiona i-a creat lui Schratt un adevărat acces de remuş-

cări, iar eu eram, pe de altă parte, furios din pricina atitudinii lui răuvoitoare faţă de munca mea.

Noaptea trecută lui Janice i-a fost rău. Schratt are grijă de ea. Sunt sigur că numai clima deşertului a anemiat-o. Ar trebui să plece de aici, ca să nu aibă prea mult de suferit de pe urma încăpăţânării. Şi doar a fost prevenită de atâtea ori. Eu unul n-am nimic să-mi reproşez din punctul ăsta de vedere.

Franklin mi-a adus iar presa de ultimă oră, cu noi relatări despre Donovan. Unul din ziare prezenta funeraliile de la Forest Lawn. În urma sicriului mergeau fiul lui, Howard şi fiica sa, Chloe.

Acum Donovan este incinerat şi ultimul meu motiv de îngrijorare pot spune că a dispărut. Simt că sunt în siguranţă.

Milionarul nu se gândise niciodată că zilele lui se vor sfârşi aşa curând, aşa încât nu lăsase nici un testament. Nici un om nu renunţă la putere doar pentru a putea fugi, fără nici un motiv clar, de toate îndatoririle. Se retrage din afaceri ori pentru a se putea bucura cu adevărat de viaţă, ori pentru că ştie că va muri curând. Nici omul nostru n-a lăsat hăţurile unei corporaţii de o sută de milioane de dolari doar ca să joace golf în Florida sau ca să poată face lectură. El fusese un om pentru care munca era însăşi viaţa sa şi nu ar mai fi putut trăi dacă n-ar mai fi fost activ. Ştia prea bine asta şi totuşi renunţase la toate lucrurile pentru care trăise. Fără îndoială că se ascundea ceva ciudat în spatele acestui gest.

Mai toate jurnalele împărtăşeau zvonuri şi insinuări cum că Donovan şi-ar fi ascuns milioanele. În ultimul an retrăsese din bănci sume mari de

bani, care apoi n-au mai fost găsiţi în nici unul dintre conturile sale. O poveste dintr-o revistă de duminică era intitulată *Conacul milioanelor pierdute.* Era arătată casa lui Donovan din Florida, o clădire mare, în care se presupunea că ar fi ascunşi banii. Era un desen grosolan care îl înfăţişa pe Howard lovind cu un topor într-o uşă de lemn, în timp ce Chloe, reprezentată ca fiind însăşi întruparea feminităţii, îşi privea fratele cu ochi care aruncau văpăi.

Într-unul din ziare am găsit fotografia mea, când intram în spitalul Phoenix şi a casei mele din Washington Junction. Într-o altă poză apărea Janice, lângă maşina noastră. Mi-am adus aminte de fotograful slăbănog care venise o dată la noi, pentru informaţii. Am citit comentariul : *„Doctorul Patrick Cory, misteriosul medic ce l-a operat pe W. H. Donovan şi în ale cărui mâini a murit milionarul."*

Mă desenaseră pe mine în bucătăria lui White, îmbrăţişând muribundul cu un gest teatral. Textul spunea : *„Şi-a şoptit oare milionarul secretul la urechea doctorului* ?" White era înfăţişat la postul lui de observaţie, indicând cu degetul locul unde erau îngropate picioarele arse ale lui Donovan. Într-una din imaginile resturilor de avion apăreau săgeţi îndrepatate spre locurile unde fuseseră găsite trupurile. Doar puţine lucruri reuşiseră să scape ochiului vigilent al presei. Am azvârlit cât colo ziarele. Pe mine nu mă interesa atunci viaţa lui Donovan. Eram preocupat doar de viitorul creierului lui.

Am primit un telefon şi mi s-a cerut să fac un raport despre accident pentru comisia de la liniile

aeriene din Phoenix. Cum doream să evit implicarea mea în anchetă, am trimis raportul cât am putut de repede.

Doream ca toţi să-l uite pe Donovan cât mai curând posibil.

7 Octombrie

Noaptea recută am simţit brusc că trebuie să dau drumul la aparatul de radio din living. Nu ştiu nici eu de ce, pentru că nu îl mai ascultasem niciodată. De fapt detestam acea maşinărie care nu făcea decât să mă distragă, dar un impuls subconştient poate motiva acţiuni care aparent nu au nici un sens. Resimt şi eu această însuşire extra-senzorială şi nu-i pot rezista niciodată.

Janice era încă trează. Cosea o cămaşă de-a lui Schratt. M-a şocat din nou cât de firavă părea. Slăbise foarte mult. Când am intrat în cameră a pus jos lucrul, crezând că vreau să-i vorbesc, dar eu am dat drumul la radio. Am prins pe unde scurte un post spaniol, am mutat apoi scala şi am găsit unul francez, mai puţin clar, care din când în când se întrerupea. Am răsucit din nou butonul şi am dat deodată de un post american. Brusc mi-am dat seama ce căutam şi momentul de străluminare m-a făcut să mă cutremur de spaimă.

M-am năpustit în camera lui Schratt să-i spun ce descoperisem. El s-a ridicat în capul oaselor, nedumerit, apoi a sărit din pat speriat şi s-a înfăşurat în halatul lui soios.

— S-a întâmplat ceva cu Janice ?

— Nu, nu-i vorba de ea acum, l-am oprit eu.

Teama i-a dispărut de pe chip, dar era încă neliniştit.

— Ştii, nu se simte prea bine, spuse el.

Grăbit cum eram, n-aveam timp să discut despre Janice.

— Eu i-am spus demult să se întoarcă în New England. Poate ai s-o convingi tu.

Schratt m-a privit într-un mod ciudat. Nu mi-a plăcut deloc acea privire, dar aveam nevoie de el, aşa că am continuat, calm :

— Cred că sunt pe drumul cel bun.

Schratt nu spunea nimic. Simţeam că era de-a dreptul ofensat de lipsa mea de interes faţă de Janice.

— Am încercat sugestia ta cu telepatia, dar creierul lui Donovan nu e destul de puternic. Gândurile nu pot fi amplificate prin impulsuri electrice, ca să poată fi percepute ca atare, dar există o posibilitate de a intensifica aceste impulsuri.

Am observat că-l interesa ce-i spuneam şi asta mi-a întărit convingerea că eram pe drumul cel bun.

— Să-ţi dau un exemplu : dacă emiţi de la o staţie folosind un emiţător slab, dincolo de o anumită distanţă receptorul nu mai poate primi undele, dar nu le poate nici amplifica, iar a spori puterea receptorului este pur şi simplu inutil. Trebuie atunci amplificată puterea emiţătorului.

Am aşteptat ca Schratt să pătrundă sensul celor spuse de mine dar el nu-şi putea da încă seama unde băteam. Am mers mai departe.

— Trebuie amplificat semnalul electric pe care îl emite creierul lui Donovan, până când el are să poată intra în contact cu un altul.

Schratt a înţeles ideea, dar nu putea să-şi dea seama la ce metodă mă gândisem.

— Dacă celulele veziculare sau cele cenuşii ar putea fi încărcate cu zece mii de microvolţi sau chiar mai mult, în loc de zece sau până la o sută, puterea telepatică ar creşte de zece ori. Ar deveni atunci suficient de puternic ca să poată influenţa orice fiinţă vie.

Schratt dădu din cap afirmativ, dar nu tocmai convins.

— S-ar putea să ai dreptate, Patrick, zise el moale. Dar...

Era foarte nehotărât. Simţeam că încep să îl detest pentru ezitările lui, pentru reticenţele acelea stupide ! Aveam nevoie de ajutor, nu de descurajări.

— Nu începe iar cu morala ! am strigat. Trebuie să merg mai departe. N-am timp de pierdut pentru nimic altceva în afară de cercetarea mea.

— Ai de-a face cu o putere pe care s-ar putea să nu mai fii în stare s-o controlezi, spuse Schratt pe un asemenea ton, de parcă mi-ar fi ţinut o predică. Puterea creierului uman este nelimitată şi imprevizibilă...

— Să opresc experimentele pentru că ar putea deveni periculoase ? l-am întrebat, scârbit de el şi de laşitatea lui. Pot să întrerup cercetările când doresc.

— Cum ?

— Oprind pompa. Întrerup circulaţia sângelui şi creierul moare.

— O să mă mai gândesc la ce mi-ai spus, a răspuns el, dar eu am ieşit din cameră furios.

10 Octombrie

Am instalat încă un emiţător pentru ultraviolete, am pus ser sanguin proaspăt în sângele arterial, ca să favorizez eliminarea mai rapidă a bioxidului de carbon. Am preparat plasmă nouă, îmbogăţind-o cu o concentraţie mai mare de baze, acizi, săruri, amino-acizi, grăsimi, proteine, aşa încât a ajuns la concentraţia optimă de hidrogen.

Doream să supraalimentez creierul. Sporind cantitatea de substanţe nutritive este stimulat metabolismul, sporesc reacţiile chimice şi ţesuturile se dezvoltă.

•

12 Octombrie

Encefalogramele indică o activitate mult mai intensă, frecvenţele alfa au dispărut definitiv. Creierul nu mai are deloc perioade de relaxare, adoarme mult mai des.

Lampa a fost aprinsă ieri doar şase ore şi treizeci şi cinci de minute, azi şase ore şi douăzeci şi cinci de minute. Sporul alimentar a avut efectul unui somnifer şi creierul doarme acum ca şi cum ar trebui să recupereze energie, iar nevoia lui de somn creşte direct proporţional cu mărirea puterii sale.

14 Octombrie

Potențialul electric și capacitatea electrică au crescut la cinci sute zece microvolți.

Noi celule de țesut s-au adăugat la materia cenușie. Cunoscând fiecare din lobii normali ai creierului uman, identificându-i și examinându-i, mă întreb ce efect poate avea această creștere în volum.

16 Octombrie

Schratt a venit să mă vadă. I-am arătat creierul mărit și reacțiile acestuia. Semnalul crescuse peste o mie de microvolți. În scurt timp aveam să-l pot măsura cu un voltmetru obișnuit.

Schratt se gândise cum să hrănim creierul. Adusese cenușă de creier uman de la morga din Phoenix, cenușă care conținea toate elementele specifice unui organ omenesc. Era mult mai eficient să adaug cenușă de țesut în serul sanguin, decât să folosesc mult mai mult extract glandular.

Ar fi trebuit să mă fi gândit și eu la asta.

I-am mulțumit lui Schratt, iar el s-a folosit de ocazie, ca să-mi vorbească despre Janice. Ea urma să plece la Los Angeles, iar el m-a rugat să mă duc s-o văd înainte de plecare.

Vorbea serios, ca și cum se gândise la problema mea doar în schimbul a ceea ce venise să-mi ceară.

I-am promis că o să stau de vorbă cu Janice înainte ca ea să plece.

17 Octombrie

Dintr-o neglijență criminală am provocat o catastrofă. Am scăpat din mână un patent și linia electrică de 110 volți ce alimentează pompa s-a scurtcircuitat.

S-a produs o scânteie pe marginea vasului, pompa s-a oprit, encefalograful s-a blocat, creionul a început să traseze o linie dreaptă, continuă.

Am reparat instalația cât am putut de repede și am pornit imediat pompa, dar creierul n-a reacționat.

Am încremenit de groază crezând că-l ucisesem !

Am pus în ser o jumătate de doză de adrenalină 1 : 1000.

După câteva minute lampa s-a reaprins, iar creionul a reînceput să deseneze undele delta.

Eram sfârșit, epuizat de emoția prin care trecusem.

Trebuie neapărat îmbunătățit echipamentul electric și mai trebuie să instalez o a doua pompă, pe care să o folosesc în situații extreme. Și asta *imediat !*

18 Octombrie

Am găsit un mesaj pe suportul pe care-mi țin carnetul de însemnări ! Era scris neinteligibil, cu cerneală.

Ușa laboratorului era încuiată și zăvorâtă. Aveam degetele de la mâna stângă murdare de cerneală.

Se pare că m-am ridicat în timp ce dormeam, am luat stiloul şi am făcut acea mâzgălitură fără sens. Dar eu nu mersesem niciodată în somn ! Şi niciodată n-am scris cu mâna stângă !

Am studiat atent mâzgălitura, fără să fiu însă în stare să o descifrez. Am întors hârtia pe toate părţile, până când am recunoscut un D, un A, un N şi două litere înaintea lor, una din ele fără îndoială fiind un H, cealaltă un M sau un W. Întregul cuvânt era încercuit de o linie tremurată.

W. H. Donovan.

Era, fără îndoială, semnătura lui Donovan. Reprodusesem semnătura lui Donovan cu mâna mea stângă în timp ce dormeam !...

M-am apropiat de encefalograful pe care-l lăsasem funcţionând toată noaptea. Creierul dormea acum, dar o parte a encefalogramei conţinea curbe atât de ample încât atingeau marginile hârtiei, semn că fuseseră produse într-un moment de excitare deosebită.

Deodată am simţit cum mă ia ameţeala şi m-am aşezat.

Mi-am amintit că el era stângaci. Citisem despre asta într-unul dintre ziare.

Epuizat fiind de efortul excesiv depus, se pare că mersesem în somn şi imitasem în mod inconştient semnătura lui Donovan. Ardoarea mea de a intra în legătură nemijlocită cu creierul produsese acest fenomen. Având în vedere cât mă concentrasem asupra acestui experiment, ceea ce s-a întâmplat nu era deloc neobişnuit. Dar dacă Donovan însuşi îmi ordonase să fac totul ? Noaptea, rezistenţa mentală atinge cote foarte scăzute. Acesta este momentul cel mai potrivit pentru a

influenţa gândurile cuiva, când conştiinţei, pendulând între vis şi realitate, i se pot imprima uneori reacţii automate, cum ar fi mersul în somn sau scrierea.

Nu ! Nu pot să cred aşa ceva !

Dar scurt-circuitul ar fi putut afecta activitatea creierului din vas tot aşa cum ar fi şocat şi tulburat acţiunile unui pacient al unui cabinet de psihiatrie.

19 Octombrie

N-am putut dormi toată noaptea, poate tocmai pentru că am încercat atât să adorm.

Am lăsat hârtie şi stilou la îndemână pe masă, dar n-am mai primit nici o comandă telepatică. Când, uneori, simt nevoia să mă ridic şi să iau stiloul, mă lupt cu imboldul, încercând să-l înfrâng, de teamă că el ar putea fi urmarea stării mele nervoase şi nu influenţa lui Donovan.

Am nevoie de certitudini !

Cu cât mă gândesc mai mult la mâzgăliturile de pe hârtie, cu atât mă conving că mă comportasem ca un somnambul : mersesem pur şi simplu prin somn.

Am căzut din nou într-o disperare cumplită, convins că experimentul meu e un eşec.

20 Octombrie

Janice a plecat la Los Angeles.

Am stat de vorbă cu ea înainte ca Schratt s-o conducă la gară, dar nu-mi mai amintesc ce am vorbit.

Mintea mea nu se învârtea decât în jurul experimentului pe creierul lui Donovan. Sunt nerăbdător să adorm şi să-i dau lui Donovan ocazia să intre în legătură cu mine.

Noaptea asta o să iau un somnifer. Asta mi-ar slăbi rezistenţa şi m-ar face mai vulnerabil.

21 Octombrie

Ce prostie să iau Veronal ! Mi-a paralizat mintea şi m-a pus în imposibilitate de a da vreun răspuns.

Sunt într-o asemenea stare nervoasă, încât aud voci. Trebuie să mă stăpânesc. Un doctor nervos nu mai este un om de ştiinţă.

Cel mai bine e să nu forţez lucrurile. Doar să aştept.

25 Octombrie

În ultimele zile nu s-a mai întâmplat nimic Puterea creierului a crescut până la o mie cinci sute de microvolţi şi încă mai creşte.

Am slăbit. Acum, în casă, găteşte Franklin. De-abia aşa îmi dau seama că Janice, ştiind ce puţin mănânc, îmi punea în mâncare concentrate vitaminice. Îmi menţinea starea de sănătate cu un regim alimentar fortifiant, care, după cum se vede, acum îmi lipseşte. Disperarea şi stările bruşte de oboseală sunt urmări ale lipsei vitaminei B1.

27 Octombrie

Am primit mesajul. L-am scris eu însumi, dar e clar că Donovan mi-a ordonat s-o fac, în timp ce dormeam.

Literele erau tremurate, parcă făcute de mâna unui om bolnav. Sau poate că arătau aşa pentru că scrisesem cu mâna stângă, ca şi Donovan. Era exact semnătura lui. O găsisem odată reprodusă într-o revistă. Acolo, în faţa mea, se afla aceeaşi mâzgălitură : tot numele încadrat de un oval tipic, aceeaşi linie groasă la H, înfloritura cunoscută a lui N de la sfârşitul cuvântului. În mod sigur nu era scrisul meu.

Iată că, în sfârşit, creierul a găsit o cale prin care să ia legătura cu mine. Probabil curentul electric l-a făcut mai activ, poate că acesta încărcase celulele protoplasmatice până la nivelul de combustie.

Am stat pe marginea patului ore întregi, fără să mă mişc.

Am nevoie de dovezi, cât mai multe dovezi !...

30 Octombrie

Dovada a sosit chiar azi.

N-am mai supus creierul la un nou şoc, deoarece voltajul electric se ridicase deja la 2500 microvolţi, iar eu nu ştiam sigur cât poate rezista.

Stăteam la masa de lucru când, deodată m-am simţit obosit. Era o senzaţie ciudată de extenuare, care nu îmi cuprindea trupul, ci mintea. Puteam încă să judec, dar greu, de parcă aş fi fost cople-

şit de somn sau ameţit de băutură. Apoi am văzut ca prin ceaţă cum mâna stângă mi s-a ridicat uşor, a luat stiloul şi a început să scrie.

Acelaşi nume, de această dată mult mai precis : Warren Horace Donovan. Înfloritura alungită îl încercuia şi de data asta, parcă pentru a-i dovedi autenticitatea.

Apoi am pus automat stiloul pe masă, iar în minte mi-au revenit propriile gânduri. S-au reîntors ca şi cum ar fi ieşit din apă, mai întâi neclare, apoi limpezindu-se.

M-am apropiat de vas. Creierul era treaz.

— Mi-ai cerut să-ţi scriu numele ? am întrebat, bătând semnale morse în sticlă.

Am aşteptat puţin, apoi am repetat mesajul, mai rar. Pe urmă din nou, a treia oară.

M-am îndreptat spre masă.

Brusc, am simţit din nou aceeaşi senzaţie de stranie oboseală. Eram absolut conştient de tot ce făceam, numai că nu-mi mai puteam coordona mişcările.

Vedeam cum mâna mea ridica stiloul şi scria cu litere clar conturate : „W. H. D." !

3 Noiembrie

Creierul uman nu poate lucra continuu, fără să se relaxeze la intervale regulate de timp, pentru a-şi transforma din nou potenţialul în energie. Cu cât activitatea lui e mai intensă, cu atât are mai multă nevoie de somn. Şi creierul lui Donovan îşi petrecea dormind mai mult de jumătate din timp.

În jurul lui se alcătuieşte un nou strat de materie alb-cenuşie. Creierul lui Donovan căpăta treptat o altă formă. Un nou tip de creatură se naşte de o formă nemaivăzută niciodată până acum în această lume efemeră. Un ghem de carne a cărei viaţă depinde de o pompă electrică şi de un sistem de hrănire artificială, dar totuşi capabil să emane acele energii ale gândirii, care depăşesc puterile limitate ale oamenilor obişnuiţi. În fiecare zi el sporeşte în potenţial.

Acum îşi poate exercita puterea asupra gândurilor mele oricând doreşte. La început am avut ciudata senzaţie că există o altă voinţă care îmi coordona mişcările mâinilor şi picioarelor, comandându-mi toate reacţiile motorii. Apoi au început să-mi vină în minte şi alte gânduri decât ale mele. Creierul, lipsit de trup, se folosea, cu acordul meu, desigur, de corpul meu, pentru a-şi dobândi libertatea, deşi era imobil, mut şi surd.

Duc o existenţă dublă. Observ detaşat cum propriile mele gânduri se retrag din când în când, lăsând loc creierului lui Donovan, care de fapt coordonează acest proces. Mă port atunci ca un schizofrenic, ca un om a cărui personalitate este practic desfiinţată. Spre deosebire însă de cei bolnavi, eu sunt, totuşi, conştient de toate acţiunile mele.

Când creierul doarme, eu sunt foarte lucid. Folosesc acest timp preţios pentru a continua consemnarea strictă a cazului.

Donovan gândeşte încă incoerent. Uneori am impresia că primesc un răspuns logic la întrebările pe care i le transmit bătând morse în vas.

Reuşesc oare vibraţiile să poarte mesajele mele până la creier ? El reacţionează ca un om stăpânit de febră sau de somn. Întotdeauna îmi comandă să scriu aceleaşi nume, care aparent nu au nici o legătură unul cu altul. Unul dintre nume este Roger Hinds. Altul Anton Sternli. Este numit şi Howard, fiul lui Donovan, dar pare că nici măcar nu se gândeşte la fiica sa. Numele Katherine apare destul de des. Katherine fusese soţia lui Donovan. Dar e o avalanşă de multe alte nume care apar şi dispar, trec ca o vijelie prin mintea lui.

5 Noiembrie

Ca să verific dacă are putere asupra mea şi de la distanţă, am încercat să intru în legătură cu creierul astăzi, în timp ce mă îndreptam spre Phoenix.

Când mă aflam la circa zece kilometri de casă el m-a chemat înapoi. Am întors şi am condus spre casă cu cea mai mare viteză.

Acest incident mi-a confirmat altă presupunere : creierul ştie ce fac eu, chiar şi când mă aflu departe de el. Nu putea şti unde m-am dus, dar era sigur că nu mă aflam în cameră sau în casă. Cred că emanaţiile de unde electrice cu o intensitate relativ scăzută a creierului meu îi spun lui Donovan când sunt de faţă şi când nu.

Dar asta este doar o teorie nebuloasă de-a mea.

6 Noiembrie

Creierul dezvoltă aproximativ 3500 microvolți.

Nu știu câtă materie cenușie nouă își va crea, dar odată trebuie să se oprească. Sau poate că, teoretic, procesul este nelimitat, ca și creșterea unei tumori canceroase ?...

10 Noiembrie

Schratt a intrat astăzi în laborator în timp ce creierul îmi ordona să scriu. Îl auzeam vorbind, dar nu m-am întors să-i răspund. Nu vroiam să întrerup legătura, și-așa destul de precară, pe care de-abia o stabilisem cu organul. Mâna mea stângă contura încet cuvintele, ca a unui copil care învață să scrie.

Schratt m-a strigat din nou pe nume și, cum nu i-am răspuns, s-a oprit, ezitând, în mijlocul camerei. Crezuse la început că mă întrerupsese. S-a apropiat și a privit peste umărul meu.

Eu continuam să mâzgălesc cuvinte pe hârtie. Pentru a cincea oară am scris numele lui Hinds și am continuat cu : Banca Comercială California. Apoi din nou apăru numele Hinds.

Schratt s-a impacientat. A trecut de partea cealaltă a mesei să-mi privească fața, pe care n-o vedea din spate, așa cum stăteam eu aplecat asupra hârtiei. Ca orice bun doctor, a avut grijă să nu mă atingă, ca nu cumva să-mi producă un șoc. A luat oglinda mică de pe perete și, ridicând-o spre chipul meu, mi-a privit ochii. A văzut că eram în transă. Globii oculari erau dați peste

cap, gura crispată. Păream că nu-mi dau seama de prezența lui.

După un timp creierul și-a întrerupt comenzile. M-am mișcat. Schratt a pus jos oglinda și a întrebat, cam cu teamă :

— Nu m-ai auzit ?

Am dat din cap afirmativ.

— De ce nu mi-ai răspuns ?

I-am arătat hârtia acoperită cu înscrisul mâzgălit, dictat de creier. S-a uitat la ea, apoi privirea îngrozită i-a alunecat spre vasul din sticlă.

— L-am contactat, i-am explicat. Ori mai degrabă el m-a contactat pe mine.

I-am povestit tot ce descoperisem, bucuros că pot vorbi cuiva despre asta. Credeam că avea să înțeleagă, dar el era mai mult decât îngrozit. Fața lui puhavă devenise lividă și dădea întruna din cap. Am încercat încă o dată să discut cu el în mod rezonabil.

— De ce nu încerci să-ți domini momentele astea de inhibiție ? l-am întrebat. Emoția și sentimentalismul n-au ce căuta în cercetarea științifică. Ele nu fac decât să ne tulbure observațiile. Noi nu ne putem permite să ne temem. Rațiunea, observația și curajul îl definesc pe omul de știință, dar ție se pare că-ți lipsesc cel puțin două din aceste însușiri esențiale.

— Nu glumi, spuse Schratt cu vocea gâtuită de emoție. Am discutat mult despre părțile bune și cele rele ale experimentului. Eu acum, te rog, întrerupe-l, cât timp mai stă în puterea ta s-o faci. Te implor, Patrick, oprește pompa și lasă creierul să moară !

Deodată au început să-i curgă lacrimi pe obraji ; trupul lui uriaș se cutremura din toate încheieturile. Oferea o imagine dezgustătoare. Devenea pe zi ce trecea mai neajutorat, iar senilitatea lui se accentua.

M-am apropiat de masă și mi-am făcut de lucru cu niște instrumente. Nu m-am întors până când n-a părăsit laboratorul.

11 Noiembrie

Adormisem, epuizat fizic și psihic, de viața dublă pe care o trăiam. Am auzit ca prin vis un urlet de moarte, care m-a trezit. Venea din living. Parcă era țipătul isteric al cuiva care și-a pierdut mințile de frică.

Nu mai auzisem niciodată o asemenea voce.

M-am repezit la ușă. Becul licărea, ca și cum ar fi fost și el victima unei ciudate emoții. M-am apropiat de vas și am privit atent encefalograful, ca să pot studia reacțiile ulterioare și comportamentul creierului.

Țipătul desperat s-a oprit imediat. A urmat un șir de bufnete surde, ca și cum un trup masiv s-ar fi rostogolit pe podea, lovindu-se de mobile.

Am aprins lumina din living și l-am văzut pe Schratt prăbușit pe covor. Avea degetele încleștate în jurul gâtului ; se strangula ! Răsuflarea sacadată, fața roșie și ochii ieșiți din orbite arătau clar că se sufocase.

Am încercat să-i desprind mâinile din jurul gâtului, dar avea degetele încleștate. Pe neașteptate, în timp ce eram aplecat asupra lui Schratt,

am simţit cum cu o mână îmi face vânt şi apoi am văzut figura înspăimântată a lui Franklin. Surprins de atacul lui, am avut tendinţa de a mă apăra, iar Franklin s-a dat înapoi, protejându-şi faţa cu braţele.

M-am întors din nou spre Schratt, care leşinase. Mâinile îi căzuseră neputincioase de o parte şi de alta a corpului. I-am cerut lui Franklin să mă ajute să-l pun pe canapea.

Pulsul lui Schratt aproape se dublase, inima îi bătea tare şi mă temeam ca nu cumva să facă o comoţie şi să moară. L-am descheiat repede la haină şi la cămaşă şi l-am trimis pe Franklin să aducă nişte gheaţă.

Când Franklin s-a întors cu punga de gheaţă, i-am pus-o lui Schratt pe piept, în dreptul inimii. Curând bătăile s-au liniştit, iar pulsul a revenit la normal. Schratt a oftat şi a deschis ochii. Mă privea îngrozit. I-am vorbit blând şi l-am făcut să înghită puţin lapte, dar dinţii îi clănţăneau atât de tare, încât a vărsat jumătate din el.

Omul se pregătise să plece. Bagajul lui era lângă uşă, iar haina îi era aruncată pe un scaun. Eram nedumerit de fuga lui în toiul nopţii. Nu puteam pricepe nici de ce trecuse prin casă, când cel mai scurt drum din camera lui până la poartă era prin grădină.

— Ce s-a întâmplat ? am întrebat, arătând cu degetul spre bagaje.

M-am ridicat, iar frica lui Schratt s-a transformat în groază. Nu puteam înţelege ce se întâmplat cu el ; nu era nici pe departe un atac cataleptic. Mai apoi, urmărindu-i privirea, am

înțeles. Tabloul electric în care erau siguranțele pentru casă și laborator rămăsese deschis. Pălăria lui se afla pe podea, alături de el. Am priceput ce se întâmplase și am simțit cum mă cuprinde o furie criminală.

— Ai vrut să ucizi creierul ! am strigat, aproape ieșit din minți de mânie.

El mă privea țintă, uluit. Îl speriasem și mai tare.

— Iar tu ai încercat să mă strangulezi, spuse el tremurând.

Niciodată nu-l văzusem atât de tulburat. La rândul meu eram și eu șocat. El credea că eu îl atacasem. I-am explicat în câteva cuvinte cum îl găsisem. I-am zis că de fapt îl salvasem de la sinucidere.

— Nimeni nu se poate strangula singur, spuse Schratt batjocoritor. Știi prea bine că așa ceva nu se poate, Patrick.

S-a ridicat și am văzut cum, stând în picioare, tremura din toate încheieturile.

— Vorbim mâine dimineață, mormăi el.

Am încercat să-l sprijin, dar mi-a refuzat ajutorul.

M-am întors în laborator. Becul era stins, creierul adormit. Encefalograma conținea deviații extrem de neregulate.

M-am așezat și am încercat să reconstitui accidentul. Mă trezise strigătul de ajutor. Îmi amintesc bine acea voce ; nu păra să fie a lui Schratt. Deși e foarte greu să recunoști o voce copleșită de teroare. Probabil însă că fusese a lui Schratt. Pe cine altcineva aș fi putut auzi ?

Ca să-mi înlătur toate suspiciunile și neliniștile (ale căror consecințe mi-era greu să le intuiesc în acel moment), m-am dus la Franklin în cameră. L-am găsit strângându-și cele câteva lucruri pe care le avea, într-o valiză veche, turtită. Apariția mea neașteptată l-a speriat cumplit.

Hotărârea lui bruscă de a mă părăsi după atâția ani m-a făcut să mă îndoiesc și mai mult de mine însumi.

— Și tu pleci, Franklin ? În toiul nopții ? am întrebat.

El s-a așezat pierit pe marginea patului, cu aceeași groază pe chip, pe care o văzusem și la Schratt. Ca să-l liniștesc, i-am spus că e liber să plece când dorește, dar că oricum are să-mi pară rău. S-a mai potolit puțin și l-am întrebat în cele din urmă dacă îl auzise pe Schratt strigând după ajutor. Spre ușurarea mea, el a dat din cap afirmativ, dar când l-am întrebat de ce mă îmbrâncise de lângă Schratt, mi-a destăinuit înspăimântat că mă găsise atacându-l pe bătrân.

— Doctorul Schratt a avut o criză de catalepsie, i-am explicat. Eu doar încercam să-l ajut.

Franklin a dat din nou din cap, dar vedeam bine că nu mă crede.

M-am întors în laborator, necăjit și tulburat. Am încercat să-mi lămuresc totul. Strigătul lui Schratt fusese auzit, deci, și de Franklin, care venise și mă împinsese atât de puternic, încât mai simțeam încă durerea provocată de lovitură. Știu că n-ar fi îndrăznit să mă atingă niciodată dacă n-ar fi fost vorba de ceva deosebit de grav.

Nimeni nu se poate strangula singur.

Schratt a avut dreptate când mi-a arătat cât de absurd era ce spusesem. După toate aparențele, fără îndoială că eu îl atacasem.

Să fi căpătat oare creierul atâta putere încât să-mi comande să ucid ? Și dacă da, atunci care sunt limitele puterii lui ? După cum energia umană crește până la cotele cele mai ridicate atunci când omul e în pericol de moarte, e de bănuit că și creierul lui Donovan, mobilizându-și toate resursele, mă strigase să-l salvez. Își dăduse desigur seama de intenția lui Schratt de a întrerupe curentul electric. Acea mașinărie, împreună cu circuitul electric sunt vitale pentru creier, tot așa cum sunt inima și plămânii, pentru o ființă normală. Când Schratt se apropiase de tabloul electric, organul viu a intuit primejdia ce-l pândea.

Sunt fenomene ce se produc în interiorul creierului uman, pe care de-abia le înțelegem. Știm însă sigur că un potențial electric străbate bilioanele de celule care formează materia cenușie. Celulele izolate au capacitatea de a crea altele noi ,ale căror funcții sunt necunoscute. Rolul lor nu poate fi explicat prin conceptele actuale.

În timp ce dormeam, neuronii mei receptori primiseră un semnal puternic de la celălalt centru nervos. Potențialul acestuia, sporit și de noile celule, s-a dovedit destul de puternic să-mi influențeze neuronii motori și să mă aducă în stare de a-i îndeplini dorințele. M-am trezit din visul ucigaș doar în clipa în care Franklin mi-a făcut vânt.

Creierul nu-l putuse influența pe Schratt, pentru că el nu era adormit, ca mine. Asta m-a

făcut să trag concluzia că organul poate influența doar persoanele care dorm sau care, de bună voie, acceptă să-i primească ordinele.

Vocea din visul meu fusese a lui Donovan, neputând fi auzită de cineva, ci percepută doar de urechea neștiută a minții mele.

12 Noiembrie

La amiază, Schratt a intrat în laborator. Era odihnit, se bărbierise cu grijă și avea un aer tineresc ce m-a surprins.

Uluirea mea a sporit atunci când mi s-a adresat :

— Franklin a dezertat. De-acum o să trebuiască să ne gătim singuri, a zis jovial.

Vroiam să-i vorbesc despre noaptea trecută și i-am spus cât regretam că-l atacasem. În timp ce mă aflam sub influența creierului lui Donovan. I-am promis că o să fac tot posibilul să evit un alt incident de acest fel. El a aprobat din cap serios, aparent încrezător și s-a scuzat că încercase să se amestece în desfășurarea experimentului. Mi-a vorbit apoi despre posibilitățile nelimitate ale cercetărilor mele. M-a felicitat pentru succesul meu, ale cărui rezultate le constatase chiar în noaptea trecută și a adăugat în glumă că în curând are să mă vadă luând premiul Nobel.

Pur și simplu nu puteam să înțeleg brusca lui schimbare de atitudine. Am explicat nefericita întâmplare ca fiind dovada teoriei mele despre noile puteri pe care le căpătase creierul. Arătând spre formațiile celulare noi, i-am mărturisit cre-

dinţa mea că de acolo ar putea proveni acea putere telepatică sporită.

Schratt era de acord cu mine şi, parcă să-mi explice, subita modificare a comportamentului său, spuse :

— Am avut o noapte grea, Patrick, dar am meritat-o. N-aveam nici un drept să mă amestec în ceea ce faci tu. Îmbătrânesc, devin din ce în ce mai neputincios, pe când tu eşti un geniu şi ar fi păcat să nu-ţi foloseşti virtuţile. Invidia m-a împins la acte necugetate. Iartă un bătrân gelos.

Tot nu puteam să-mi dau seama de ce se schimbase aşa mult, dar i-am luat vorbele în serios şi am înţeles că din acel moment mă puteam baza pe colaborarea lui, aşa cum îmi dorisem dintotdeauna. Era o realizare, mai ales că şi Franklin mă părăsise pentru totdeauna.

21 Noiembrie

Mă aflu la Hotelul Roosevelt din Los Angeles.

Schratt s-a angajat să aibă grijă de creier. Era atât de entuziasmat de sarcina pe care şi-o luase, încât mi-a risipit orice temere. Pot avea deplină încredere că are să înregistreze minuţios toate reacţiile. Dealtfel am să vorbesc cu el la telefon în fiecare zi.

Înainte de a hotărî să plec din Washington Junction, luasem legătura cu creierul prin morse şi îi comunicasem intenţiile mele. Am reuşit să-i recepţionez răspunsul imediat. Acum îmi e mult mai uşor să-l înţeleg. S-a arătat absolut de acord.

Nici acum nu cunosc încă scopul călătoriei pe care o fac, dar era clar că mi se ordonase să plec.

Nopți la rând m-a chinuit un vis. Conținea, sunt sigur, mesajul pe care Donovan dorea să mi-l comunice.

Omul nu mă văzuse niciodată, pentru că era în comă când l-am găsit. Creierul nu era deci în stare să-și reprezinte imaginea mea, așa că de fapt, în vis nu mă vedeam pe mine. Atâta timp cât nu poate să vizualizeze aspecte noi, creierul trebuie să-și caute imaginile în memorie, iar eu nu existam în memoria lui.

Dar Donovan cunoștea Banca Comercială California. În vis se făcea că eu intram acolo și mă apropiam de un casier, un tip palid, cu mustăcioară. Ceream un cec în alb, mă duceam la masă, completam formularul cu o sumă imensă, apoi îl semnam cu numele Roger Hinds, un nume de care nu mai auzisem niciodată. Înainte de a-i înmâna cecul casierului desenam în colțul de sus, din dreapta, un as de pică.

Visul se repetase de câteva ori întocmai, precum o poveste pe care o tot spui unui copil, ca s-o învețe pe dinafară. De câte ori mă trezeam din transă, găseam pe masă o hârtie pe care era un fel de hartă a Los Angeles-ului, pe care erau marcate clar câteva străzi și Banca Comercială.

Era un mesaj, asta-i clar, dar eu nu-i puteam descifra înțelesul. I-am cerut părerea lui Schratt, iar el m-a sfătuit să plec imediat.

Mă aflam așadar într-un moment de cumpănă : dacă începeam să primesc ordine de la obiectul experimentului meu, nu mă mai puteam numi cercetător, ci aș fi devenit o simplă unealtă.

Creierul nu m-ar fi putut obliga să plec. Liberul arbitru nu-mi dispăruse încă și eram destul de puternic încât să refuz ordinele acelei bucăți de țesut pe care *eu* îl păstram încă în viață. Încercase deja să mă facă să ucid, dar o criză de violență nu este neapărat produsă de o voință complexă, ci pur și simplu de anumite circumstanțe.

Rezervele mele financiare scădeau văzând cu ochii. Am mai găsit totuși vreo două sute de dolari pe care Janice îi lăsase lui Schratt să mi-i dea mie. Acționam, deci, în numele creierului, după un plan care fusese conceput în acea masă inertă. Din momentul prăbușirii avionului, de când capacitatea lui fizică de a acționa încetase, a avut precis timp să pună la cale vreo treabă la care se gândise, poate chiar înainte de accident.

22 Noiembrie

De dimineață am avut o întâlnire destul de neplăcută. Tocmai mă pregăteam să ies din hotel și să mă duc la bancă, dar recepționerul mi-a spus că vrea să mă vadă domnul Yocum. Nu știam pe nimeni cu numele ăsta, dar am rugat să fiu așteptat în hol.

L-am recunoscut pe Yocum imediat cum am ieșit din lift. Era fotograful slăbănog care mă pozase la ieșirea din spitalul din Phoenix. Se prefăcea că nu mă vede. Ținea sub braț o servietă veche din piele. Când recepționerul i-a atras atenția că am sosit, a venit repede spre mine și s-a oprit atât de aproape încât mai-mai că mă atingea.

— Domnul doctor Cory ? întrebă el răguşit.

Mă fixa cu privirea, încercând parcă să mă intimideze, dar când l-am privit şi eu în ochi, s-a pierdut.

Eram convins că-şi pregătise „intrarea" cu cea mai mare atenţie, însă, din păcate, îi lipsea curajul de a duce scena până la capăt. După toate aparenţele, era un tip emotiv, labil psihic. Eram sigur că pusese ceva la cale, dar frica urma să-i dejoace toate planurile.

N-am spus nimic, am continuat doar să-l privesc. Se ştie că persoanele nervoase îşi pierd repede curajul. Era clar că ăsta avea nevoie de bani. Fusese tot timpul pe urmele mele, făcuse poze la spital, mă urmărise şi acasă. Deodată am înţeles tot. El era cel care îl fotografiase pe Donovan la morgă, el era cel care examinase bandajele. Probabil că omul a prins din nou curaj şi mi-a zis :

— Am putea să stăm de vorbă între patru ochi ?

Ne-am dus la bar şi ne-am aşezat la o masă.

— V-am făcut o fotografie la Phoenix. O am aici, începu el nervos, deschizându-şi servieta.

Mi-a arătat fotografia ţinând-o cu degetele lui lungi, subţiri şi îngălbenite de tutun. Nu m-am uitat la ea ; am aşteptat tăcut să văd ce urmează. El s-a fâstâcit din nou şi timp de câteva minute a domnit o linişte deplină.

— Nu vreau să cumpăr fotografia, am spus în cele din urmă, scoţându-l din încurcătură.

El dădu din cap şi scoase din geantă o altă poză.

De data asta nu m-am putut stăpâni şi am privit-o. Era Donovan, la morgă. Chipul lui începuse

deja să mi se şteargă din memorie şi, privindu-l din nou, eram tentat să-i identific trăsăturile fizionomice cu creierul pe care îl cunoşteam acum atât de bine.

Yocum mă urmărea, vedea că sunt interesat de bucata lui de hârtie şi devenea din ce în ce mai insolent.

— Ştiam că o vă placă, rosti el pe un ton care m-a făcut să tresar. Iar aici am una care chiar o să vă intereseze.

Fotografiase capul lui Donovan fără bandaje. Ţeasta era dată de-o parte şi se vedea ghemotocul de vată pe care-l îngrămădisem înăuntru. Era, într-adevăr, o fotografie reuşită. Am rămas o clipă înlemnit de uimire, apoi am smuls fotografia şi am pus-o repede pe masă, cu faţa în jos.

— Aţi putea avea negativul, îmi sugeră Yocum, aparent calm.

M-am aplecat uşor înainte, iar el s-a ridicat brusc în picioare, de parcă se temea să nu îl lovesc. Am reuşit totuşi să mă arăt nepăsător.

— Nu-mi trebuie nici un negativ. Ce să fac cu el ? am spus.

El zâmbi, dar am văzut că barba îi tremura. Se mobilizase serios pentru momentul ăsta. Era clar, voia bani. Şi se vede treaba, avea nevoie de ei repede. Costumul lui avea urzeala rărită, iar pieptul cămăşii de dedesubt era pur şi simplu o zdreanţă. Când s-a ridicat am observat că nu mai avea nimic altceva pe sub haină.

S-a albit la faţă când şi-a dat seama că îl priveam zâmbind ironic. Ochii injectaţi, înfundaţi în orbite, trădau disperarea pe chipul uscăţiv.

— Cine ţi-a dat voie să fotografiezi trupul ? l-am întrebat.

N-a răspuns, dar aşezându-se din nou, a continuat :

— Familia lui Donovan ar da bani grei pentru asta. S-ar arăta, cred, foarte interesaţi dacă ar afla că dumneavoastră aţi furat creierul lui W.H...

M-am aşezat şi eu, şocat de această izbucnire. Ce ştia omuleţul ăsta despre creierul lui Donovan ?...

— Şi mai am una, mă anunţă el încântat de sine.

Mă prinsese într-adevăr pe picior greşit şi acum îşi savura victoria.

A pus poza pe masă. Surprinsese noaptea laboratorul meu, prin perdea. Folosise un blitz puternic. Vasul şi toată instalaţia electrică erau perfect vizibile. Fotografia era retuşată cu grijă, aşa încât creierul ieşea în evidenţă.

Yocum a oftat, şi-a umezit buzele cu limba. Ca orice depresiv, înainta orbeşte pe un teritoriu periculos, inconştient de eventualele consecinţe.

Mă întrebam oare cum ar fi procedat Donovan cu imbecilul acela disperat. Eu nu eram obişnuit să am de-a face cu şantajişti, iar idiotul ar fi fost în stare să-mi facă praf întregul experiment. N-avea nici un rost să încerc să-l cumpăr. Chiar dacă aş fi obţinut negativele, el s-ar fi putut duce la rudele lui Donovan cu alte fotografii. N-ar fi renunţat la nici o şmecherie şi nici nu-şi dădea seama de pericole. Era tipul care nu se dă în lături de la nimic, ci merge prosteşte înainte. Iar eu nu aveam nici un ban.

— Şi cât vrei pentru negative ? l-am întrebat.

Ei a rânjit, și-a tamponat nervos buzele cu o batistă murdară, apoi a răspuns :

— Cinci mii de dolari.

M-am ridicat. El și-a strâns repede servieta la piept. Avea o privire jalnică, rugătoare. Își pierduse complet aerul de siguranță și arăta acum ca un om vrednic de milă.

— Bine, am zis, dar n-am așa mulți bani la mine. Și un cec cred că nu vrei, nu ?

Dacă aș fi putut să-l mai amân o zi poate că aș fi găsit o soluție. Donovan, el trebuie să facă ceva pentru mine și pentru experiment. Numai să pot lua legătura cu el !

— Mă găsești la barul Ontra la opt deseară, la intersecția Hollywood cu Vine, mă anunță el, iar pe fața lui se putea citi un amestec ciudat de mâhnire și entuziasm.

S-a întors brusc și a ieșit, cu capul plecat.

Erau două sute de mile până la Washington Junction și, deci, până la laboratorul meu. Mă simțeam practic depășit de situație. Apăruseră dificultăți care mie îmi păreau de netrecut. M-am așezat pe unul din fotoliile tapisate din hol, încercând să-mi pun la punct o strategie. Când am închis ochii, am simțit copleșindu-mă acea senzație ciudată care preceda întotdeauna momentele când creierul îmi transmitea un mesaj. Mintea mi s-a întunecat și, cu toate că mai puteam încă recunoaște propriile-mi gânduri, ele se retrăgeau treptat ca după o peliculă transparentă. Simțeam cum încet, încet, îmi pierd controlul asupra conștiinței.

Am simțit o nevoie inexplicabilă să mă ridic. Ascultător, m-am ridicat de pe fotoliu, am ieșit din hotel și am pornit pe străzi oprindu-mă la sema-

foare, ca un robot, coordonat de voinţa lui Donovan. Nu puteam rezista puternicului impuls care mă mâna înainte...

Şi creierul nu şovăia. El era receptiv la impresii noi, dar închis pentru noile idei care trec printr-o minte obişnuită într-un flux permanent, întotdeauna capabile să distragă atenţia. Creierul lui Donovan avea un gând, pe care-l urma întocmai. Un singur gând. Şi acesta mă făcea pe mine să continui ceea ce începusem.

M-am oprit în faţa Băncii Comerciale California, cea pe care de atâtea ori o văzusem în vis. Am deschis uşa şi am intrat. M-am dus direct la casier (un tip palid şi cu o mustaţă neagră, exact aşa cum era cel din visul meu). I-am cerut un cec în alb, apoi m-am îndreptat spre masă şi am luat un stilou în mâna stângă. Am completat cecul cu suma de cincizeci de mii de dolari, am semnat Roger Hinds cu scrisul lui Donovan şi am desenat cu grijă în colţul de sus din dreapta, un as de pică.

Nici o clipă nu m-am îndoit că acel casier avea să-mi dea banii solicitaţi. El a luat cecul, apoi m-a privit surprins, aproape speriat.

— Domnul Hinds ? m-a întrebat.

— Bancnote mari, am răspuns, făcându-mă că nu aud întrebarea.

— Vă rog să autentificaţi cecul pe verso, domnule, îmi ceru el, pentru a-mi afla numele.

Am scris Patrick F. Cory, cu propria-mi caligrafie. Bietul om s-a uitat şi mai nedumerit.

— Să fie bancnote mari, am repetat ca un automat, în timp ce casierul a dispărut murmurând o scuză.

Polițistul de la ușă a făcut câțiva pași spre mine, să mă poată supraveghea. Știam bine că-i stârnisem bănuiala dar nici mie nu-mi era încă prea clar ce se întâmpla și ce avea să urmeze. Nici măcar nu mă gândeam să pregătesc vreo explicație. De fapt cel ce acționa era Donovan. Eu eram absolut pasiv, îl lăsam pe el să aibă grijă de tot.

— Directorul nostru ar vrea să vă vadă, domnule Cory, spuse mustăciosul care se întorsese în cameră și mă conduse într-un birou mic de alături.

Un om cu o chelie strălucitoare stătea pe scaun, în spatele unui birou maroniu. S-a ridicat, mormăindu-și numele și m-a întrebat :

— Domnul Hinds ?

— Mă numesc Patrick Cory, am răspuns, iar omul a întors cecul în mână, a privit pe spatele lui și a dat din cap aprobator. Mi-a oferit un scaun, apoi a așteptat în liniște până când s-a deschis din nou ușa și a intrat un alt individ.

— Dânsul este domnul Mannings, doctore Cory, spuse directorul.

Noul venit avea, fără îndoială, mutră de detectiv particular. Ne-am strâns tăcuți mâinile.

— Sunteți amabil să-mi răspundeți la câteva întrebări, doctore Cory ? mă întrebă el.

— E ceva în neregulă cu cecul ? l-am întrebat.

Directorul a privit spre detectiv, apoi a schițat spre mine un gest aprobator.

— Nu. Noi am comparat această semnătură cu cea originală, a domnului Hinds. Este aceeași, fără îndoială. Și semnul din colț — asul de pică — arată același lucru. Domnul Hinds a dat instrucțiuni ca

numai cecurile care poartă acest însemn să fie onorate.

Vorbea repede, încercând să se convingă pe sine însuși că nu greșește.

— Dacă dumneavoastră ați completat cecul, atunci trebuie să fiți domnul Hinds și nu doctorul Cory, intră în discuție și detectivul.

În loc să-i răspund i-am pus în față actele din care reieșeau clar identitatea și profesia mea.

— Am obligația să vă informez și în legătură cu afacerile mele particulare ? am spus calm.

— Bineînțeles că nu, s-a grăbit să mă asigure detectivul. Numai că acest cont a fost deschis în niște condiții mai puțin obișnuite.

Aștepta ca eu să spun ceva, dar întrucât am rămas tăcut în continuare, el a urmat :

— Am primit o sumă mare de bani, însoțită de o scrisoare semnată de dl. Hinds, care nu ne-a dat adresa și pe care noi nu-l cunoaștem, cu cererea să-i deschidem un cont. Dorea un cont comercial, nu ceva deosebit.

A insistat mai ales pe faptul că i se părea ciudat ca o sumă atât de mare de bani să fie depusă, fără ca cineva să se ocupe în mod special de treaba asta. Așa ceva era împotriva principiilor oricărui om de afaceri.

— Asta s-a întâmplat acum aproape, doisprezece ani, adăugă directorul. Acum este completat primul cec pentru acest cont și cel care l-a semnat sunteți dumneavoastră. Dacă nu sunteți domnul Hinds, atunci am fi încântați dacă ne-ați putea da câteva informații despre acest domn. Știți, zâmbi el complice, personalul băncii se bucură să-și cunoască toți clienții.

— Vreţi să spuneţi pentru eventualitatea că ar apărea bani furaţi ? l-am întrebat.

— Ah, nu. Noi ştim exact de unde vin banii. Verificăm întotdeauna. Directorul vorbea plin de mândrie profesională. Dar, domnule Hinds...

— Sunt doctorul Cory. N-aţi vrea totuşi să-mi onoraţi cecul ? Mi-e foame, am spus, ridicându-mă în picioare.

Directorul s-a ridicat şi el, nemulţumit.

— Din punctul de vedere al legii, doctore Cory, aveţi tot dreptul să nu răspundeţi la întrebările noastre, mă anunţă detectivul, dar avea în voce ceva ameninţător.

După o jumătate de oră ieşeam din clădirea băncii cu buzunarele burduşite de bani. Oare ce urma să fac cu ei, să-l plătesc pe cel care mă şantaja ?

Am cumpărat o servietă, am pus banii în ea şi m-am întors la hotel. Simţeam o oboseală puternică, aşa cum se întâmpla de fiecare dacă când creierul îmi comunica. M-am dus în cameră să mă odihnesc şi să aştept ordinele lui.

Am aflat că Janice era în oraş. Îmi lăsase vorbă s-o caut la spitalul *Cedars of Lebanon.* Îi spusese Schratt unde mă poate găsi.

Aş fi dat orice să pot afla ce avea de gând creierul. După toate aparenţele se pregătise să facă aşa cum ceruse fotograful, altfel nu m-ar fi trimis la bancă. Se pare că dorea ca eu să-i dau banii lui Yocum şi să iau negativele, dar nu-mi dăduse ordine precise.

M-am întins pe pat, aşteptând un semn de la Donovan şi simţeam că mă aflu la limita gândirii conştiente, limită dincolo de care terenul raţiunii

începe să fie alunecos. Am pus mâna pe telefon să-l sun pe Schratt, dar se pare că am cerut spitalul, pentru că a răspuns cineva de la camera de gardă. Dacă tot nimerisem acolo, am cerut să vorbesc cu Janice. Când i-am auzit vocea calmă, care trăda totuși surprinderea, m-am simțit dintr-o dată mult mai liniștit. I-am promis că o să revin curând și m-am grăbit să închid.

Trebuia să mă întâlnesc cu Yocum și pe urmă să mă duc acasă, să-mi continui cercetarea. Nu câștigam nimic dacă-mi iroseam prea mult timp departe de creier, ba dimpotrivă. Știam bine că distanța nu-i diminuează din influență și că, prin puterea lui, scopul călătoriei mele era aproape atins.

Am chemat la telefon recepția și am anunțat că a doua zi aveam să plătesc. Apoi am luat servieta, am luat cam jumătate din bani și i-am băgat în buzunare. Yocum ceruse cinci mii de dolari, s-ar fi putut să vrea însă mai mult. Nici nu-mi păsa cât urma să-i dau. Nu erau banii mei și vroiam să scap de ei cât mai repede. Nu avusesem niciodată atâția bani în mână, dar pentru mine ei nu însemnau decât tot atâta hârtie. Simțul proprietății se limita în cazul meu la instrumentele pe care le foloseam în laborator. Janice avusese grijă să-mi cumpere toate celelalte lucruri de care aveam nevoie — costumele, cămășile, pantofii, mâncarea, locuința.

Aveam acum în buzunare cincizeci de mii de dolari aparținând unui personaj pe nume Roger Hinds. Exista oare acesta cu adevărat, sau era vorba de un cont secret pe care Donovan îl păs-

trase pentru scopuri pe care eu nu le puteam ghici ?... Şi pe urmă, de ce mă trimisese Donovan după cincizeci de mii de dolari dacă şarlatanul ceruse numai cinci ?...

Am lăsat servieta în seiful hotelului şi am plecat. Eram curios cum îi tratează Donovan pe şantajişti. Avea, cred, o vastă experienţă în domeniu. Tot succesul lui se clădise, de altfel, pe fraudă, ameninţare, mită, într-un cuvânt, pe afaceri necinstite. Iar omuleţul ăsta nu prezenta nici un fel de dificultate pentru el.

Am pornit pe bulevardul Hollywood, spre intersecţia cu Vine. Era ora opt şi Donovan nu-mi spusese încă ce urma să fac. Când am ajuns în barul acela spaţios şi foarte aglomerat, habar n-aveam ce trebuia să-i spun lui Yocum. M-am plimbat timp de câteva minute încolo şi încoace prin faţa intrării, aşteptând să se întâmple ceva. Nici o comandă nu venea însă de la creier. Probabil adormise. Trebuia oare să-l sun pe Schratt şi să-i spun să-l trezească ?...

— Domnul doctor Cory ? am auzit o voce şoptită din spatele meu.

Era Yocum. Îşi strângea cu disperare servieta la piept şi, în ciuda luminii galbene care străbătea prin geamurile localului, puteam să observ că obrajii îi erau aprinşi de febră. Mi-a făcut semn să mă duc la o maşină rablagită din parcarea de lângă bar. Maşina avea număr de California, uşor de reţinut. Omul îşi tot mişca buzele încercând să vorbească, dar nereuşind să articuleze nici un sunet. Aş fi putut crede că are ceva la laringe. Ligamentele glotale îi erau afectate şi vocea îi dispăruse. Dar în starea emoţională în care se afla nu-şi

dădea seama că eu nu auzeam nimic din tot ce încerca el să-mi spună.

Am scos banii din buzunar, iar el a dat drumul genţii pe care o strângea în braţe şi mi-a smuls bancnotele cu amândouă mâinile. Eu am ridicat servieta şi am deschis-o. Erau înăuntru trei negative şi câteva fotografii, înfăşurate toate în ziare. Yocum n-a încercat să mai spună ceva. S-a urcat în maşină, a tras uşa şi a ridicat geamul. Rânjea satisfăcut uitându-se spre mine, arătându-şi dinţii mari şi gălbejiţi, şi-a mişcat din nou buzele încercând să rostească ceva, apoi a plecat. Imediat am urcat într-un taxi, care tocmai venea. Cred că Donovan îl chemase. I-am cerut şoferului să urmărească mica maşină galbenă, dar nu-mi dădeam exact seama care ar fi fost rostul acelei urmăriri.

Yocum mergea pe bulevard, făcând slalomuri printre celelalte automobile angajate în trafic. Brusc, frânele maşinii lui au scrâşnit, oprind la un stop.

— Cine dracu' i-o fi pus ăstuia volanul în mână ! strigă şoferul taxiului privind peste umăr spre mine.

Mergeam de-a lungul canionului Laurel, dar deodată Yocum a dispărut din raza mea vizuală. La Kirkwood Drive, întrucât îl pierdusem pe Yocum, am dat drumul taxiului şi am pornit mai departe pe jos. Am început să urc o pantă.

Nu aveam o ţintă anume, îl lăsam pe Donovan să-mi ordone unde să mă duc şi ce să fac. La capătul drumului nepavat, plin de gropi şi denivelări, am descoperit maşina pe care o urmărisem. Era parcată, cu portiera deschisă, la poalele unei ridicături pe pământ ce aducea cu un deal. La câteva

sute de metri mai încolo se zărea o colibă dărăpănată, pe jumătate ascunsă în spatele unor eucalipți înalți. Am urcat dealul, m-am apropiat de colibă și am privit înăuntru pe fereastră. În mijlocul unei camere murdare, Yocum stătea în picioare în fața unei sobe pline cu gunoi, hârtii îngălbenite și fotografii. Într-un colț era o saltea acoperită cu niște pături jerpelite. Mai erau în cameră o masă și două scaune de bucătărie. Ferestrele erau atât de murdare încât păreau mânjite cu vopsea.

Yocum se purta foarte ciudat : întinse banii pe podea și își scoase pantofii. Începu apoi, numai în ciorapi, să pășească pe bancnote, atent să nu le miște de la locul lor. Țopăia ca un struț, ridicând foarte mult picioarele. Sărea în sus, apoi se apleca, lovind podeaua cu genunchii și legănându-se pe loc, cu coatele ridicate și brațele atârnate, așa încât arăta ca o pasăre uriașă care fâlfâia din aripi. Țipa mereu, scotea niște sunete jalnice, iar ochii îi ardeau de parcă intrase în delir. Crezând că e singur, se desfășura în voie.

Am deschis larg ușa, dintr-o dată. Yocum a înlemnit. Apoi a căzut în genunchi și a început să strângă, în mare grabă, bancnotele de pe jos. S-a întors spre mine cu gura căscată de groază și a trecut de partea cealaltă a mesei, strângând banii la piept. Bluza zdrențuită cu care era îmbrăcat i se descheiase și-i alunecase de pe unul din umeri, lăsând descoperit toracele osos.

— Ce vrei ? m-a întrebat el răgușit.

Își recăpătase, deci, vocea.

— Celelalte negative, am zis. Și restul fotografiilor.

Yocum s-a retras speriat într-un colț al camerei.

— N-am alte negative, îngăimă el, dar știam bine că mă minte.

— Mai primești cinci mii de dolari dacă-mi dai tot ce mai ai, i-am propus.

Bărbia a început să-i tremure și s-a sprijinit de perete să nu cadă.

— Zece miare..., murmură.

— Înseamnă că mai sunt și alte negative, am spus apropiindu-mă, iar el s-a retras și mai mult.

Pe o poliță deasupra sobei erau o cutie de chibrituri și o pipă veche, ciobită rău. Am aprins un băț de chibrit și l-am aruncat în sobă. Hârtiile și fotografiile dinăuntru s-au aprins pe loc. Yocum mă privea înlemnit. Vroia cu tot dinadinsul să fugă afară, dar îi era frică să treacă pe lângă mine.

— Dacă-mi dai cinci mii ți le dau pe toate..., gângăvi el.

Focul, alimentat de celuloidul filmelor foto, ardea cu flăcări mari. Am tras cu piciorul din sobă o hârtie aprinsă, până pe salteaua din colț, acoperită cu pături.

Când Yocum a vrut să fugă, l-am prins de gât și l-am târât spre ușă. Banii i-au zburat din mână. Nici măcar n-a încercat să riposteze. Paralizat de frică, pur și simplu a leșinat în mâinile mele. Vocea l-a lăsat din nou și gura i-a rămas larg deschisă, într-o încercare zadarnică de a țipa. I-am făcut vânt afară pe ușă. Am ieșit și eu și am continuat să-l târăsc cu picioarele prin țărână. Auzeam în urma mea trosnetele flăcărilor ce mistuiau cocioaba.

Am mers mai departe, trăgându-l după mine pe acel neputincios. L-am împins în mașină, am urcat la volan și am plecat. La capătul străzii Kirkwood Drive am luat-o la stânga și am pornit în sus, de-a lungul canionului Laurel. De departe se auzeau sirenele pompierilor, iar dinspre canion se vedea urcând o dâră de fum alburiu.

La intersecția Laurel cu Mulholland Drive a trebuit să mă opresc și să las drumul liber câtorva mașini ale pompierilor. Apoi am continuat să conduc încet pe un drum murdar și desfundat. Yocum nu făcea nici o mișcare. Își sprijinise fața osoasă pe genunchi. Când, în sfârșit, a ridicat capul, arăta ca un om beat.

— Ai dat foc banilor, șopti el.

Eu am privit în jos spre valea care rămăsese în urmă, apoi spre munții de dincolo de Burbank. Brusc am simțit neliniștea cuprinzându-mă. Donovan încetase să-mi mai transmită ordine ; trebuia, deci, să mă descurc pe cont propriu.

— Toată viața mi-am dorit să am ceva bani, murmură omul de lângă mine. Iar dumneata i-ai ars pe toți.

Frica lui se prefăcuse în disperare și începea să mă învinuiască pe mine pentru tot ce se întâmplase.

— Uită-te la mine. Nu mai am mult, spuse.

Își deschise haina murdară ca să-mi arate trupul costeliv.

— Nu vreau să mor, continuă el. Vroiam să simt și eu măcar o dată că trăiesc, iar dumneata mi-ai ars toți banii.

Parcă nici nu-şi mai aducea aminte că mă şantajase. Banii fuseseră în mâna lui, şi a-i fi luat însemna hoţie curată.

Ieşind din maşină, s-a apropiat bombănind de marginea terasamentului. Se vedea că ajunsese la capătul puterilor.

— Am treizeci şi opt de ani, murmură, aplecându-se uşor spre mine, de parcă eu eram de vină pentru toate astea. N-am mai avut parte de o masă decentă de ani de zile. Şi acum am nevoie de bani mai mult ca oricând, mai ales că nu-i mai pot câştiga muncind. Sunt bolnav, şi nimeni n-are nevoie de unul care tuşeşte mereu şi-şi pierde vocea. Lor le trebuie oameni sănătoşi şi puternici, nu ca mine !...

Mă privea fix. Ochii lui nu mai aveau nici o expresie.

— Am avut o singură dată norocul să-mi iau un concediu — atunci când am făcut febră tifoidă şi m-au ţinut la spital trei luni. E adevărat, m-au pus în cameră cu alţi douăzeci de indivizi, da' oricum a fost grozav. Avea cine să-mi dea de mâncare, cine să aibă grijă de mine. Mă tot gândeam ce bine o fi când eşti bolnav şi să stai singur într-o cameră şi să ai o sonerie la îndemână ca să chemi asistenta şi să fie linişte atunci când tu vrei linişte. Nu poate fi prea rău să mori la clasa-ntâi. M-am tot gândit la chestia asta, ani de zile.

Rânjea sarcastic, arătându-şi dinţii gălbejiţi. Părea că-i face chiar plăcere să-mi povestească despre viaţa lui mizerabilă.

— Când a mierlit-o Donovan, am crezut că am dat lovitura. Doar eram singurul fotograf din Phoenix ! Şi cu ce m-am ales ? Mi-au dat zece

verzişori. Ar fi putut să-mi dea mai mult, doar ştiau ce mare nevoie am de bani. Şi când ştiu că eşti pe bară, ăştia profită de situaţie şi te mânjesc cu mai nimic, chiar dacă faci treabă bună.

Aveam impresia, după cum îmi povestea, că era încântat de a fi avut o soartă atât de crudă.

— Am fotografiat ţeasta goală a lui Donovan, ca să arăt de ce murise. N-aveam atunci nici un plan, nu ştiam ce-o să fac cu fotografia. Poate că se obişnuia să fie luat creierul celor morţi, n-aveam de unde să ştiu precis. Pe urmă am fotografiat casa şi nevasta şi maşina dumitale. Am făcut şi o poză a laboratorului, de afară, prin fereastră, şi, când am mărit fotografia, am observat chestia aia plutind în vasul de sticlă. Arăta ca şi cum ar fi fost creierul care-i lipsea lui Donovan. Am pus totul cap la cap şi mi-am dat seama că dumneata cloceai ceva. Era clar că la spital nu se păstrează creierii oamenilor ca să-i pună la borcan !

M-a privit râzând, ca şi cum ar fi fost încântat de gluma pe care o făcuse.

— Pe urmă am aflat totul despre dumneata. Ştiam că n-ai mulţi bani, dar te-am urmărit până aici şi te-am văzut intrând la bancă, pe urmă înghesuind bancnotele în servietă. N-a fost prea prudent să umbli cu atâţia bani. Eu am cerut cinci mii, dar aş fi putut la fel de bine să cer un milion, însă ce rost ar fi avut ? Oricum ar fi ars cu toţii...

Umerii au început să i se scuture spasmodic, într-un acces de plâns, dar lacrimile îi secaseră. Avea gura căscată, iar sunetele pe care le scotea se transformaseră într-un fel de croncănit. Am fost sigur atunci că arseseră toate fotografiile şi negativele pe care Yocum le mai păstrase. Am

coborât din maşină, iar el s-a speriat că aş putea să plec şi să-l las acolo, pe Mulholland. Se ştie că atunci când îţi pierzi toate speranţele, parcă şi lumea se prăbuşeşte.

Poate că toată viaţa lui omul acela fusese cinstit numai pentru faptul că-şi dădea seama că, dacă lucrurile ar fi mers prost întotdeauna, avea să devină necinstit şi asta putea să-i schimbe total viaţa. Acum, când îşi dădea seama că pierduse totul, chiar şi speranţa în jocul necinstit, îl cuprinsese disperarea. Toate experienţele pe care le trăise îl făcuseră din ce în ce mai pesimist. Îşi pierduse definitiv optimismul prostesc ce-l făcuse să creadă că va putea vreodată să trăiască într-o altă lume. Era, într-adevăr, dezamăgit.

— Mi-ai ars şi aparatul, sări el dintr-o dată. Era un Graflex. L-am luat la mâna a doua, cu şapteşcinci de dolari. Mi-a trebuit un an întreg până l-am plătit.

Revenise, în sfârşit, cu picioarele pe pământ. Nenorocirea îl făcuse să-şi îndrepte atenţia asupra faptelor concrete. Îşi pierduse aparatul de fotografiat. Cei cinci mii de dolari fuseseră ca un vis. Aparatul, însă, fusese adevărat, palpabil.

Într-adevăr, nu mai avea prea mult de trăit. După cum arăta nu-i dădeam mai mult de şase luni. Şi-atunci de ce să nu moară bucurându-se de banii lui Donovan ? Am scos din buzunar un teanc de bancnote şi i l-am întins. N-am simţit nici un fel de împotrivire lăuntrică. Deci Donovan n-a obiectat. Yocum se holba la banii din mâna mea, neîndrăznind să-i atingă.

— Cumpără-ţi un aparat aurit, i-am spus. Închiriază-ţi o cameră într-un sanatoriu şi pune-te pe picioare.

El a luat banii, tot mişcând din buze într-o zadarnică încercare de a vorbi.

Am plecat apoi liniştit. Am preferat să merg pe jos un kilometru şi jumătate, până în bulevardul Ventura, decât să trăiesc clipele penibile ale unei izbucniri sentimentale. Am luat din Wilson Drive un taxi, care m-a dus înapoi la hotel.

Înainte de a mă apuca să împachetez şi să mă pregătesc de întoarcere în Washington Junction, l-am sunat pe Schratt să-i spun că sossc. Telefonista a fost nevoită să formeze de câteva ori numărul până să i se răspundă.

— Dormeam, mi-a explicat Schratt, dar după voce nu părea deloc somnoros. Ce mai faci, Patrick ? mă întrebă el.

I-am spus că urma să mă întorc acasă a doua zi. Nu s-a arătat prea încântat. Aveam impreisa că prezenţa mea l-ar fi stânjenit. Mi-era teamă că s-ar fi putut întâmpla ceva cu creierul.

— A, nu, s-a grăbit să mă asigure Schratt. Totul e în regulă. Tocmai am măsurat activitatea electrică. Puterea creşte rapid, se apropie de 5000 de microvolţi. Creierul a crescut în volum de două ori faţă de mărimea iniţială. Dacă o s-o ţină tot aşa o să avem nevoie de un vas mai mare. Mai am încă destulă cenuşă de materie cenuşie pentru ser. N-ai de ce să-ţi faci griji, Patrick !

Făcea tot ce-i stătea în puteri să-mi înlăture orice îndoială, dar era clar că nu dorea să mă întorc. Îmi spunea să mai stau la Los Angeles sau să mă duc acolo unde m-ar fi trimis creierul. Vor-

bea ca și cum el ar fi coordonat experimentul, iar eu i-aș fi fost asistent.

— Dar n-am nici un motiv să mai rămân aici, am răspuns, mirându-mă eu singur că vorbesc de parcă mă scuzam în fața lui. Am aflat tot ce trebuia să știu. N-are rost să mai umblu după cai verzi pe pereți, când am tot ce-mi trebuie.

Schratt m-a contrazis atât de convingător, încât parcă învățase vorbele dinainte :

— Dar nu știi încă *de ce* ți-a cerut Donovan să te duci în Los Angeles ! Gândește creierul logic sau nu ? Ți-ai dat cumva seama dacă lucrează sau nu după vreun plan dinainte stabilit ? Ordinele lui sunt doar izbucniri fără nici un rost, simple toane, sau acționează sistematic, au un scop bine stabilit ? Cred că tu ai de-acum obligația să afli dacă această creștere spectaculoasă în volum a țesutului cerebral distruge procesul de gândire sau, dimpotrivă, îl îmbunătățește. Numai atunci o să știi dacă creierul este în stare să coordoneze singur tot acest proces complex al gândirii sau dacă elementele sistemului nervos central sunt absolut interdependente.

Sincer să fiu, nu știam ce să-i răspund. Schratt mă copleșise cu întrebări. Pasiunea cu care mi-a vorbit m-a pus pe gânduri și nu-mi puteam înfrânge suspiciunile. Mă tot întrebam de ce făcea oare atâtea eforturi în încercarea de a mă convinge să nu mă întorc.

— Apropo, continuă el, Janice ce mai face ? Ai văzut-o ? Stă la *Cedars of Lebanon.*

— Am vorbit cu ea, i-am răspuns, dar încă n-am văzut-o.

— Ar fi cazul să te duci pe la ea, spuse el cu îngrijorare sinceră în glas.

— Se poate, am zis, dar oricum mâine mă întorc.

N-a mai avut replică, așa că am închis.

Era aproape miezul nopții, dar înainte de a mă duce la culcare am lăsat la îndemână creion și hârtie. Eram toropit de somn. Mirosurile neplăcute ce veneau de jos, din stradă, se întețeau. În camera de alături un individ vorbea la telefon, dar curând vocea i-a devenit somnoroasă, iar cuvintele s-au transformat într-un fel de mormăit neinteligibil.

În mintea mea, pe jumătate întunecată de somn, se repeta obsesiv un nume pe care-l mai auzisem odată undeva : Anton Sternli. Gândul plutea în cerc în mintea mea semi-lucidă, apoi a trecut, odată cu mine, în lumea viselor.

28 Noiembrie

Astăzi, pentru prima oară după o săptămână, m-am simțit în stare să continui ce începusem. În noaptea care a urmat incendierii cocioabei lui Yocum nu-mi amintesc să fi visat ceva, dar știu că am auzit tot timpul, în somn, vocea lui Schratt, repetând fără încetare o frază. Nu-mi dădeam seama ce anume ar fi putut să însemne fraza asta, dar toată noaptea mi-a răsunat în minte ca un ecou. Mă cuprinsese groaza, de parcă vorbele alea ar fi anunțat un pericol de moarte : *„În mijloc de viscol de ger și nămeți tot bate el*

tare cu pumnii-n pereți și strigă întruna că vede schelețí.“

Fără îndoială, era vocea lui Schratt, care repeta aceste vorbe iar și iar. M-a urmărit apoi toată ziua.

Când m-am trezit, am găsit pe podea un mesaj, pe care-l scrisesem în timpul nopții. Era scris clar, cu caligrafia lui Donovan : Anton Sternli, Pasadena, str. Byron nr. 120. După nume scrisesem : 500$, apoi un număr : 1 42235.

M-am îmbrăcat și am plecat să-l caut pe omul acela.

Nu locuia pe strada Byron la numărul 120, ci la 210. Așadar, memoria lui Donovan nu era infailibilă. Făcea și el greșeli ca orice ființă omenească. Am sunat la ușă. Mi-a deschis o tânără de vreo optesprezece ani. Am întrebat de Sternli, iar ea m-a poftit într-o mică bibliotecă unde se afla, singur, un bătrân cărunt, adus de spate. Era aproape orb, nu mă putea vedea, însă nu purta ochelari. Privi dezorientat spre direcția din care se auzea vocea mea, apoi se apucă de marginea mesei, încercând să se ridice și să se apropie de mine.

— Sunt doctorul Cory, m-am prezentat. M-a trimis W. H. Donovan.

Cuvintele mele au avut un efect ciudat asupra lui. A rămas o clipă încremenit de mirare. Ochii miopi aveau o strălucire nervoasă.

— Dar domnul Donovan e mort, îmi răspunse nedumerit.

— Da, am zis. A murit în casa mea, din Washington Junction.

Sternli m-a invitat să iau loc și s-a așezat și el mai comod la masă.

— Cu ce vă pot fi de folos, doctore ? mă întrebă.

— Donovan mi-a spus să iau legătura cu dumneavoastră. Mi-a spus să vă aduc cinci sute de dolari.

Am scos banii din buzunar şi i-am pus pe masă, dar Sternli era prea miop ca să-mi observe mişcarea. Privea, spre mine nedumerit, ca şi cum n-ar fi înţeles ce-i spusesem, apoi a repetat :

— Cinci sute de dolari...

M-am ridicat şi am împins banii până în faţa lui. Bătrânul s-a aplecat mult, să se uite la ei. Deodată faţa i s-a luminat şi a spus, cu voce voioasă :

— Au picat banii ăştia chiar la timp. De fapt, banii vin întotdeauna la timp sau, câteodată, prea târziu, dar niciodată prea devreme. Ştiţi, tocmai mi-am spart ochelarii şi chiar că nu mi-aş fi permis să-mi iau alţii. Sunt foarte scumpi, iar eu nu mai văd aproape deloc.

Ridică o lentilă spartă de pe masă şi mă privi prin ea.

— Nu te supăra că mă uit aşa la dumneata. Da, s-au dus... M-am aşezat pe ei.

A chicotit scurt, batjocoritor. După o clipă de tăcere m-a întrebat amabil :

— S-a gândit W. H. la mine înainte de a muri ? Asta înseamnă că toată viaţa l-am judecat greşit.

Clătină din cap şi puse atent bucata de lentilă la loc pe masă.

— Şi ce altceva v-a mai spus ? mă întrebă.

— Nimic. N-a putut să-mi vorbească prea mult.

— Nu v-a spus cine sunt ? se interesă el. Am fost secretarul domnului Donovan ani de zile. Să fiu mai clar, am muncit pentru el până când a trebuit să ies la pensie.

Camera în care mă aflam era mobilată sărăcăcios. Singurul lucru de preţ erau cărţile rare, cu coperţi scumpe aranjate pe rafturi solide. Pereţii erau îngălbeniţi de vreme.

— Nu v-a lăsat o rentă, ceva ? l-am întrebat politicos.

Sternli zâmbi şi negă printr-o mişcare a capului.

— Mi-a lăsat doar amintirea unor vremuri deosebite. Dar bani... nu... N-ar fi făcut asta niciodată. De asta m-a şi suprins aşa de mult că s-a gândit la mine în acele momente în care oricine se gândeşte mai întâi la el. De fapt, Donovan nici nu vroia măcar să audă cuvântul *moarte*. Am vorbit odată despre asta şi el mi-a spus : „A-ţi face testamentul înseamnă a refuza bucata de viaţă care ţi-a mai rămas. Cel mai bine e să nu te gândeşti deloc la aşa ceva, căci dacă gândul ăsta îţi pătrunde în minte, îţi distruge conştiinţa, aşa cum termitele distrug o casă — tot ronţăie şi ronţăie neştiute de nimeni, până când într-o zi, pe neaşteptate, te trezeşti că-ţi cade acoperişul în cap. Să nu-mi mai vorbeşti niciodată despre moarte !...“.

Sternli s-a întors cu faţa spre mine şi de-abia atunci am văzut că nu era atât de bătrân cum mi se păruse. Nu putea avea mai mult de cincizeci de ani, dar figura lui erudită, manierele elegante, părul alb, îl făceau să pară cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă.

— Cu ce-aș putea să vă ajut, doctore Cory ? mă întrebă.

Am ezitat, dar curiozitatea a fost mai puternică decât raţiunea.

— N-aţi putea să-mi spuneţi ceva despre Roger Hinds ? l-am rugat.

El mă privi tăios, o privire care părea stranie în ochii aceia miopi, apoi zâmbi.

— Roger Hinds e un nume pe care W. H. l-a folosit pentru un cont al său, mă lămuri el. Eu am depus banii în acest cont. O mie opt sute treizeci şi trei de dolari şi optezeci de cenţi. W. H. m-a apreciat întotdeauna pentru capacitatea de a ţine minte fapte aparent fără nici o importanţă.

— Vreţi să spuneţi că Roger Hinds n-a existat niciodată ? l-am întrebat.

— Nu ştiu, poate că există, dar eu nu l-am văzut niciodată, iar Donovan nici măcar nu i-a scris vreodată. L-au interesat însă întotdeauna toate persoanele care purtau numele Hinds şi culegea mereu informaţii despre ele. N-aș putea spune de ce. Unul cu numele ăsta a devenit de curând notoriu. Puteţi citi în toate ziarele despre el. A fost acuzat pentru o crimă comisă cu deosebită cruzime. S-a întâmplat anul ăsta, pe întâi august, pe la ora nouă şi jumătate seara.

Sternli şi-a dus la frunte degetele lungi, subţiri.

— Nu pot uita nimic din ce citesc ori aud, rosti el, parcă scuzându-se. Cyril Hinds se află acum în închisoarea de-aici, din oraș, dacă asta are vreo importanţă pentru dumneavoastră.

În acel straniu amestec de realitate şi supranatural aproape, nu-mi mai puteam da seama

unde începeau gândurile mele și unde încetau comenzile lui Donovan.

— De fapt el n-a rostit niciodată numele lui Hinds în prezența mea, am recunoscut, într-un moment de sinceritate.

Sternli și-a întors privirea spre mine și a ridicat ușurel lentila de pe masă până în dreptul ochilor. Mi-am dat seama că mă contraziceam singur. Donovan trebuia să-mi fi vorbit despre Hinds, altfel Sternli nu putea înțelege de ce am rostit numele la început.

M-am ridicat. Gazda mi-a întins timid mâna.

— Mulțumesc, doctore Cory. E amabil din partea dumneavoastră că ați venit să-mi aduceți banii. Dar oare n-ar trebui să-i spunem și lui Howard Donovan despre acest dar ? El e moștenitorul și s-ar putea să aibă ceva împotrivă.

Să-i informez pe Howard și pe avocații lui de unde proveneau banii, — ăsta ar fi fost chiar ultimul lucru pe care l-aș fi făcut. Așa că am mințit :

— Banii ăștia n-au nici o legătură cu Howard. Erau într-un plic pe care era scris numele dumitale. Donovan mi l-a dat înainte de a muri.

Nu părea tocmai plauzibil ce spuneam eu, dar, pe de altă parte, nici nu se putea dovedi că mințeam.

— Mulțumesc din suflet, rosti Sternli. Vă rog să-mi spuneți dacă pot să vă ajut cu ceva. Deși din nefericire, e cam târziu pentru mine acum să mai fac servicii...

Văzând că vreau să plec, m-a luat de braț și m-a condus spre ușă. Deodată am simțit influența lui Donovan, care încerca să-mi transmită ceva.

— Aş vrea să vă rog să-mi daţi cheia, am spus când am ajuns lângă uşă.

Sternli s-a oprit în loc holbându-se la mine, surprins că-i ceream ceva atât de important chiar în momentul despărţirii.

— Cheia ?... Ce cheie ? mă întrebă el nedumerit.

Am scos din buzunar bucata de hârtie pe care erau scrise numele lui şi numărul 1 42235 şi i-am arătat-o. El a luat biletul şi l-a dus aproape de ochi, să-l poată descifra. Când a lăsat mâna în jos, pe faţă i se putea citi uluirea.

— E scrisul lui W. H., murmură.

S-a dus iar, bâjbâind în cameră şi a revenit în scurt timp cu o cheie mică, plată, probabil de la o cutie poştală.

Alarmat de comenzile ciudate pe care mi le dădea creierul m-am întors în oraş. Donovan făcea o mulţime de greşeli. Memoria îi era într-o stare de letargie. Pe bilet fusese scris numărul căsuţei poştale, dar nici o vorbă despre cheie. Intenţionase, cu siguranţă, să-mi spună şi despre ea, pentru că altfel numărul, singur, n-ar fi însemnat nimic. Precis că se întâmplase ceva, intervenise ceva nou în procesul lui de gândire. Dacă totul ar fi decurs normal, n-ar fi omis un lucru aşa important, mi l-ar fi spus la timp.

Mi-am notat data şi ora când am primit instrucţiunile — în noaptea de 22 spre 23 noiembrie, puţin după miezul nopţii. Trebuia să-l întreb pe Schratt dacă a observat cumva neregularităţi în reacţiile creierului în acea perioadă. Era oare acesta bolnav ? Începeau oare să apară semne ale dezintegrării sale ? Mă enerva mai ales

faptul că şi-a găsit să completeze mesajul tocmai când plecam de la Sternli.

Mergând în continuare pe jos, am traversat o stradă în reparaţie, unde se săpau nişte şanţuri. Excavatoarele făceau un zgomot infernal. Scoteau pământul şi-l aruncau pe o bandă rulantă care-l turna în camioane. N-aveam nici cea mai vagă idee încotro mă îndreptam. Concentrându-mă asupra creierului lui Donovan, încercam să-l fac să-mi dezvăluie mai multe lucruri despre cheie şi despre cod. El putea să intre în legătură cu mine în orice moment, dar eu nu eram încă în stare de asta. Era un fel de sistem de comunicare într-o singură direcţie, dar cum creierul căpăta din ce în ce mai multă putere, speram că ar fi putut curând să şi recepteze gânduri, nu doar să le transmită.

Păşeam ca în transă, îmi doream cu toată puterea ca şi creierul să mă audă şi-mi foloseam pentru asta toată capacitatea de concentrare pe care o aveam. Brusc, am auzit lângă mine un scârţâit de frâne. Instinctiv, m-am oprit, dar m-am dezechilibrat. Ceva greu m-a izbit în spate. Zgomotele cumplite ale cupelor excavatoare îmi răsunau în urechi. Am simţit cum mă copleşeşte un val de groază, apoi mi-am pierdut cunoştinţa.

Când m-am trezit era noapte. Chiar înainte de a deschide ochii m-a izbit mirosul neplăcut de antibiotice şi mi-am dat seama că mă aflam într-un spital. Pereţii vopsiţi în bej îmi păreau cunoscuţi. Mă duseseră la *Cedars of Lebanon*, unde lucrasem o vreme ca medic internist.

Lângă patul meu stătea Janice nemişcată, privindu-mă. Când am deschis ochii a venit lângă

mine. Îmi înfăşuraseră toracele în vreo zece kilograme de ghips. Fără să mă mişc, am încercat să-mi examinez mental tot trupul, centimetru cu centimetru, până când m-am convins că nu aveam nici o leziune care îmi putea deveni fatală. Am reuşit să-mi mişc puţin capul, să îndoi degetele şi să ridic puţin braţele.

Janice mă privea cu teamă. Nu era sigură dacă îmi revenisem din starea de inconştienţă, pentru că ţineam încă ochii închişi.

— Te doare ? m-a întrebat încet.

M-am concentrat din nou asupra propriului meu corp. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost suspendat în aer, iar spatele parcă nu mi-ar fi fost imobilizat de o carcasă de ghips, ci susţinut de nişte mâini delicate. Trăiam straniа senzaţie că nu mai aveam trup. Nu resimţeam efectul vreunui calmant. Mintea îmi era limpede, iar în gură nu simţeam gustul amărui şi uscăciunea care apar în urma anesteziei.

— Nu simt nimic, am spus în cele din urmă.

Cuvintele mele au alarmat-o pe Janice mai mult decât ar fi putut s-o facă nişte urlete de durere.

— Ai suferit o leziune spinală, mă anunţă ea.

Am închis ochii. Aş fi preferat să suport toate durerile iadului decât să ştiu că diagnosticul era corect. Janice s-a ridicat şi a vrut să cheme doctorul, dar am oprit-o.

— Pot să-mi mişc degetele şi tălpile, am zis. Nu sunt paralizat. Trebuie să fie vreun motiv de nu simt durerea. M-au anesteziat ?

Ştiam dinainte că o să-mi răspundă nu. Şi nu m-am înşelat.

— Ai avut dureri tot timpul cât ai fost în comă, îmi spuse. Patru ore... niște dureri cumplite.

Vorbea calm, prezentându-mi evoluția stărilor, a simptomelor, ca de la medic la medic. Avea suficiente cunoștințe în domeniu ca să fie la fel de surprinsă și de alarmată ca și mine. Comoția spinală e de obicei însoțită de durere.

— Ce s-a întâmplat ? am întrebat.

— Cel mai simplu lucru, mi-a răspuns, amuzată parcă. Ai căzut într-un șanț de pe stradă și te-a zdrobit o lopată pneumatică.

Janice arăta excelent și mi-am dat seama că-i stătea chiar bine îmbrăcată cu uniforma albă de asistentă. Nu mai părea deloc slăbită și am început să cred că de fapt nici nu fusese cu adevărat bolnavă. Căsnicia noastră nefericită o distrusese.

— Așa ceva se dă acum pacienților ? m-am interesat în glumă, privindu-i uniforma.

— Am permisiunea să mă ocup eu de tine, mă anunță.

Avea în voce o anumită hotărâre pe care nu i-o cunoscusem înainte. Mă uitam la fața ei albă, transparentă în lumina galbenă pe care o răspândea o lampă cu abajur aflată în colțul opus al camerei. Ochii ei erau enormi, întunecați. Totul mi se părea mai mare decât era în realitate, totul se mișca parcă mai încet în jurul meu. Lumina și umbrele se contopeau într-un singur val uriaș, unduitor. Cearșafurile care mă acopereau păreau niște munți. Mâinile ușoare și îndemânatice ale soției mele le-au netezit, așa încât am putut vedea peretele opus. Nu era deloc neplăcut s-o am în preajma mea. Nu m-aș fi supărat dacă ar mai fi rămas.

Am închis din nou ochii. Apoi au început durerile. Încercam să-mi smulg corsetul de ghips care, dintr-o dată, părea să fie greu cât o tonă de oțel. Mâinile mi s-au crispat. Pumnii s-au strâns brusc, iar unghiile mi s-au înfipt în palme.

— Codamin..., am cerut.

Încercam s-o fac să mă înțeleagă. Nu-mi putea auzi însă vocea, care s-a transformat într-un horcăit ce-mi venea parcă din măduva spinării și mi-a răbufnit în creier ca un urlet neomenesc. Știam că asemenea dureri atroce, în stare să paralizeze voința, nu se pot sfârși decât odată cu pierderea cunoștinței. Și poate că ar fi fost mai bine, pentru că în timpul unei crize, luciditatea ar fi făcut ca suferința să fie mult mai cumplită.

Ciudat, aceeași frază fără sens revenea mereu să-mi sporească tortura : *„În mijloc de viscol, de ger și nămeți tot bate el tare cu pumnii-n pereți și strigă întruna că vede schelețiˮ.*

Durerile au dispărut la fel de brusc cum și apăruseră. Am văzut-o pe Janice aplecându-se neliniștită asupra mea. Mi-a șters transpirația de pe frunte. Simțeam din nou că plutesc, suspendat în aer. Mu-mi aminteam nimic din tot chinul acela.

S-a deschis ușa și a intrat un doctor. În urma lui o asistentă împingea un cărucior cu medicamente, cu diferite recipiente și instrumente.

— Bună ziua, m-a salutat doctorul cu un fel de bună dispoziție profesională. Mai ai dureri ?

Între timp pregătea o seringă hipodermică în care a tras niște morfină.

— Mulțumesc, dar nu e nevoie, am rostit sigur pe mine.

Omul m-a privit uluit :

— Bine, dar durerile n-aveau cum să înceteze așa repede.

— Și eu mă mir, i-am spus și am încercat să-mi privesc trupul.

Nu simțeam absolut nimic. Părea că nu am decât cap. Mâinile și picioarele îmi lipseau parcă. Nu-mi simțeam nici măcar spinarea frântă.

— Vă rog, vreți să-mi testați reacțiile nervoase ? am cerut.

El m-a înțepat în braț cu un ac, dar n-am reacționat în nici un fel. Eram ca un pacient căruia i se făcuse anestezie rahidiană.

— Sunteți sigur că diagnosticul e corect ? l-am întrebat.

Mi-a răspuns afirmativ.

Am închis ochii. Voiam să analizez la rece tot ce mi se întâmplase. Am auzit cum medicul i-a șoptit ceva lui Janice, după care a plecat. Imediat după aceea am rugat-o să-l sune pe Schratt. Ezita, așa că a trebuit să repet. Câteva minute mai târziu vorbeam cu bătrânul.

— Ce faci, Patrick ? m-a întrebat el, oarecum liniștit că mi-a auzit vocea. Mi-a povestit Janice despre accident.

Soția mea stătea la fereastră, privind afară.

— Voiam..., am început să rostesc eu clar, așteptând în orice clipă revenirea durerilor. Voiam să te întreb dacă nu cumva creierul s-a comportat ciudat în ultimele patruzeci și opt de ore.

A șovăit, înainte de a-mi răspunde.

— N-am vrut să te alarmez, pentru că știam că ești bolnav, mi-a răspuns în cele din urmă. Pare să aibă febră. Nu pot să înțeleg de ce. Tem-

peratura îi creşte repede, apoi, când adoarme, revine la normal.

Dintr-odată durerile au revenit cu o furie sporită. Am crezut că n-o să rezist. Mă durea şi ţeasta. Oasele îmi erau parcă împinse dinăuntru cu o presiune imensă.

— Trezeşte creierul, am strigat în receptor. Trezeşte-l ! Bate în vas ! Sperie-l ! Nu-l lăsa să doarmă !...

Am scăpat receptorul din mână. Mi-am muşcat buza de jos până am simţit că-mi dă sângele. Janice a pus repede mâna pe seringă, dar durerea s-a risipit ca un abur. Am ridicat din nou receptorul şi l-am auzit pe Schratt revenind la telefon.

— Creierul e treaz, Patrick. Lampa e aprinsă, mă înştiinţă, apoi, după ce stătu câteva clipe tăcut, adăugă : Ce ţi-a făcut ?

Capul mi-a căzut pe pernă. Mi-am dat seama ce se întâmplase şi am încercat să-i explic şi lui :

— Când e în stare de veghe preia durerile mele, am spus, încercând să mă stăpânesc. Le suportă în locul meu. Se pare că a reuşit să-mi penetreze talamusul. Cortexul lui primeşte acum reflexele sistemului meu nervos. Suferinţele trupului meu se reflectă în creierul lui Donovan. Pune stăpânire pe mine din ce în ce mai mult. Înainte controla numai nervii motori, acum domină şi acea parte a scoarţei mele unde se află centrii durerii.

Auzeam respiraţia greoaie a lui Schratt, aproape gâfâită.

— Dacă o să continuie tot aşa, curând o să pună stăpânire cu totul pe tine, constată el.

— Şi ce-i cu asta ? am întrebat încercând să pronunţ clar cuvintele. Unii oameni şi-au sacri-

ficat mai mult decât identitatea, în folosul științei.

— Da..., mi-a răspuns Schratt și apoi a închis.

Am pus, bâjbâind, telefonul în furcă.

— Acum o să fie în regulă, am anunțat-o pe Janice.

Nici nu îmi dădusem seama că ea ascultase toată conversația. Bătrânul meu prieten vorbise destul de tare ca ea să audă tot. Mă privea, iar ochii trădau teroarea și disperarea din sufletul ei. Nu puteam să-mi dau seama cât de multe știa, dar acum, înțelegând ce se întâmpla, realizase prăpastia spre care mă ducea experimentul la care eu țineam atât de mult.

În ultimele zile durerile m-au chinuit mai puțin, dar am rămas încă încătușat în carcasa de ghips. Trebuie să car tot timpul cu mine cam zece kilograme de ipsos.

Creierul mi-a mai dat niște adrese : a lui Alfred Hinds din Seattle și a unei femei — Geraldine Hinds din Reno. Noaptea trecută mi-a repetat insistent aceste două nume. O dată, impulsionat de comanda telepatică, am încercat să cobor din pat, dar Janice, care m-a auzit gemând, mi-a administrat o doză de morfină și astfel mi-a întrerupt comunicarea cu creierul, ca și cum ar fi întrerupt o legătură telefonică. Atunci când sunt sub influența calmantelor, organul nu mai poate intra în contact cu mine și pare să nu înțeleagă de ce nu-i mai respect ordinele. El nu știa că eu suferisem un accident. Am încercat să-i spun. Cum stăteam lungit, mă concentram profund, încercând să intru în transă, precum yoghinii și să-i transmit creierului lui Donovan gândurile mele.

În zadar, însă. Toate încercările mele au eşuat.

În somn şi, în ultima vreme, chiar în timpul zilei, îmi revenea în minte acea stranie frază : *„În mijloc de viscol, de ger şi nămeţi tot bate el tare cu pumnii-n pereţi şi strigă întruna că vede scheleţi"*. Repetarea ei fără încetare mă tortura la fel de mult ca şi durerea. Trebuia totuşi să însemne ceva. Creierul precis avea un motiv de o tot repeta.

L-am sunat pe Schratt şi i-am povestit. Mi s-a părut că a fost uimit când i-am spus fraza, dar a negat cu hotărâre că ar fi auzit-o vreodată înainte.

Am întrebat-o şi pe Janice. După ce s-a gândit o zi întreagă a venit cu soluţia. Mi-a spus că era, probabil, un joc de cuvinte pentru corectarea defectelor de vorbire. Era o soluţie acceptabilă. Dar de ce ar fi repetat creierul aşa ceva ?... Şi eu şi Janice evitam să vorbim despre creier. Ea aştepta ca eu să deschid discuţia, dar sincer să fiu, n-aveam nici cea mai mică intenţie s-o fac. Şi-aşa, ştia deja prea multe. Mă enerva s-o văd dându-şi mereu cu părerea. De altfel, ei i se poate citi imediat pe faţă tot ce gândeşte. Ar fi, cred, cel mai prost spion din lume. Dar m-am obişnuit s-o am prin preajmă. De fapt, în cele câteva ore când mă lăsa cu o altă asistentă mă simţeam neliniştit, de parcă mi s-ar fi putut întâmpla ceva şi n-ar fi fost nimeni în stare să mă ajute decât ea.

Când nu e lângă mine devin sentimental. Îmi amintesc de ziua în care făceam autostopul să ajung de la Santa Barbara la spital. Ea a oprit şi s-a oferit să mă ducă. Cât de des după aceea a

așteptat răbdătoare să facă pe șoferul, să mă conducă dintr-un loc în altul. Pe atunci nu trăiam decât din cei douăzeci de dolari pe săptămână cu care spitalul mă plătea ca internist. Iar ea a fost întotdeauna dispusă să-mi ofere „locul din dreapta". S-ar fi putut spune chiar că ăsta era scopul vieții ei. E o fire răbdătoare și încăpățânată. Așa a fost întotdeauna. Și-a pus în minte să se mărite cu mine. A făcut-o. A vrut ca eu să plec din Washington Junction. Iată-mă plecat. Acum așteaptă liniștită să mă recâștige. Știe bine când să stea în preajma mea și când să mă lase singur. Ea ca un voltmetru delicat, care înregistrează chiar și cele mai slabe modificări ale curentului. Și cât de fericiți i-ar putea face pe alții dacă nu și-ar consuma energiile pentru mine! Trebuie să-i vorbesc deschis într-o zi...

29 Noiembrie

M-a vizitat Anton Sternli. A sunat întâi de la camera de gardă. Janice a răspuns la telefon, apoi a ieșit să-l aștepte la lift. L-a ținut de vorbă pe hol aproape o oră înainte de a-l lăsa să intre în salon.

De când mă mutasem în deșert, Janice își limitase activitățile la treburile casnice. Acum, profitând de faptul că eu eram neajutorat, își extinsese aria de acțiune și asupra persoanelor cu care aveam de-a face. Îl avea pe Schratt la degetul mic, iar Sternli nu era nici el greu de cucerit.

Sternli a intrat în cameră. Se uita la mine prin lentilele groase, cu ochii lui mici ca două

alune. Arăta mai mult ca oricând ca un bătrân profesor respectabil. Purta un costum care nu-i venea bine deloc. Pantalonii, prea mari, atârnau pe el. Avea în mână un baston alb, cum poartă orbii.

Aflase despre accident din ziare și ar fi venit mai repede, dar de-abia cu o zi în urmă reușise să-și găsească ochelari potriviți. Venise să-mi spună că-i pare rău de ce mi s-a întâmplat. Mi-a povestit tot felul de lucruri fără importanță până când Janice, care și-a dat seama ca Sternli vrea să rămână numai cu mine, a ieșit din cameră.

— M-ați luat prin surprindere atunci, cu biletul acela scris de mâna lui Donovan, începu el. Vedeți, înainte să plece în Florida mi-a lăsat cheia și a scris un număr pe o bucată de hârtie. Toată viața a fost foarte, foarte atent la orice amănunt. Chiar și atunci când semna ceva își acoperea mâna stângă cu dreapta, așa încât nimeni nu putea să vadă ce scrie înainte de a termina. Mă miră nespus faptul că înainte de a muri s-a gândit la mine. De ce să fi scris numele meu pe un plic cu bani pe care-l ținea în buzunar ?... El n-a fost niciodată generos, decât atunci când urma să obțină un profit. Toate aceste lucruri mă neliniștesc, doctore Cory...

— Îl judecați prea aspru, am spus, complicând și mai mult lucrurile.

— Ba nu, rosti Sternli, apoi își scoase ochelarii și începu să-i șteargă cu o bucățică de piele de antilopă, privindu-i din când în când în lumină.

— W. H. a însemnat pentru mine totul în viață. Cum aș putea să-i port resentimente când

eram de fapt o parte din el ?... Când m-a concediat am simţit ca nu mai am pentru ce trăi. N-aveam familie, n-aveam pe nimeni. Nici măcar prieteni. Ca să-ţi faci prieteni trebuie să fii tolerant şi sociabil, iar eu, pe măsură ce anii treceau, mă adaptam tot mai greu la situaţii noi. Ca să-ţi păstrezi prietenii trebuie să ai ce să le dăruieşti, iar cămara mea era goală. Cred că există două feluri de oameni : tipul creativ şi tipul imitativ. Eu aparţin celei de-a doua categorii — oamenii care dacă n-au un model de urmat sunt ca şi inexistenţi.

Vorbea încet. Asta era de fapt filosofia lui şi o expunea fără amărăciune.

— O editură mi-a cerut să scriu o carte despre W. H. Îmi ofereau o sumă mare de bani, care mi-ar fi prins foarte bine. Ştiţi salariul meu era atât de mic, încât de-abia îmi ajungea să supravieţuiesc.

Sternli avea chef de vorbă. Intuia că între mine şi Donovan exista o relaţie de un tip special. Nu-şi dăduse niciodată seama ce fel de legătură aveam eu cu fostul lui patron, dar simţea nevoia să se descarce, să spună lucruri pe care până atunci le ţinuse în el. Nu vorbise niciodată cu Donovan asta cum vorbea atunci cu mine. Sfiala şi teama faţă de acesta îl opriseră. Ani de zile sperase în sufletul lui că o să aibă cu el o discuţie ca de la bărbat la bărbat, dar niciodată nu fusese în stare s-o provoace.

Acum, odată cu Donovan, murise şi speranţa lui Sternli de a-şi uşura conştiinţa. Îmi povestea mie toate acele lucruri, ca şi cum mi-ar fi mărturisit crime pe care le-ar fi făptuit ca unealtă a

stăpânului. Povestea lui era povestea tipică a unui om retras, studios, izolat de restul lumii.

Îl venerase pe Donovan în așa măsură, încât își pierduse propria personalitate. Acesta îi acceptase devotamentul și, fără remușcări, trăsese toate avantajele de pe urma unui om care nu mai avea de mult viață proprie.

Sternli îl întâlnise pe Donovan în Zürich, unde studia limbi străine. Când l-a văzut pentru prima dată pe milionar într-un hotel, studentul a fost imediat fascinat de puternica personalitate a acestuia. În acea dimineață intrase la barul hotelului Baur-au-Lac și-și cumpărase o cafea, doar așa, să vadă măcar o dată cum trăiesc cei bogați. Apoi a auzit, în timp ce-și sorbea cafeaua, vocea răsunătoare a lui Donovan care cerea să vină cineva și să-i traducă niște telegrame din portugheză. Studentul observase cum chelnerul ridicase neputincios din umeri.

Într-un moment de curaj nebunesc, care urma să însemne o răscruce în viața sa, tânărul Sternli își oferise serviciile. Pe urmă, Donovan îl păstrase în preajma lui cât a stat în Zürich și mai târziu l-a întrebat dacă n-ar vrea să rămână secretarul lui. Entuziasmat de gândul că va putea umbla prin toată lumea, Sternli acceptase. De atunci a devenit umbra patronului său, care nu s-a mai putut lipsi de el, cum nu te poți lipsi de o pereche de ochelari. Sternli dormea în camera de lângă cea a lui Donovan, îl însoțea la toate conferințele, mergea cu el dintr-un oraș în altul, dintr-o țară în alta, de pe un continent pe altul. Fusese secretar, translator, dar niciodată prietenul lui Dono-

van. Pe măsură ce timpul trecea, tânărul devenea un soi de agendă vie pentru mintea sofisticată a lui Donovan. Nu-şi luase niciodată concediu. Dealtfel nici n-ar fi ştiut ce să facă cu el. O singură dată, când mama lui era foarte bolnavă, a cerut o scurtă învoire ca s-o viziteze. De voie-de nevoie, Donovan a acceptat, dar când Sternli i-a cerut bani să-şi plătească drumul până în Europa, l-a pus să-i semneze o poliţă în valoare de cinci sute de dolari.

Mi-am dat seama că, deşi îmi spusese atâtea, Sternli omisese un aspect important din viaţa lui. Puteam însă ghici ce anume încerca să ascundă. Fusese cândva îndrăgostit. Şi, ca o ironie a sorţii, persoana pe care o adora era Katherine, soţia lui Donovan. Probabil că fusese o femeie frumoasă, însă singuratică şi nefericită, care nu încuraja deloc simţămintele tânărului timid. De fapt cred că ea nici nu aflase vreodată de iubirea lui tainică. Într-una din zile Sternli cel cinstit n-a mai putut păstra secretul care-i măcina conştiinţa. Era obsedat de ideea că joacă necinstit şi i se părea un păcat de neiertat să fie îndrăgostit de însăşi soţia patronului său. Aşa că i-a cerut lui Donovan să-i primească demisia. În replică, acesta s-a oferit să-i mărească salariul. În concepţia lui, nemulţumirile puteau fi oricând rezolvate cu ceva bani. Sternli dorea însă să-şi mărturisească vina.

— Ştiu, o iubeşti pe Katherine, îi spuse Donovan calm. Ea ce părere are ?

Desigur, Sternli nu vorbise niciodată cu doamna Donovan despre asta. El ştia bine că dacă te îndrăgosteşti de soţia altuia încalci una din cele zece porunci biblice.

— Dacă nu i-ai spus nimic, atunci n-ai nici un motiv să renunți la slujbă, concluzionase Donovan. Și nici eu n-am de ce să-ți măresc salariul, nu-i așa ?

Luând această hotărâre, Donovan încheiase incidentul, foarte mulțumit de sine. Sternli a rămas în continuare acolo. La el judecata prevala întotdeauna, chiar și în cele mai intime și mai importante momente ale vieții sale. Asta îl făcuse să devină din ce în ce mai înrobit. Câteva luni mai târziu, Katherine Donovan murise.

Sternli nu avea deloc talent de povestitor. El pur și simplu relata niște fapte, fără nici un fel de emoție în voce. O singură dată, pentru a-și scoate în evidență serioasa și profunda revelație, a zâmbit, și-a scos ochelarii și i-a șters atent. A continuat apoi să vorbească tot așa, calm și simplu. Îmi dorisem mult să mi-l apropii pe acest om și iată că el reușise această apropiere prin mărturisirile lui.

Sunt absolut sigur că nu-și putea explica nici el de ce își deschisese inima în fața unui străin, dar pentru mine, încet-încet, atât caracterul lui, cât și al lui Donovan prindeau contur și culoare. De fapt, spunându-mi povestea vieții lui, Sternli îmi lămurise mai multe lucruri despre Donovan decât despre el însuși. Iar eu eram interesat să aflu cât mai multe. Trecând peste stratul de suprafață al relatărilor sale, am putut să-l cunosc mai bine pe patronul lui. Toate istoriile din ziare și reviste fuseseră exagerări, falsificări, trucuri gazetărești. Adevărul-adevărat se afla în vorbele acestui bătrân. Iar eu începeam să înțeleg cum funcționează creierul. Dacă aș fi putut să pătrund în profunzime felul de a fi a lui Donovan, să-i studiez fiecare

reacție afectivă, fiecare reacție conștientă, atunci aș fi înțeles multe din paradoxurile creierului său.

L-am rugat pe Sternli să continuie. Ca un bun psihanalist, încercam să descopăr ce se află în spatele vorbelor lui. Rețineam mai ales părțile peste care el trecea mai repede, considerându-le lipsite de importanță și le potriveam una lângă alta, încercând să refac giganticul mozaic interior al unei ființe care fusese un om puternic, care-și rezolva orice criză de conștiință sau orice moment de slăbiciune atacându-și adversarul, tot așa cum un boxer atacă disperat atunci când își dă seama că a fost aruncat în corzile ringului.

Sternli îmi făcea un portret idealizat al lui Donovan. El fusese întotdeauna orb la greșelile stăpânului său. Nici măcar nu-și dădea seama că acel om îi ruinase total existența, cu răbdare, viclenie și abilitate. Era clar pentru mine că atunci când Sternli îi mărturisise dragostea lui pentru Katherine, Donovan își pusese la cale planul de distrugere. Și asta nu pentru că ar fi fost gelos. Nu, el era prea mare ca să-și permită o asemenea slăbiciune, însă problema era că îndrăznise cineva să râvnească la proprietatea lui. Chiar dacă delictul se produsese numai în mintea imprudentului, Donovan se simțise înșelat și jefuit.

Tot Sternli mi-a povestit și despre obiceiul patronului său de a angaja detectivi care să-i spioneze pe toți cei cu care avea de-a face. Toți oamenii care intrau în contact cu el erau bănuiți și supravegheați. Și primul dintre suspecți era Katherine. Eram sigur că Donovan îi cunoștea fiecare mișcare, era informat despre cum își petrecea fiecare minut din viață. L-a avut, desigur, în vedere

şi pe Sternli, aşa, din obişnuinţă. Oamenii lui erau tot timpul pe urmele tânărului.

Cu timpul, Sternli a început să aibă probleme cu ochii. Vedea din ce în ce mai slab şi curând nu a mai fost în stare să ţină ritmul cu dictările rapide ale lui Donovan, care a fost nevoit să-şi angajeze un nou secretar. Cel vechi nu mai era bun decât să funcţioneze ca arhivă ambulantă, întrucât avea o memorie remarcabilă. Şi, după cum serviciile pe care le putea oferi se reduseseră la jumătate, în mod logic, Donovan i-a tăiat şi jumătate din salariu. Mai mult, într-o zi a început să recupereze de la el cei cinci sute de dolari pe care-i împrumutase cu ani în urmă. Îi oprea, aşadar, la fiecare salariu câte cinci — zece dolari. Când Sternli a îndrăznit să-i sugereze că ar fi mult prea strâmtorat, Donovan l-a repezit :

— Nu-mi spune mie că nu ai bani ! Tu trebuie să fii bogat de-adevăratelea ! Ai avut tu grijă să-ţi pui deoparte câte ceva !

Sternli, profund jignit, a încercat să se apere.

— Nu spun că mi-ai luat bani din buzunar, continuase Donovan, dar e imposibil să nu fi ciupit tu câteva sute de dolari atunci când am cumpărat multe acţiuni, aşa-i ?

Secretarului însă nici prin minte nu-i trecuse una ca asta, deoarece, conform codului său comportamental, o asemenea faptă ar fi însemnat un păcat cumplit.

O singură dată îl văzuse pe Donovan absolut dezlănţuit : în ziua în care murise Katherine. Ea scăpase de sub puterea stăpânului cum s-ar spune, îi alunecase printre degete. Murind, îi refuzase soţului şi stăpânului ei orice posibilitate de a o mai

subjuga. Ca s-o ştie definitiv legată de el, Donovan o obligase să nască o mulţime de copii, unul după altul. Au rămas însă în viaţă numai primul şi ultimul — Howard şi Chloe.

După ce Katherine a murit, Donovan i-a cerut lui Sternli să stea tot timpul cu el în cameră. Îl putea vedea, aşadar, pe marele om cum se plimbă toată noaptea de colo — colo, mormăind vorbe fără sens. Şi tot acest ritual sinistru însemna pentru tânărul Sternli cam ceea ce însemna pentru un sclav să ştie unde e ascunsă comoara regelui său.

M-am uitat mai bine la el. Aveam în faţă un om de cincizeci de ani, care părea însă că are şaptezeci, pe jumătate orb, neajutorat şi sărac, fără nici un ban.

— Nu ştiu de ce mi-a dat domnul Donovan cei cinci sute de dolari, doctore Cory. Este exact suma pe care mi-a împrumutat-o şi apoi mi-a luat-o înapoi. Cinci sute de dolari... A ales oare tocmai suma asta cu un scop anume ?... Voia oare ca eu să înţeleg că regretă multe gesturi prin care, în mod inconştient, m-a făcut să sufăr ?... Sunt sigur că el a vrut întotdeauna să fie amabil. Şi uite că n-a murit fără să-şi amintească şi de mine. Nu banii, ci gândul ăsta mă face pe mine fericit !...

— Bine, dar el nu ştia că avea să moară, am zis.

— Ba da, ştia, replică Sternli calm. Ştia de mai bine de un an că zilele îi erau numărate.

Afirmaţia m-a şocat. Dintr-odată l-am văzut pe Donovan într-o altă lumină. Vestea asta îmi dădea o perspectivă diferită asupra caracterului său.

— Cine putea să știe de accident dinainte ? am întrebat măcinat de curiozitate.

— A, nu știa de accident, zâmbi Sternli, știa însă că e bolnav. Și nu mai exista nici o speranță. Doctorii îi spuseseră că n-avea să mai trăiască mai mult de un an.

— Nefrită, am diagnosticat eu, amintindu-mi culoarea feței lui Donovan, palidă, cu o tentă gălbuie. Suferea de nefrită, o degenerare a rinichilor, de obicei asociată cu afecțiuni similare ale ficatului.

— Da, confirmă Sternli. Asta i-au spus. Știți, W. H. obișnuia să bea de unul singur. Bețivii solitari sunt întotdeauna periculoși. Câteodată mă gândeam că se îmbăta nu pentru că i-ar fi făcut vreo plăcere, ci pentru că, pur și simplu, vroia să-și întunece mintea, să-și înece gândurile în băutură. Era obosit de atâtea și atâtea proiecte, care mai de care mai nou și mai grandios. Se simțea hăituit de propria-i inteligență. Mă chema adesea la miezul nopții și-mi dicta ore întregi. I-am dăruit odată, de ziua lui, un dictafon, dar tot a continuat să mă cheme la cele mai nepotrivite ore. Apoi, în ultimele câteva luni, începuse să bea pe ascuns. Nu vroia să-l vadă nimeni. Pe mine nu m-a invitat niciodată să beau cu el. Cred că de fapt ura alcoolul.

Sternli se lăsase dus de valul amintirilor, uitând parcă de mine.

Așadar Donovan încerca să fugă de sine însuși. Avea atunci cu adevărat ceva pe conștiință ? Oare ce anume încerca să uite ?...

— Le-a cerut doctorilor să-i spună tot adevărul. Nimeni nu l-ar fi putut minți, continuă Sternli. S-a schimbat mult din momentul în care a aflat că zilele îi erau numărate.

— A devenit mai bun ? am întrebat, încercând să-l fac să continuie.

Dar Sternli a dat din cap, dezaprobator. Şi-a lustruit ochelarii zâmbind. Ochii lui miopi erau larg deschişi.

— Nu. Sau, mai bine zis, nu era ceea ce se înţelege de obicei prin *bunătate*. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să mă dea afară pe mine, fără să-mi dea vreo pensie, ceva. Apoi i-a cedat fiului său conducerea afacerilor. A dat familiei tot ce avea, cu excepţia caselor şi apartamentelor în care obişnuia să stea. Avea câteva vile prin toată ţara şi câte un apartament în fiecare mare oraş. În fiecare din aceste locuinţe se servea micul dejun în toate dimineţile, chiar dacă stăpânul era sau nu era acolo. Servitorii trebuiau să bată la uşă, să intre în dormitor, să pună tava pe pat, apoi, după puţin timp, să vină înapoi să o ia. Acelaşi lucru se întâmpla şi la prânz. În fiecare din case seara, la aceeaşi oră, se servea o cină completă. Lui Donovan îi plăcea să facă vizite neanunţate, ajungând chiar atunci când se servea primul fel de mâncare. Citise despre obiceiul acesta într-o carte despre Spania, din timpul lui Filip al doilea şi asta i-a stârnit reacţii de mare nobil. „În felul ăsta sunt omniprezent...", zicea el mereu. „...şi dacă plătesc, mă aştept să fiu servit." Dar când i-au spus că are să moară, a închis casele. Îşi făcuse un plan pentru timpul care-i mai rămăsese.

— Ce plan ? am întrebat. Simţeam că sunt foarte, foarte aproape de secretul lui Donovan.

— Zicea că vrea să-şi facă bilanţul cărţilor, răspunse Sternli, iar în ochii lui se putea citi mi-

rarea. Nici eu nu ştiu ce vroia să spună cu asta, completă el, apoi brusc deveni neliniştit şi se uită la ceas. Nu trebuie să mai vorbesc, spuse, ca şi cum de-abia atunci şi-ar fi dat seama că mi-a spus o poveste pe care n-o mai destăinuise încă nimănui.

Se ruşinase şi simţea nevoia să se scuze.

— Iartă un biet bătrân care vorbeşte prea mult...

Se grăbea să plece, dar l-am rugat să mai rămână. Dintr-odată am simţit influenţa creierului, mult mai puternică decât de obicei. Ca şi cum ar fi ascultat tot timpul conversaţia şi acum dorea să intervină.

— Dacă tot nu ai un alt angajament n-ai vrea să lucrezi pentru mine ? am zis, impulsionat de creier. Te-aş plăti la fel de bine ca şi Donovan.

— Să lucrez pentru dumneata ? ! exclamă Sternli surprins. Dar ce fel de servicii ţi-aş putea face dumitale ?

— Vreau să deschid un cont la Banca Comercială de pe Hollywood Boulevard. O să găseşti în buzunarul paltonului meu un teanc de bancnote. Te rog să mergi să-i depui, i-am spus.

Sternli a privit înapoi neliniştit, apoi, în timp ce el deschidea uşa, am scos carnetul de cecuri din buzunar şi am scris pe una din file : „Cu împuternicire pentru dl. Anton Sternli — 100.000 $, Roger Hinds."

Sternli s-a întors cu banii în mână.

— Cât să iau ? m-a întrebat.

— Pe toţi. Nu-i mai număra. Dă-i aşa cum sunt. Şi ia şi asta cu dumneata.

I-am dat cecul.

Apoi, brusc, ordinele creierului s-au întrerupt. Am simțit durerea cuprinzându-mă și am întins mâna după seringa hipodermică pe care Janice mi-o pregătise pentru clipa în care aveau să revină crizele. Sternli a luat foaia cu parola și cecul. A apropiat mult de ochi hârtia. Se holba la ea cu gura căscată : recunoscuse scrisul lui Donovan.

2 Decembrie

Astăzi m-am ridicat pentru prima oară din pat. Oricum, săptămânile următoare tot o să mai port corsetul de ghips. Mă doare încă spatele și când mă mișc mă simt ca o broască țestoasă.

Nu mai pot să stau în pat. Donovan îmi ordonă să mă ridic, deși trupul încă mă doare.

Trebuie să mă ajute Janice să mă îmbrac. Singur nu reușesc. Mi-a cumpărat niște cămăși enorme și un costum în care ar fi încăput chiar și un uriaș, să le pot îmbrăca peste carcasa stânjenitoare din ipsos.

Pe zi ce trece, creierul devine tot mai puternic. Comenzile lui îmi pătrund acum în minte atât de clar de parcă l-aș auzi vorbind tare și clar, chiar lângă mine. Dacă aș putea să-l anunț că sunt gata să plec... L-am rugat pe Schratt să-i transmită acest mesaj prin morse, dar nu sunt sigur că bătrânul știe atât de bine morse încât să bată o frază întreagă.

Vreau să mă întorc în deșert. Vreau să văd cu ochii mei cât s-a dezvoltat creierul. Dar el îmi cere să stau aici. Mi-a spus să iau legătura cu criminalul, Cyril Hinds, al cărui proces urmează să aibă loc în curând.

3 Decembrie

Sternli a deschis contul şi a cerut o împuternicire pentru mine. De-acum pot semna şi singur cecuri, nu trebuie să mai aştept semnătura lui Donovan. L-am întrebat pe Sternli cum e când câştigi cincizeci de dolari pe săptămână şi poţi oricând să completezi un cec de mii de dolari. El a părut surprins de gluma mea nevinovată şi s-a uitat la mine prin lentilele lui groase, ca la o stafie. A bolborosit câteva cuvinte, dar am fost nevoit să-l las să plece. Mă priveşte adesea cu suspiciune de când am „imitat" atât de bine semnătura lui Donovan.

Când a intrat Janice, ochii lui albaştri au început să strălucească. Pur şi simplu a uitat că mă aflam şi eu în cameră. O adora. Nu-mi pot da seama cum reuşeşte Janice să-i facă pe toţi bărbaţii din preajma ei s-o idolarizeze. Poate pentru că e o fire altruistă. Orice ar face, nu se gândeşte niciodată la ea. Poate că ăsta e secretul ei.

4 Decembrie

Din când în când creierul mă domină cu adevărat. Înainte îi executam comenzile pentru că aşa voiam eu. La început trebuia chiar să fac un efort de voinţă pentru a înţelege ce vrea de la mine. În orice caz, aveam şi eu un cuvânt de spus. Acum însă nu-i mai pot rezista. Am încercat, m-am luptat — în zadar.

Astăzi mi-a ordonat să iau stiloul şi să scriu. Janice era în cameră, iar eu nu vroiam cu nici un chip să mă vadă acţionând ca un hipnotizat.

Tocmai îmi adusese cina şi stăteam de vorbă despre Sternli şi strania lui admiraţie pentru ea. Janice se apăra, zâmbind. Brusc, am simţit comenzile creierului. Am simţit cum mi se încordează limba. A trebuit să mă ridic şi să mă duc la birou. Asistam la această performanţă notorie ca şi cum aş fi fost un observator care priveşte totul de la distanţă. Am vrut să mă opresc, dar continuam să mă mişc automat. Janice s-a speriat ; ea nu mai asistase niciodată la vreuna din aceste manifestări de forţă ale creierului lui Donovan. A fost însă destul de prevăzătoare să nu cheme medicul de gardă.

M-am aşezat la masă şi am început să scriu. Janice îmi vorbea, nedumerită la început, apoi alarmată că nu-i răspund. Nu aveam nimic neobişnuit, decât expresia feţei. Cât ţine comunicarea telepatică privirea îmi rămâne fixată într-un punct, chipul meu îşi pierde orice expresie, ca şi cum ar fi plămădit din ceară.

Janice mă cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama imediat că mă aflam în transă hipnotică.

Am scris pe hârtie : Cyril Hinds, Nat Fuller. Cyril Hinds era criminalul acela. Numele Nat Fuller apărea însă pentru prima oară.

Totul s-a terminat la fel de repede cum începuse şi mi-am recăpătat controlul asupra mişcărilor pe care le făceam. Janice era albă la faţă ca varul. Ochii ei trădau oroarea pe care o simţea faţă de ce văzuse.

— Ai scris cu mâna stângă..., îngâimă. Creierul ? !...

M-am întors la masă şi am început să mănânc, încercând să rămân calm, străduindu-mă în acelaşi timp să înţeleg de ce, pentru prima oară, am fost practic incapabil să rezist comenzilor creierului.

— Şi ce-i cu asta ? am întrebat. Ştii prea bine, creierul trăieşte şi îmi transmite din când în când câte un mesaj. Am făcut un pas important în experimentul meu, un pas istoric. În decursul unei vieţi de om, creierul nu ajunge niciodată la o dezvoltare deplină. S-ar putea ca eu să fiu în stare să-i ofer ocazia perfecţionării ţinându-l în viaţă în mod artificial. Aceste contacte telepatice sunt doar începutul. Ai auzit vreodată că orice om care face o experienţă trebuie, la un moment dat, să-şi asume un oarecare risc personal ? Şi lucrul acesta se pare că l-au înţeles mulţi oameni de ştiinţă care au fost nevoiţi să devină propriii lor cobai pentru a-şi proba marile descoperiri.

— Dar nu-ţi dai seama că el are controlul asupra ta şi nu tu asupra lui ? ! a spus Janice supărată.

— Greşeşti, i-am răspuns, vrând să închei odată discuţia care bănuiam că avea să continuie şi de care mă cam temeam.

Dacă ar fi fost o simplă asistentă, femeia asta n-ar fi îndrăznit niciodată să mă înfrunte. Dar era nevasta mea...

— Eu singur provoc reacţiile creierului, i-am spus, şi mă pot opri când doresc.

Janice, palidă, mă privea cu ochii ei mari larg deschişi.

— Dar Donovan e mort...

— Mort ? am rostit. Definiția morții e una pentru un doctor și alta pentru un om al legii. Chiar dacă, din punct de vedere legal, omul e declarat mort, creierul lui continuă să emită semnale electrice. Uneori, pentru un medic, o persoană poate fi considerată moartă chiar dacă încă mai respiră. Atunci unde începe viață și unde se termină ?... În ochii lumii Donovan e mort, dar creierul lui continuă să trăiască. Înseamnă asta oare că Donovan e încă în viață ?

— Nu, răspunse ea, dar trăiește prin tine. Te obligă să faci tu ce vrea el.

— Te contrazici singură, am repezit-o. Așa ceva nu se poate demonstra.

Janice se tot uita la mine. Fața i se crispase și părea transparentă precum mătasea chinezească. Își făcuse griji pentru mine timp de ani de zile și acum convingerea că acest experiment devenise mai puternic decât mine o făcea să-și piardă cumpătul. Îmi dădeam seama că nu voia să discute această problemă, dar era mult prea îngrijorată să se poată abține.

— Donovan e mort și îngropat, mi-a spus. Ceea ce numești tu creierul lui încă în viață e o ciudățenie, un capriciu științific, o mostruoasă și morbidă creație pe care o crești în eprubetă.

— Dar Donovan trăiește încă și-și face simțită prezența, i-am răspuns. Poate chiar să scrie mesaje...

— Convingerea ta vine din observații științifice, a mea din credință, afirmă ea.

— Auzi la tine, par-ai fi eleva conștiincioasă a lui Schratt, am îngânat-o. Ți-e frică, asta e ! Frica distruge integritatea personalității umane, dar celor

ca tine le stă bine să se îngrijoreze puţin, să se teamă de posibile consecinţe, să aibă procese de conştiinţă. Toate aceste slăbiciuni te fac pe tine să te asemeni cu toţi ceilalţi. Dar nu judeca şi menirea mea după criteriile valabile pentru toată gloata. Eu sunt mai presus de restul lumii.

— Şi până când are să fie aşa ? întrebă ea.

— Până când am să înţeleg cum funcţionează creierul, până când am să-i aflu dorinţele, aspiraţiile, motivaţiile. Eu adun încă faptele şi le pun cap la cap. Dacă am să pot să-mi dai seama de natura fenomenelor ce au loc în creierul lui Donovan, o să fiu în stare să fac o comparaţii cu procesele normale de gândire şi să găsesc soluţii la multe din întrebările la care acum nu se poate da încă un răspuns. Am să pot pătrunde în conştiinţa omenească mult mai profund decât au reuşit mulţi alţii înaintea mea.

Janice nu mi-a răspuns. În acel moment simţeam că o urăsc. Uram calmul, detaşarea cu care asculta o voce pe care eu n-o puteam auzi. Ea nu se lăsa condusă de inteligenţă, ci de intuiţie. Îşi căpătase cunoştinţele pe cale empirică, prin intermediul simţurilor, venind dintr-o zonă pe care nimeni n-o poate investiga cu mijloacele ştiinţei. În acelaşi timp, puterea mea intelectuală este bazată pe o motivaţie precisă. Nu puteam fi de acord cu Janice, dar simţeam că de această dată nu aveam dreptate.

Stăteam amândoi tăcuţi de o parte şi de cealaltă a mesei.

— A câştigat prea multă putere asupra ta. N-ai să mai poţi rezista mult în felul ăsta, mă avertiză ea în cele din urmă.

— Dar pot în orice clipă să întrerup experimentul.

Eram nevoit să mă apăr în faţa ei şi o detestam pentru asta.

— Ba n-ai să mai poţi. Am văzut cu ochii mei ce se întâmplă, mi-a răspuns.

M-am ridicat, m-am apropiat de masă şi am luat în mână hârtia pe care era mesajul dictat de Donovan.

— Aş vrea să mă laşi singur, i-am spus lui Janice. N-are nici un rost să mă cert cu tine. Eu nu te-am rugat niciodată să te amesteci în treburile mele. Chiar nu-ţi dai seama că mă deranjezi ?

Era clar, trebuia s-o rănesc cumva ca s-o conving să mă lase în pace şi să plece. Şi atunci, ea s-a întors şi a ieşit din cameră fără să se uite înapoi.

Cred că mă simt de-acum destul de bine, aşa că o să mă mut la hotel. Vreau să fiu singur şi acolo n-o să mă deranjeze nimeni.

5 Decembrie

Discuţia inutilă pe care o avusesem cu Janice m-a tulburat grozav, iar repetarea obsedantă a frazei : *„În mijloc de viscol, de ger şi nămeţi izbeşte el tare cu pumnii-n pereţi şi strigă întruna...“*, m-a ţinut treaz aproape toată noaptea. De dimineaţă m-am trezit ameţit.

Suferise oare creierul lui Donovan vreo tulburare ? Acea reluare la nesfârşit a aceleiaşi fraze indică o diminuare a coordonării infra-psihice, un impediment în combinarea logică a gândurilor. Re-

petarea stereotipă a fragmentului respectiv devenise de-a dreptul alarmantă. Mintea bolnavă care îl imaginează aude mereu același sunet monoton, aceeași melodie repetându-se fără încetare. Revine mereu la aceeași situație, reproduce mental o singură imagine, repetând aceleași versuri până când sensul lor devine simbolic și culminează într-un mesaj supranatural, expresie parcă a providenței însăși, pe care acea imaginație nesănătoasă o acceptă fără comentarii și o interpretează după propria ei fantezie.

Dacă într-adevăr creierul lui Donovan s-a îmbolnăvit și încă mă mai poate coordona, cu toată rezistența pe care eu încerc să i-o opun, atunci va fi foarte dificil să mai stăpânesc acest experiment. Deși are deja atâta putere asupra mea, încât uneori mă simt neajutorat, trebuie să mă gândesc la o metodă prin care să imobilizez creierul atunci când situația va deveni într-adevăr critică. *Trebuie* să găsesc o soluție și asta cât mai curând !...

6 Decembrie

M-am întors la hotelul Roosevelt. Mă simt destul de întremat, dar trebuie să mai suport încă acel corset de ghips care însă mă deranjează mai puțin ca înainte.

Corpul omului se poate adapta la cele mai neobișnuite condiții de viață.

7 Decembrie

Nathaniel Fuller — acest nume apărea mereu în mesajele lui Donovan. În cartea de telefon

există doi indivizi numiți astfel. Unul figurează la o stație de benzină pe bulevardul Olympic, celălalt, avocat, în Subway Terminal Building, pe Hill Street.

Eram sigur că Donavan se gândise la avocat. Am sunat la firma *Fuller, Hogan & Dunbar* și am cerut să fiu programat pentru o audiență. Secretara m-a întrebat ce problemă am, dar habar n-aveam ce să-i răspund, pentru că nu știam nici pentru mine ce avea să urmeze.

— Cine v-a recomandat domnului Fuller ? mă întrebă ea.

Am pomenit numele lui W. H. Donovan și dintr-odată secretara a devenit neașteptat de politicoasă. După câteva clipe am auzit chiar vocea lui Fuller. M-a rugat să mă duc la orice oră în cursul după-amiezei și nu mi-a mai pus alte întrebări. Se purta ca un avocat care își cunoștea bine meseria.

Era o zi de vară plăcută, răcoroasă. Am luat un taxi spre centru. Pentru prima oară după ani de zile de frământări mă simțeam relaxat și fericit. Dispăruse parcă definitiv acea stare de tensiune care mă stăpânise atâta timp, care nu mă lăsase să respir în voie nici măcar pentru o clipă, nici măcar când dormeam.

Mă amăgeam cu iluzia că voi putea să plec undeva, departe de acel oraș, cât mai curând. Aveam nevoie de odihnă. M-aș fi putut duce să-mi petrec Crăciunul la New Orleans. Aș fi putut s-o iau și pe Janice cu mine. Puțin alarmat, am încercat să-mi analizez gândurile. Dintr-odată o amestecam în viața mea pe Janice, uitând parcă de neînțelegerile și de nemulțumirile noastre comune. Încercam oare, în mod inconștient, să fug

de Donovan ? Începuse oare să-mi fie teamă de experiment ? Trebuia să mă supraveghez mai atent și să nu las subconștientul să se interpună în activitățile mele științifice.

Am ajuns la biroul lui Fuller și i-am spus secretarei lui cine sunt. Ea l-a chemat repede pe șeful ei la telefon și în câteva secunde acesta a ieșit în pragul ușii și m-a poftit înăuntru. Era un om mic de statură și îndesat, avea părul pieptănat cu grijă și era îmbrăcat cu un costum elegant.

Înfășurat cum eram în carcasa mea de ipsos, cred că ofeream o imagine destul de ciudată. El însă n-a lăsat să se vadă nici o reacție de uimire și, politicos, m-a poftit să intru într-o cameră pe a cărei ușă scria :

SALĂ DE LECTURĂ — VĂ RUGĂM, PĂSTRAȚI LINIȘTEA !

Tăcerea mormântală care ne-a înconjurat brusc mi se părea anormală. Pereții erau parcă bine izolați fonic. Deși era încă devreme, jaluzelele venețiene de la ferestre erau lăsate. Niște tuburi de neon răspândeau în încăpere o lumină difuză, care ne contura doar siluetele, fără a proiecta însă și umbre. Era lumina ideală, care-i folosea lui Fuller atunci când dorea să observe expresia feței vreunui client de-al său.

M-a invitat să mă așez, iar el și-a tras un scaun în fața mea, la masa lungă de conferințe, acoperită cu sticlă.

— Deci, v-a trimis W. H., rosti el cu o voce plăcută și amabilă și mă privi prietenos.

— Da. A amintit numele dumneavoastră înainte de a muri.

— Şi ce v-a spus ? murmură Fuller.

— Înţeleg că sunteţi unul dintre avocaţii lui, am spus. Iar el mi-a spus că pot să vorbesc cu dumneavoastră foarte deschis dacă vreodată aş avea nevoie de sfatul unui specialist în ale legilor.

— Şi aveţi nevoie de acest sfat ?..., mă întrebă el, şi mă privi în ochi. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Aş dori ca dumneavoastră să preluaţi procesul pentru omucidere intentat lui Hinds, i-am răspuns.

S-a sprijinit de spătarul scaunului şi s-a balansat uşor pe picioarele din spate ale acestuia.

— Hinds e învinuit de omor deosebit de grav. E unul din cele mai crude cazuri de care am auzit vreodată în cei douăzeci de ani pe care mi i-am petrecut ca avocat criminalist.

Privea în jos, spre masă şi vorbea rar, de parcă încerca să tragă de timp.

Camera aceea atât de liniştită putea foarte bine să fie împânzită de microfoane ascunse. Iar tuburile de neon poate că erau de fapt aparate de fotografiat camuflate. În jur erau câteva dictafoane şi un aparat de redat. Poate că acolo fiecare cuvânt era înregistrat, ca să poată fi folosit cândva ca probă împotriva mea.

— Sunt gata să vă semnez o bonificaţie de cincizeci de mii de dolari dacă reuşiţi să-l scăpaţi pe Hinds, i-am zis.

El a tăcut şi s-a gândit o clipă. Nu-mi luase spusele în serios şi încerca să se hotărască ce să facă să scape de mine fără să mă ofenseze. Cererea

mea era ridicolă, depășea orice posibilitate de realizare, chiar și cu oferta pe care o făceam.

Îmbrăcat cu costumul acela ieftin și nepotrivit ca măsură, nu prea dădeam impresia că aș fi fost un om care poate să plătească unui avocat cincizeci de mii de dolari. M-am uitat la masa acoperită cu sticlă și ochii mei i-au întâlnit pe cei ai lui Fuller ca într-o oglindă. Se pare că și ăsta era un truc de-al lui : îi urmărea pe oameni privindu-i indirect, prin intermediul cristalului de pe masă. Omul ăsta mă uimea !

— Să-l scap... Vreți să spuneți să fac să fie achitat de juriu ? mă întrebă, ca să mai câștige câteva minute, în timp ce căuta pe pipăite soneria.

Am scos un teanc de bani din buzunar și i-am pus pe masă în fața lui. Și-a retras atunci mâna de pe butonul soneriei. Nedumerit, a încercat să mă atragă într-o conversație, pentru a afla mai multe lucruri despre mine.

— Mi-ați putea spune ce motive aveți, doctore Cory ? îmi ceru.

— Să zicem că nu sunt de acord cu pedeapsa capitală, am răspuns.

Fuller dădu aprobator din cap. Se crease deci o bază de discuție. Mulți oameni din lumea asta își susțin convingerile punând alături de ele și o sumă oarecare de bani.

— Înțeleg, vreți ca Hinds să fie cruțat doar așa, pentru a dovedi că se poate. Am putea să-l scăpăm de spânzurătoare, iar mai târziu chiar și de pușcărie.

— M-ați înțeles greșit, am spus. Vreau ca Hinds să fie declarat *nevinovat* de către jurați.

— Dar vă contraziceți chiar prima dumneavoastră aserțiune, conform căreia doriți doar să-i salvați viața lui Hinds, constată Fuller contrariat, pentru că nu putea să înțeleagă deloc ce anume urmăream eu.

— N-am venit aici ca să mă contrazic cu dumneata, l-am repezit, știind bine că Donovan dorea ca Hinds să fie eliberat imediat.

— Dar nu există nici o îndoială asupra vinovăției acestui om ! exclamă Fuller. Iar eu nici măcar nu mă apropii de asemenea cazuri care n-au nici o speranță.

M-am ridicat, hotărât să plec.

Fuller mă opri :

— Dați-mi câteva zile să studiez problema. Poate găsesc totuși ceva. Dar dacă nu reușesc să mă leg de nimic, să știți că nu mă angajez să vă ajut.

— Sunt absolut sigur că o s-o faceți, am zis.

El m-a condus până la ușă.

— O să vă deranjeze dacă vă rog să depuneți onorariul în contul meu, înainte de a se termina procesul ?

— Nu, deloc, i-am răspuns. Dați-mi un telefon mâine la hotelul Roosvelt și am să vă completez un cec.

În anticameră m-am oprit puțin :

— Puteți obține pentru mine permisiunea să-l văd pe Hinds ? am întrebat.

— Desigur. Dar, spuneți-mi, aveți vreo legătură cu el ? se interesă Fuller politicos.

— Nu, i-am răspuns.

Fuller încerca să-și ascundă surprinderea.

— Atunci e un prieten de-al dumneavoastră...

— Să fiu sincer, l-am anunţat, nu l-am văzut pe Hinds în viaţa mea. Îi ştiu numai numele, pe care l-am aflat acum câteva zile.

Fuller era de-a dreptul uluit.

8 Decembrie

Sternli s-a dus la Reno să se întâlnească cu domnişoara Geraldine Hinds. Eu îi spusesem că Donovan mi-a lăsat cu limbă de moarte să am grijă de această femeie şi, de asemeni, să iau legătura cu un alt Hinds, instalator în Seattle.

Sternli era din ce în ce mai nedumerit. Nu înţelegea cum fac eu ca uneori să scriu cu caligrafia lui Donovan, cum de pot scoate bani dintr-un cont care nu-mi aparţine. Şi cum s-ar fi putut explica interesul meu subit pentru persoane pe care nu le cunoşteam şi de care nu mai auzisem niciodată până atunci. Aşa că bătrânul era chiar mulţumit să se poată ţine cât mai departe de mine.

9 Decembrie

De dimineaţă m-a sunt Fuller. Vorbise cu şeful închisorii şi obţinuse pentru mine permisiunea să-l pot vedea pe Cyril Hinds. Întrucât Fuller nu-i putuse explica ce motive am, directorul îl anunţase că vrea să stea de vorbă cu mine înainte de a-mi da voie să merg la deţinut.

Fuller mi-a spus că studiase cazul şi că, după părerea lui, nu exista decât un singur mod de a-l apăra pe ucigcaş, dar că nu putea să-mi dea toate

detaliile prin telefon. M-a anunţat că vine la hotel să-mi vorbească personal. Optimismul lui Fuller părea puţin forţat. Eram absolut sigur că dacă n-ar fi fost vorba de atâţia bani pe care îi promisesemè nu s-ar fi angajat niciodată în aşa ceva. Înainte de a închide telefonul mi-a amintit că onorariul îl puteam depune în contul lui, la bancă.

Sunt convins că gândurile creierului sunt coerente. Nu poate fi vorba de vreo afecţiune, aşa cum mă temeam la un moment dat, pentru că toate instrucţiunile lui sunt precise şi par a fi perfect logice. Singurul lucru care mă deranjează este acea rimă idioată care-mi răsună în urechi şi în minte mai ales atunci când dorm. Câteodată apare şi ziua, pe neaşteptate, şi de fiecare dată sunt practic incapabil să-mi stăpânesc sentimentul de groază care mă cuprinde.

Gradul de identificare a creierului cu propria mea conştiinţă creşte din ce în ce mai mult, dar eu sper că, pe măsură ce pune stăpânire pe noi suprafeţe din scoarţa mea cerebrală, voi fi capabil să-i transmit şi eu, la rândul meu, impresii şi întrebări. Probabil că acum se foloseşte de toate simţurile mele, de văz, de auz şi chiar de capacitatea de percepţie gustativă pe care le posed, pentru a-şi reprezenta senzaţiile. Nu pot încă să dovodesc lucrul ăsta, totuşi cred că, prin mine, creierul lui Donovan, trăieşte viaţa unui om obişnuit. Dacă teoria mea este corectă, atunci el ar fi în stare să converseze cu alte persoane, rostind cuvintele şi auzind răspunsurile prin intermediul gurii şi respectiv urechilor mele, acum controlate de centri

lui nervoşi. Iar eu o să devin fără voie o simplă unealtă servind scopurilor lui Donovan.

Creierul se foloseşte, deci, de nervii mei motori aşa cum cineva poate dirija de pe mal un scafandru care lucrează pe fundul mării legat de ţărm doar printr-un cablu. E foarte posibil ca el să vadă lumea prin ochii mei şi să mă vadă chiar şi pe mine, atunci când mă privesc în oglindă.

10 Decembrie

În drum spre Palatul de Justiţie, m-am oprit la o tutungerie şi am cumpărat un pachet de trabucuri *Upman*. Nu mai fumasem trabuc de ani de zile. Mă enervează gustul ăla amar-leşios. E clar că le cumpărasem din ordinul lui Donovan. Am aprins imediat unul, dar n-am simţit nici un gust. Am încercat să-l arunc dar, fără să vreau, l-am strâns şi mai tare între degete. Am continuat să pufăi, ca şi cum mi-ar fi făcut o imensă plăcere să-i simt fumul. Ţineam ţigara în mâna stângă, ceea ce era cam nefiresc, pentru că eu mă folosesc de obicei de mâna dreaptă când fumez. Dar Donovan era stângaci !... Dacă aş putea să aflu ce ţigări fuma Donovan aş obţine dovada de care am nevoie. Şi pe urmă, îmi pierdusem oare simţul gustului ? Seara trecută, simţind că n-am poftă să mănânc nimic cu carne, am cerut la cină numai legume. N-aveau nici un gust. Era oare Donovan vegetarian ?... Am să cercetez. Sternli trebuie să ştie...

Am inhalat prófund fumul trabucului, dar a avut acelaşi efect ca şi cum aş fi respirat vapori

de apă. Primeşte oare Donovan toate senzaţiile provenite de la organele mele de simţ ? Ori poate că sistemul meu nervos era afectat de schizofrenie, deoarece creierul îmi controla acum acea parte a scoarţei unde se află centrii gustului şi ai mirosului. Influenţa organului străin sporea lent, dar sigur, punând stăpânire pe arii tot mai întinse ale cerebelului meu. Într-o bună zi o să fie în stare să mă supună cu totul comenzilor lui. Impulsurile care vor produce acţiunile mele vor fi create tocmai în Washington Junction, în timp ce trupul meu va hoinări prin lume, comandat de la distanţă. Probabil că avea să se întâmple întocmai precum într-un moment viitor al evoluţiei speciei omeneşti, când oamenii vor fi poate conduşi de un supercreier şi vor fi coordonaţi ca nişte roboţi de la o staţie-centru.

Închisoarea ocupă ultimele şase etaje ale Palatului de Justiţie, o uriaşă clădire pătrată, aflată la intersecţia dintre Broadway şi Temple. Am intrat într-o cameră pe uşa căreia scria : *RELAŢII CU PUBLICUL.* Un funcţionar îmbrăcat cu o cămaşă cu mânecă scurtă s-a oferit să mă conducă nouă etaje mai sus, până la biroul şefului închisorii.

Liftierul, un puşti negru, purta o uniformă cenuşie, care arăta că aparţine de trupele şerifului şi avea prinsă în piept insigna în formă de stea cu şase colţuri.

La etajul nouă, o uşă din bare groase de oţel bloca intrarea în închisoare. Un gardian a deschis-o şi a aruncat o privire scrutătoare în ascensor.

Probabil că însoţitorul meu mi-a observat curiozitatea cu care priveam în jur, pentru că a început să-mi vorbească precum un ghid turistic, in-

formându-mă că erau închişi acolo peste două mii de oameni — era cea mai mare închisoare locală din lume. Aveau o mie opt sute de deţinuţi bărbaţi şi două sute de femei mă anunţă el cu o oarecare mândrie în glas.

Am ieşit din lift şi am pornit pe un coridor spre biroul directorului. Am trecut printr-o anticameră ai cărei pereţi erau tapetaţi cu fotografii ale fermei şefului, fermă unde lucrau mare parte din deţinuţi.

Comandantul închisorii era un om de vreo cincizeci de ani, îmbrăcat într-o elegantă uniformă gri-verzuie. Părea că mă aşteaptă. Funcţionarul care mă adusese până acolo ieşi, dar superiorul lui aşteptă până când văzu uşa închizându-se. Apoi se ridică şi se apropie de un alt birou, care părea să nu fie folosit de nimeni. Era masiv, din lemn negru, împodobit cu încrustaţii, pus acolo să-i impresioneze pe cei care veneau în audienţă. Pe o mapă de birou era o vază albastră cu o singură dalie. Pe peretele din spate era un uriaş ceas electric, pe al cărui cadran se putea citi numele celui care-l făcuse. Era probabil un dar, o recompensă pentru anumite servicii. Pe ceilalţi pereţi erau atârnate fotografii ale ofiţerilor şi ale nevestelor acestora. Mă aflam într-o cameră în care omul îşi petrecea poate cea mai mare parte din viaţă.

El s-a aşezat greoi pe scaunul cu spătar înalt.

— Mi-a telefonat domnul Fuller, mi se adresă. M-a rugat să vă las să staţi de vorbă cu Hinds.

Mă privea atent de după ochelari. Părea mai degrabă un intelectual, îmbrăcat din întâmplare în uniformă.

— Da. Eu i-am cerut domnului Fuller să vorbească cu dumneavoastră, i-am răspuns.

— Fuller este cel mai renumit, dar şi cel mai pretenţios avocat criminalist din acest stat, începu iar celălalt. Mă întreb ce anume l-a convins să preia un caz practic fără speranţe.

— A mărturisit Hinds ceva ? l-am întrebat.

— A, nu. Cei ca el nu vorbesc niciodată, zise şeful, foarte sigur pe el. Dar Hinds nu are deloc bani. După cum înţeleg, dumneavoastră sunteţi foarte interesat de afacerea asta. Dumneavoastră l-aţi angajat pe Fuller ?

A zâmbit binevoitor, iar eu am avut senzaţia că din camera de alături se înregistra toată conversaţia noastră.

— Eu sunt medic patolog, i-am spus, şi sunt într-adevăr interesat de cazuri asemănătoare cu al lui Hinds. Aveţi ceva împotrivă să stau puţin de vorbă cu el ?

Interlocutorul meu s-a mai potolit. Era dezamăgit, pentru că se aştepta ca la întrebarea pe care o pusese să primească un răspuns. Dar dacă Fuller nu-i spusese nimic, atunci eu de ce-aş fi fost mai vorbăreţ decât avocatul meu ?...

— Ştiu că nu sunteţi rudă cu deţinutul, mă anunţă el.

Era clar că făcuse investigaţii. A tăcut o clipă. aşteptând o reacţie din partea mea, apoi a continuat :

— Hinds nu e foarte agreat aici, în închisoare. Ne face o mulţime de probleme. L-am închis într-o celulă separată pentru câteva zile. A atacat un ofiţer. Aşa ceva nu se face în închisoarea mea.

Iar ofiţerii sunt cu toţii amabili şi prietenoşi. Nici ceilalţi deţinuţi nu-l prea suportă pe Hinds.

M-a privit şi a schiţat un zâmbet ca un profesor care-şi laudă elevii silitori.

— Băieţii mei detestă laşitatea, mai spuse el. Sunt, într-adevăr, violenţi, adoră chiar crimele fioroase. Dar un asemenea fel laş a ucide...

Era gata să-mi ţină o prelegere despre psihologia criminalilor. Gardienii, ca şi psihologii, sunt sătui de istorii ale diferitelor cazuri şi simt uneori nevoia să vorbească despre ele, ca să se mai descarce. Rareori am întâlnit medici care să nu fie şi scriitori. La fel sunt şi gardienii. A trebuit aşadar să-l ascult politicos pe acel om, pentru că era în puterea lui să-mi aprobe sau nu întrevederea cu Hinds.

— Îl cunoaşteţi bine ? m-a întrebat cu pretinsă ignoranţă.

— Nu, i-am răspuns, dar în sinea mea m-am bucurat că nu m-a întrebat pur şi simplu dacă-l cunosc.

— Ei bine, nici el nu vă cunoaşte, zâmbi el. Şi asta face cererea dumneavoastră şi mai neobişnuită.

— Scriu o carte de psihopatologie, am încercat eu o minciună plauzibilă.

A dat din cap aprobator.

— Ştiţi de ce anume e învinuit ? m-a întrebat şi, neprimind nici un răspuns, mi-a explicat : A lovit intenţionat o femeie cu maşina.

Mi-a studiat chipul lipsit de orice expresie şi a continuat.

— Cea mai cruntă parte e că după ce a lovit-o, s-a întors şi i-a zdrobit capul cu roţile maşinii, pe urmă a fugit. L-am găsit însă destul de repede, după urmele pe care le-au lăsat cauciucurile pe asfalt.

— Era iubita lui ? am întrebat.

— Era maică-sa, veni răspunsul.

Ca şi cum simpla amintire a faptelor era prea cumplită pentru el, chiar dacă era un om obişnuit cu tot felul de crime odioase, a continuat, cu voce gâtuită de emoţie :

— Bineînţeles, Hinds nu-şi aminteşte să fi lovit pe cineva. Zice că venea de la o petrecere şi era beat-mort. A fost o coincidenţă ciudată faptul că a omorât-o pe propria lui mamă.

— Ce motiv ar fi avut ? am întrebat din nou.

Nevoit să aibă de-a face cu tot soiul de deţinuţi era de presupus că e un om imparţial. Dar pentru Hinds părea să aibă o antipatie personală. După un timp, atmosfera de închisoare îi influenţează atât pe prizonieri cât şi pe angajaţi. După câţiva ani de meserie gardienii încep să vadă altfel lumea. Binele şi răul capătă numai sensuri abstracte şi ei încep să fie mult mai înţelegători faţă de motivaţiile crimelor. Numai un om care a muncit fizic în viaţa lui poate să înţeleagă un muncitor. Numai cel ce a navigat poate să înţeleagă dragostea marinarilor pentru mare. La fel, orice viitor judecător ar trebui să-şi facă ucenicia ca gardian într-o puşcărie. Conceptul de justiţie nu poate fi bine înţeles altfel. Dar în cazul lui Hinds, atât deţinuţii cât şi paznicii îl condamnau pe ucigaş.

— Pot să-l văd pe Hinds ? am întrebat.

Șeful închisorii s-a ridicat și a apăsat pe butonul unei sonerii.

— A trebuit să-l separ de ceilalți pentru că altfel pur și simplu l-ar fi omorât. N-am mai văzut niciodată o asemenea reacție de respingere din partea lor. Ar fi fost în stare să-i pună otravă în mâncare, dacă ar fi avut ocazia.

Un ofițer intră și salută politicos.

— Du-l pe doctorul Cory la etajul cincisprezece și adu-l acolo și pe Hinds, i-a ordonat directorul.

Omul a salutat din nou și am plecat împreună cu el. Am urcat în lift, iar ușa grea, din bare de fier, s-a închis în urma noastră.

— La cincisprezece, i-a spus ofițerul liftierului, apoi s-a uitat la mine cu coada ochiului, ca și cum mi-ar fi reproșat că mă duceam să-l văd pe Hinds.

— Am ajuns. Ușa s-a deschis și am pătruns într-o cameră spațioasă în care era o masă lungă, având marcate pe ea separeuri pentru deținuți de o parte și pentru vizitatori de cealaltă parte.

— Așteptați aici. Trebuie să-l aduc de la *Highpower,* îmi zise ofițerul pe un ton aspru.

Highpower este etajul al zecelea, unde sunt ținuți cei învinuiți de crimă.

M-am așezat pe bancă și am citit inscripțiile de pe masă : în partea în care stăteam eu scria *vizitatori*, iar în partea cealaltă *deținuți.*

În cameră erau mai multe persoane. Prizonierii, îmbrăcați în blue-jeans, intrau, se așezau și începeau să vorbească încetișor, iar cei care veniseră să-i vadă nici măcar nu-și mai scoteau pălăriile. Toată lumea părea să se grăbească. Se auzea în în-

căpere un zumzet enervant. Feţele păreau cadaverice în lumina palidă.

Poliţistul meu s-a întors curând, împreună cu Hinds. În dreptul uşii zăbrelite, păzită de doi ofiţeri, Hinds a fost lăsat singur. Cel care-l adusese i-a arătat unde să vină şi a plecat repede, parcă temându-se să nu se contamineze cumva dacă se apropie prea mult de criminal. Acesta s-a apropiat de mine privindu-mă iscoditor. Nu s-a uitat nici în stânga nici în dreapta, dar a simţit fără îndoială reacţia de respingere pe care apariţia lui a provocat-o. Zumzetul vocilor a continuat, dar parcă mai încet şi toţi ochii sau întors spre Hinds.

El s-a apropiat de mine şi m-a privit fără curiozitate.

— Eu sunt Patrick Cory, i-am spus şi am întins mâna, dar Hinds s-a făcut că nu observă gestul meu.

S-a aşezat în faţa mea, uitându-se la mine de parcă eu aş fi fost deţinutul şi el ar fi venit să mă viziteze. Arăta bine. Era un tip cam de douăzeci şi cinci de ani, bine făcut, suplu şi musculos. Părul blond, drept, îi era pieptănat pe spate, ochii albaştrii îi erau limpezi, dar avea o gură fermă, cu buze foarte subţiri. Nici o trăsătură de pe chipul lui nu trăda slăbiciune. Era tipul de tânăr mereu nemulţumit, care, adoptând o concepţie foarte originală a noţiunii de bravură, nu ştie să-şi preţuiască prea bine propria viaţă. Băiatul ăla ar fi fost în stare să fie cinic până în momentul când i s-ar fi pus ştreangul de gât. Ar fi putut chiar să urce scările spânzurătorii glumind şi să-şi joace rolul până când şi-ar fi dat sufletul. Sau poate că şi-ar fi pierdut brusc cumpătul şi atitudinea dispreţui-

toare şi ar fi avut un acces de frică paroxistă ce l-ar fi transformat într-o secundă într-un laş plângăcios. Dacă şi-ar fi pus în minte să facă pe nebunul ar fi jucat atât de bine încât în scurt timp ar fi înnebunit de-a binelea şi ar fi trebuie să fie internat într-un ospiciu. Dar la el, care se considera un erou, îngâmfarea era mai puternică decât însăşi dorinţa de a trăi, aşa încât trata pe toată lumea cu dispreţ. Era pur şi simplu un fanatic fără nici un dumnezeu, aşa că n-avea rost să mă iau la harţă cu el

— Aş vrea să ştiu dacă-l cunoşti pe unul Roger Hinds, i-am spus.

El se aştepta la o altă introducere. Era pregătit să mă mintă. Era foarte suspicios. Se gândea la şmecheriile pe care oamenii legii le puteau folosi şi le foloseau pentru a obţine declaraţii de la el.

— Pe dracu' mă repezi el. Am avut un unchi care s-a spânzurat, dacă asta vrei să ştii.

— Cât a trecut de-atunci ? am insistat.

— Eu nu mă născusem, da' mi-amintesc că maică-mea vorbea de el.

Vorbea despre maică-sa fără nici o tresărire. A tăcut o clipă. Îşi privea mâinile subţiri şi albe, cu unghii late.

Acţionam pe cont propriu, fără nici un ajutor din partea creierului, aşa că puteam să întreb tot ce-mi trecea prin minte ca să-mi satisfac curiozitatea.

— Atunci îl cunoşti pe Warren Horrace Donovan ?

— Personal nu, răspunse Hinds. Nu e tipu' ăla cu accidentu' de avion de acum câteva săptămâni ? Am citit şi eu pân ziare.

Continua să-şi privească mâinile, fără ca întrebările mele să-l afecteze cu ceva. Ne purtam amândoi ca doi scrimeri, aşteptând fiecare ca celălalt să facă deschiderea.

— Am venit aici ca să te ajut atâta cât pot, l-am avertizat.

S-a arătat dintr-o dată dezgustat :

— N-am nevoie de aujtor. Dacă ăştia vor să mă spânzure, n-au decât. Da' n-o să poată să mă facă praf. Se poartă cu mine ca dracu' da' nu-mi pasă.

Băiatul ăsta continua să urască pe toată lumea.

— Domnul Fuller are să te apere, i-am spus.

— Şi el zicea la fel... Se zice că e un tip tare. Cine l-o fi angajat ?

M-a privit o clipă întrebător, dar imediat şi-a recăpătat aerul dispreţuitor. Voia să se descurce singur. Ar fi simţit că face un mare compromis faţă de însuşi dacă ar fi fost sigur că îl ajută cineva. Sigur, deşi intuitiv, ştia să facă în aşa fel încât adevărul să cadă de partea lui.

— N-au ce să-mi facă. N-am dat dinadins peste femeia aia. Nici avocatul ăla mare nu poate să facă altceva decât să spună adevărul, spuse.

Apoi începu să rânjească sarcastic :

— Da, te-au trimis să mă faci să vorbesc. Hai, cară-te, du-te şi spune-le că n-am lovit-o intenţionat.

Pentru a-şi apăra nevinovăţia repeta mereu aceleaşi fraze. Îşi propusese să se apere singur. Credea că dacă refuză să mărturisească, justiţia nu are nici o putere asupra lui.

— Dacă într-adevăr eşti nevinovat, atunci o să fii eliberat, i-am spus.

— N-au încotro, mi-a răspuns el. Eu am o grămadă de chestii de făcut. Ce dracu' doar n-o să mor chiar acuma ? !

Gura cu buze subțiri i s-au strâns pungă într-un gest spasmodic, iar mușchii obrajilor i s-au crispat.

— Zi-le că n-o să poată să mă dea gata, chiar dacă o să mă stâlcească în bătaie și o să-mi dea mâncare împuțită și o să-i stârnească pe toți ăi de-aici împotriva mea. Le știu toate șmecheriile, n-au ce să-mi facă. Și o să mi-o plătească ei pentru toate astea. Stai numai să ies de-aicea.

S-a ridicat. Interviul pe care-l acordase luase sfârșit. Vorbindu-mi mie în felul acela avea impresia că se răfuise cu întreaga lume.

— Chiar dacă mă spânzură, n-or să mă vadă smiorcăindu-mă, mi-a strigat el și s-a apropiat de ofițerul care-l adusese.

Mergea cu capul sus, știind că toată lumea din cameră se uită după el.

Am coborât cu liftul.

Băiatul era un criminal înnăscut. Dar poate că și felul cum își dusese viața își spusese cuvântul. Probabil că nimeni nu se obosise vreodată să se ocupe de el, să-i explice ceva. Nu trebuia numai el învinuit. Dar, în același timp, nu merita să fie apărat. Dacă scăpa, avea să omoare primul om care i s-ar fi părut că îi stă în cale.

Dar oare ce legătură avea Donovan cu băiatul acela ? Dacă i-ar fi fost fiu nelegitim, atunci totul s-ar lămuri.

Cred că Fuller poate să-mi spună adevărul.

11 Decembrie

De la recepţie mi-au dat o invitaţie la cină, acasă la Howard Donovan, în Encino, pe 13, la ora şapte.

Bineînţeles că o să mă duc să-l văd şi să-i ascult toate întrebările fără a răspunde însă la nici una. Eram singur că Howard avea să mă mai caute.

A sunat Schratt. Mi-a spus că Janice s-a întors în Washington Junction. Când l-am întrebat de ce mi-a spus glumind că între timp ei doi deveniseră foarte buni prieteni şi că profitau de absenţa mea ca să fie singuri. În timp ce Schratt aştepta la telefon să-i dau instrucţiuni, simţeam cum frica din adâncul subconştientului mă cuprindea tot mai mult. I-am ordonat bătrânului să păstreze creierul la greutatea şi puterea pe care le avea, să nu-l mai hrănească prea mult. Deodată am simţit cum mi se usucă gura şi vocea îmi deveni aspră, autoritară.

— Am înţeles, mi-a răspuns Schratt evaziv.

Am închis repede, furios pe mine însumi. Recunoşteam oare că mi-era frică ?... Ordinul meu n-ar fi putut fi interpretat altfel şi aşa avea să-l înţeleagă şi Schratt. Frica e o reacţie firească a oricărui organism dotat cu arme de apărare. Aparţin şi eu acestei categorii de fiinţe şi nu trebuie să mă învinuiesc pentru asta. Frica e inevitabilă şi ţine de structurile cele mai intime.

Am simţit o inexplicabilă oboseală. În loc să-l sun pe Fuller să-i spun despre vizita la închi-

soare, m-am întins în pat să mă odihnesc. Am luat și un somnifer. Nu vroiam să primesc mesajele lui Donovan.

12 Decembrie

Dimineață la ora zece a sunat telefonul. Am răspuns, ameţit încă de somniferul pe care-l luasem seara. Dormisem bine, mă sâcâise numai fraza aceea ciudată : *„În mijloc de viscol, de ger și nămeți..."*, care mă urmărește de săptămâni întregi, dar cu care deja m-am obișnuit. La telefon mi s-a spus că sunt așteptat în hol de un domn Pulse, care venea din partea lui Fuller. Respectivul pretindea că ar fi mai bine să vorbim în camera mea și mă întrebă dacă poate să urce.

I-am spus să aștepte și am chemat bărbierul. Îmi permiteam luxul de a fi bărbierit de altcineva. Pe urmă m-am îmbrăcat și m-am examinat atent în oglindă. După atâția ani mă simțeam și eu relaxat.

Mă priveam din cap până-n picioare, de parcă nu m-aș mai fi văzut niciodată în oglindă. Am inspirat adânc, mi-am mișcat umerii, dar mi-am dat seama că de fapt nu eram stăpân pe trupul meu. Mi-am strâns încheietura mâinii și degetele, dar n-am simțit nimic, deși pielea s-a înroșit. Încercând să umblu prin camera, mi-am dat seama că nici nu mergeam ca de obicei. Acum șchiopătam puțin de piciorul drept. Am luat de pe masă un trabuc și l-am aprins. Ca totdeauna, eram conștient de ce se întâmplă, dar, pentru prima oară, mă simțeam prizonierul propriului meu trup, ne-

putând să fac altceva decât să ascult comenzile care mi se dădeau.

Am rememorat în câteva clipe toate etapele prin care trecusem pe parcursul acestui experiment. La început mă concentram puternic, făceam eforturi mari să înțeleg mesajele creierului. În cea de-a doua etapă pricepeam mult mai ușor și acționam, de bună voie, în conformitate cu instrucțiunile lui. În cele din urmă i-am permis să-mi coordoneze toate mișcările. Acum sunt pur și simplu incapabil să-i rezist. A pus stăpânire pe mine cu totul. Ar putea foarte bine să mă ducă în fața unei mașini, să mă facă să sar de la o fereastră sau să-mi trag un glonte în cap cu mâna mea. Aș putea doar să strig într-un moment de groază, dar nici măcar gura mea nu mai emite decât acele sunete pe care le dorește creierul. M-a cuprins o groază cumplită când mi-am dat seama că eram asemeni unui om țintuit într-o mașinărie care-i mișca mâinile și picioarele împotriva voinței lui. Dar senzația ciudată a dispărut și m-am trezit din nou liber. Am simțit în gură fumul trabucului, dar încă nu-i puteam ghici gustul. S-au dus și mersul șchiopătat și apăsarea pe care o simțeam în regiunea rinichilor, ca după un atac de nefrită și anurie.

Când pune stăpânire pe sistemul meu nervos, Donovan recreează în mine toate trăsăturile caracteristice ale trupului său : durerea de rinichi, șchiopătatul, gusturile și preferințele pentru anumite mâncăruri și țigări. Mi-a mai rămas numai să mă apuc de băut !

Dar mi-am adus aminte că în hol aştepta acel domn Pulse. Am sunat la recepţie şi am rugat să fie trimis sus.

După câteva minute uşa s-a deschis şi în cadrul ei a apărut un uriaş, care de-abia s-a putut strecura printre canaturi. Avea peste un metru optzeci. Purta părul lung, ca un muzicant dintr-o comedie victoriană. Faţa rotundă i se termina cu bărbie dublă. Mă privea politicos cu ochii lui bulbucaţi. Părea că suferă de boala lui Basedow. În timp ce se prezenta, înainta în cameră clătinindu-se greoi ca un hipopotam. Când s-a aşezat, scaunul a dispărut pur şi simplu sub el. A intrat direct în subiect.

— Hinds o să fie judecat săptămâna viitoare, mă anunţă. Am studiat atent cazul ăsta.

Trebuia să fac un efort să înţeleg ce spunea, pentru că, în contrast cu statura lui impresionantă, vocea de-abia i se auzea. Suferea în mod sigur de hipertrofierea tiroidei, care apăsa pe nervul recurent laringeal şi dădea astfel vocii un ton înalt. Mi-a explicat ce aflase :

— Juraţii se lasă foarte uşor influenţaţi mai ales de aspectul fizic al acuzaţilor şi mai puţin de crima comisă de aceştia. Unul cu maniere elegante are toate şansele să primească o pedeapsă mult mai uşoară decât unul ca Hinds, care nu se oboseşte prea mult să se pună într-o lumină favorabilă. Eu personal mă bucur că n-avem şi femei în juriu. Ele se conduc mult mai mult după simpatii.

Nu i se mişca nici un muşchi al feţei când vorbea, dar, pentru a diminua impresia de imobilitate, gesticula mereu. Părea că într-adevăr stu-

diase cazul în amănunt. Mi-a expus scurt un plan de salvare a lui Hinds. N-a amintit însă nici măcar o dată numele lui Fuller.

Erau cam trei sute de posibili juraţi, mi-a explicat, ale căror nume fuseseră alese de pe listele electorale şi puse pe tablele Curţii de Justiţie. Din aceştia, două sute nu erau interesaţi să accepte această sarcină aşa că erau eliminaţi de la început din discuţie. Restul urmau să fie studiaţi fiecare în parte.

Pulse deschise servieta şi-mi arătă o listă.

— Vedeţi, mi-a spus în şoaptă, eu am lucrat la Southern Tramway. Acolo erau informaţii complete despre fiecare din aceşti oameni. Se formulează prea multe pretenţii nejustificate la adresa marilor firme, mai ales în caz de accidente şi, dacă printre juraţi s-ar afla vreun prieten de-al reclamantului, s-ar întâmpla multe lucruri neplăcute. De aceea se ştie totul despre toţi sau — zâmbi el arătându-şi dinţii albi şi mărunţi, ca de femeie — sau despre aproape toţi.

— Şi mai lucrezi pentru Southern Tramway ? l-am întrebat.

— Ah, nu. Nu mă plăteau suficient. Dar am copii ale tuturor dosarelor de acolo.

Aflase deja câţi dintre cei de pe listă au refuzat să participe la proces. Excluzându-i pe aceştia mai rămăseseră şaizeci şi şapte de nume. Dintre ei douăzeci şi opt erau foşti afacerişti, oficialităţi mărunte ale oraşului, pensionari militari dispuşi cu toţii să facă un serviciu doar pentru a primi cei trei dolari care li se cuveneau.

— Avocaţii acuzării preferă tipul ăsta de juraţi, mi-a destăinuit Pulse. Sunt oameni obişnuiţi

cu asemenea îndeletniciri şi avocatul apărării nu-i poate influenţa cu nimic. Dar noi îi ştim pe toţi şi... ăăă... mă rog, toţi pot fi atraşi de partea noastră.

Avea fruntea acoperită cu stropi de sudoare, iar vocea îi scăzuse şi mai mult.

— Dar cu restul o să cam avem de lucru. Am găsit numai câţiva în dosarele mele şi am fost nevoit să-mi trimit oamenii să adune informaţii despre ei... Doar oricine are ceva de ascuns în viaţa lui, nu ?

Ochii lui bulbucaţi descoperiră trabucurile de pe masă şi faţa i se lumină dintr-odată.

— Serveşte-te, l-am invitat, iar el a întins imediat mâna şi a luat un trabuc.

Era pentru prima oară când observam la el o reacţie emoţională.

— *Upman !* exclamă. Un dolar unul !..., adăugă el admirativ.

Continuă apoi să vorbească pe acelaşi ton neutru, impersonal, dar se purtă cu totul altfel.

— Iată un exemplu. Ultima oară, unul dintre juraţi, unul nou, desigur, era antreprenor. Avea cam cincizeci de ani, era căsătorit. Avea însă şi o secretară tinerică şi drăguţă, care îl ajuta să-şi rezolve problemele. Noi am aflat de interesul deosebit al tipului pentru acea fată. Ei bine, a fost şocat când a aflat că ştim totul. Nu i-ar fi plăcut deloc să fie denunţat de avocatul apărării. Aşa că el a acceptat cei douăzeci şi cinci de dolari pe care i-am oferit, iar noi am avut o „pilă".

Inhală cu sete fumul trabucului şi-mi explică :

— O „pilă" înseamnă un jurat care e de partea apărării. Asta nu înseamnă că trebuie mituit

tot juriul, dar câteodată oamenii au îndoieli, sunt nesiguri atunci când trebuie să voteze, iar banii îi ajută să se hotărască. Rezultatul este astfel avantajos pentru toată lumea : juraţii nu fac greşeala de a condamna la moarte un nevinovat şi astfel nu iau parte la o posibilă crimă legalizată.

Pulse mă privea complice, zâmbind, apoi mă întrebă deodată :

— Ce spuneţi, dacă ar trebui să intervenim pe lângă vreo doisprezece juraţi, aţi avea atâţia bani de pus la bătaie ?

— Trebuie să vorbesc mai întâi cu domnul Fuller, am răspuns.

Pulse îşi ţuguie buzele :

— De treaba asta o să mă ocup eu. Ştiţi, eu sunt, ca să zic aşa, un anonim, un oarecare, în timp ce dânsul e o persoană publică. Înţelegeţi ce vreau să zic ?...

Vorbea cam dezlânat omul ăsta...

Era clar, Fuller nu voia, să fie amestecat în operaţiunea de cumpărare a juraţilor. Nu dorea să se amestece deloc în toată povestea.

— Comisionul meu va fi de cinci mii de dolari, dar vă spun de pe acum că nu pot să garantez care va fi decizia juriului, adăugă Pulse, învăluit în fumul trabucului.

Nu-mi păsa câţi din banii lui Donovan aveau să intre în buzunarul hainei de tweed a lui Pulse. Tot ce doream era să-i surprind o tresărire cât de mică, pe mutra aia grăsană şi idioată.

— E un preţ cam mare, mai ales că nu pot fi sigur de rezultat, am zis.

El a ridicat din umerii uriaşi :

— E vorba de omor de gradul unu. Şi pe urmă e un caz mult mai dificil decât altele. Gândiţi-vă ce simplu ar putea fi pentru autorităţile locale. Cyril Hinds n-a avut niciodată în viaţa lui vreo slujbă. A fost văzut întotdeauna prin sălile de pariuri în compania a tot felul de indivizi dubioşi. Lua bani de la maică-sa, o bătrână care făcea curat la hotelul Biltmore. Şi cum a murit, sărmana !... Vedeţi ! Nu e oare clar pentru toată lumea cu cine avem de-a face ? Nu e oare o situaţie deosebită, care cere un preţ pe măsură ?

— Şi de ce şi-a omorât mama ? l-am întrebat.

Nu l-a surprins nici această întrebare.

— Ar trebui să ştiţi mai bine despre ce este vorba, altfel prezenţa mea aici n-are nici un rost. Hinds a furat nişte bani de la bătrână. El ştia că de acea dată ea urma să se ducă la poliţie să anunţe furtul. Era vorba de o sumă nu prea mare de bani pe care şi-i strânsese pentru înmormântare. Ştiţi, aşa fac oamenii săraci — dacă trăiesc toată viaţa în mizerie îşi doresc şi ei ca măcar după ce mor să fi îngropaţi cum se cuvine. Poate că femeia chiar s-ar fi dus la poliţie. Ca s-o împiedice, Hinds s-a tot învârtit în jurul hotelului până a văzut-o ieşind. Atunci a dat peste ea cu maşina. În orice caz, aşa a fost reconstituit accidentul. Crimă cu premeditare, deci.

Pulse s-a oprit, ca şi cum ar fi fost şocat de povestea aceea cumplită.

— Cinci mii nu mi se pare prea mult, având în vedere gravitatea faptelor, murmură.

Conducând-l spre uşă l-am întrebat :

— Şi vreţi bani lichizi ?

— Bineînţeles, mi-a răspuns şi s-a oprit privindu-mă cu ochii lui ieşiţi din orbite. Nu cumva e fiul dumneavoastră ?

— Par eu aşa de bătrân ? l-am repezit, nervos.

— Pentru câteva clipe aţi părut, mi-a spus.

13 Decembrie

Am fost de dimineaţă la spital să-mi scoată corsetul de ghips. Unii actori, ca să-şi joace mai bine rolurile, îşi leagă în timpul zilei greutăţi de mâini şi de picioare. Când îşi dau jos povara ca să înceapă reprezentaţia se simt probabil la fel de uşuraţi cum m-am simţit eu după ce asistenta mi-a scos cele zece kilograme de ipsos. Parcă pluteam.

Am făcut o baie, prima după câteva săptămâni, şi m-am simţit un om fericit. Am aruncat cât colo costumul uriaş şi m-am îmbrăcat iar cu unul de-al meu, mai vechi. Spatele, înţepenit mai întâi, începea să-şi recapete din ce în ce mai mult mobilitatea.

În buzunarul hainei am găsit cheia pe care mi-o dăduse Sternli. M-am dus la Banca Comercială. Când m-a văzut, tânărul palid, cu mustăcioară, de la ghişeu, a dispărut imediat şi s-a întors împreună cu directorul. Ştia, sărmanul funcţionar, că eu eram cel mai secretos, cel mai ciudat client din câţi pot exista. M-am apropiat şi i-am cerut să mă conducă la safé-uri. S-a conformat îndată.

Am găsit imediat cutia cu numărul 114474 şi am descuiat-o cu cheia pe care o aveam. Înăuntru nu era decât un plic pe care l-am luat şi l-am băgat în buzunar.

Când am ajuns afară l-am deschis. În el era o poliţă pentru o mie opt sute treizeci şi trei de dolari şi optsprezece cenţi, scrisă de Donovan şi semnată de Roger Hinds. Data completării — 7 februarie 1901. Locul — San Juan, California. Am întors hârtia pe toate feţele, dar n-am găsit nici un alt indiciu. De ce oare păstrase Donovan acea chitanţă cu atâta grijă ?

San Juan, un orăşel cu circa cinci mii de locuitori, e localitatea unde Donovan şi-a început afacerile cu transporturi de mărfuri.

Am pus hârtia în buzunar. Poate că Sternli avea să-mi spună mai multe când se întorcea. Îmi trimisese de dimineaţă o telegramă prin care mă anunţa că luase legătura cu Geraldine Hinds.

Şoferul lui Donovan mă aţsepta în holul hotelului. Din pură inspiraţie, sau ca urmare a unei comenzi telepatice, l-am salutat spunându-i pe numele mic :

— Salut, Lonza !

El m-a privit uluit. Nu mă mai văzuse niciodată până atunci. Apoi a zâmbit voios, ca şi cum i-aş fi spus o glumă bună.

Ne-am urcat în maşină şi am pornit spre bulevardul Ventura, spre Encino. M-am tolănit comfortabil pe bancheta din spate, savurând o ţigară pe care de obicei n-o puteam suferi. Graniţa dintre conştiinţa mea şi cea a lui Donovan devenea din ce în ce mai puţin perceptibilă. Vorbeam, dar el vorbea de fapt prin mine. Numai

când mergeam făceam o acțiune care-mi aparținea. Sau mi se părea numai că-i așa ?... Trebuia să fac eforturi mari de concentrare, ca să-mi dau seama dacă îmi mișcam singur mâna sau Donovan o făcea să se miște. Dar întotdeauna gândurile mele se formulau limpede.

Ajunși la Encino, am intrat cu mașina pe o poartă din fier forjat pe care mi s-a părut c-o recunosc. Am traversat un parc în paragină, unde lacurile artificiale erau secate, iar coliviile pentru păsări goale. Grădina era părăsită, ca și cum odată cu moartea stăpânului florile încetaseră să mai înflorească. Mașina s-a apropiat de o clădire mare, construită în stil spaniol, cu o curte interioară mare și loggii umbroase. Cele mai multe dintre ferestre aveau obloanele trase sau jaluzelele lăsate. În holul mare, mobila era acoperită cu bucăți mari de pânză prăfuită. O singură luminiță de veghe strălucea într-o nișă. Casa părea la fel de părăsită ca și grădina.

Șoferul m-a condus în bibliotecă, unde în căminul mare ardea un foc ce-și trimitea jocul de lumini și umbre pe pereții împodobiți cu lambriuri. Howard Donovan și sora lui erau acolo — mă așteptau. Am fost însă surprins să observ că se afla cu ei și Fuller, avocatul.

— Bine-ai venit, Cory, zise Howard venind spre mine grăbit cu mâna întinsă, dar se opri cu o privire întrebătoare. Se uita țintă la mâna mea.

— Scuzați-mă, am spus și am aruncat trabucul în foc. Am uitat. Trebuia s-o las afară.

— E *Upman,* nu-i așa ? mă întrebă Howard. Tatăl meu obișnuia să fumeze dintr-astea. E ciu-

dat ce amintiri poate să-ţi reînvie fumul unei ţigări...

M-a apucat apoi amabil de braţ.

Fuller a dat doar din cap. L-am salutat şi s-a refugiat în colţul cel mai îndepărtat al camerei, făcându-şi de lucru cu nişte cărţi. Doamna Chloe Barton mi-a rostit numele, dar nu mi-a întins mâna. Howard m-a întrebat, apropiindu-se de bar:

— Bei ceva doctore ?

— Nu mulţumesc, i-am răspuns.

— Numai atunci când nu vede nimeni, râse el sarcastic, gândindu-se, precis la tatăl său.

Se purta şi vorbea ca un avocat districtual, care vrea să smulgă declaraţii de la un martor purtându-se amabil şi făcând tot felul de glume. Chloe stătea într-un colţ şi mă privea. Părea amuzată, dar se vedea că era în pragul unei depresii nervoase. Privirea stranie din ochii ei negri mă făcea să mă simt stânjenit. Se uita la mine cu un interes deosebit, sorbindu-mi parcă fiecare cuvânt. Toată atmosfera aceea era apăsătoare. Era clar că femeia urma să izbucnească într-o criză de isterie dintr-un moment în altul. Am fost însă surprins când trăsăturile i s-au schimbat brusc. Sclipirea aceea ciudată a ochilor a dispărut şi faţa i s-a relaxat. Continuă să-mi zâmbească, dar zâmbetul ei era mai degrabă o grimasă. Am schimbat în fugă câteva cuvinte banale, fără să facem nici o aluzie măcar la relaţia ciudată, încordată, dintre noi, cei de faţă.

— Fuller ! Un whiskey ? strigă Howard, iar întrebarea lui părea că a fost pusă ca să-i ascundă adevăratele gânduri.

— Mulţumesc, dar nu l-am terminat nici pe-ăsta, mormăi avocatul, continuând să răsfoiască o carte.

Howard s-a aşezat lângă mine şi m-a bătut jovial cu palma pe genunchi, întrebându-mă :

— Ce mai face bătrânul Sternli ?

Acesta a fost practic punctul de plecare al disputei dintre noi. Fuller a închis cu zgomot cartea pe care o ţinea în mână, a pus-o pe raft şi s-a întors spre noi, în timp ce Chloe şi-a ridicat mâna strânsă pumn până sub bărbie, într-un gest forţat. Mâinile erau extrem de subţiri, cu piele transparentă, care lăsa să i se vadă oasele de dedesubt.

— Sternli ? E bine, am răspuns cu indiferenţă.

— E un om bun şi are o memorie uluitoare. I-aş fi dat ceva de lucru dacă n-ar fi fost aproape orb, se grăbi să-mi explice Howard.

— L-am trimis eu la oftalmolog să-i dea nişte ochelari potriviţi, am spus.

Nu intenţionasem să-mi epatez gazda, dar se vede că răspunsul meu a avut exact acest efect, pentru că omul s-a înroşit brusc la faţă. Nu se aşteptase să fie luat aşa de tare.

Se pare că în tot acest timp creierul se amuza copios, în vreme ce eu priveam scena detaşat, fără nici un sentiment. Ştiam exact dinainte ce întrebare şi ce răspuns aveau să urmeze, ca şi cum aş fi ascultat o poveste pe care-o cunoşteam deja foarte bine şi în care tot farmecul consta în faptul că puteam anticipa toate schimbările.

Howard continuă să vorbească, dar era clar că o făcea de nevoie :

— Aşadar tatăl meu ţi-a vorbit despre Sternli înainte de a muri.

Fuller, de la fereastră, se foia nerăbdător. Îl enerva felul idiot în care punea Howard problema.

— Ah, nu ! v-am mai spus doar, tatăl dumneavoastră nu mi-a vorbit deloc. Am citit despre secretarul lui credincios în ziare.

Mi-am scos un alt trabuc din buzunar şi m-am uitat pe furiş la avocat. Răspunsul meu infirma clar toată povestea pe care i-o spusesem lui, cum că Donovan mă trimisese la el. Însă n-a încercat să mă contrazică. Howard îşi pierduse răbdarea. Nu era obişnuit să ia pe nimeni cu binişorul. Faţa îi era crispată. La un moment dat se răsti la mine :

— Să încetăm odată cu tot circul ăsta, Cory. Nu te-ai plictisit de el ?

Se ridică şi începu să păşească nervos de colocolo. Aroma trabucului *Upman* îi sporea antipatia faţă de mine.

— Te rog să fii mai clar, am încercat să-l ajut.

Dar a intervenit Fuller, care s-a apropiat de mine şi mi-a spus :

— Domnul Donovan a făcut unele cercetări în legătură cu dumneavoastră, doctore Cory. Nu trebuie să ne mai ascundem unii de alţii.

— Nici nu mă îndoiesc că şi-a pus copoii pe urmele mele, am răspuns zâmbind. Face parte din tradiţia familiei.

— Eu sunt un prieten vechi al acestei familii, replică Fuller, sigur pe el. Mi-aţi spus că domnul Donovan senior v-a trimis la mine. Dar Howard

m-a informat că tatăl său a murit fără să lase testament şi fără să vorbească cu nimeni, în ultimele momente. M-am simţit, deci, obligat să-i anunţ pe Howard şi pe sora sa de aceste contradicţii din istorisirile dumneavoastră.

Era sigur acum, de vreme ce pusese mâna pe cei cincizeci de mii de dolari. Spunându-i lui Howard tot ce ştia despre mine, probabil că putea să obţină şi mai mulţi bani. Era ca şi Yocum, voia mereu tot mai mult, nu se sătura niciodată. Deosebirea dintre ei era că Yocum, sărmanul, era împins de lipsuri şi necazuri.

— Dumneata, ca avocat, ai obligaţia profesională să păstrezi secretul fiecăruia dintre clienţii dumitale, iar eu sunt unul dintre aceştia, i-am amintit.

— Ştiu prea bine care-mi sunt îndatoririle, doctore, răspunse Fuller ironic.

— Atunci de ce ţi le neglijezi ? l-am apostrofat.

— Dar dumneata de ce cheltuieşti atâţia bani pentru criminalul ăla ? mă acuză Howard Donovan pe un ton teatral.

Stătea în picioare chiar în spatele meu şi a trebuit să mă întorc pe scaun ca să-l pot privi.

— Ce criminal ? l-am întrebat.

— Cyril Hinds, sau cum îl cheamă...

Faţa lui Howard era severă ca a unui judecător.

— Nu ştiţi de ce ? l-am întrebat, făcând pe surprinsul.

— Nu. Dar ştiu că te foloseşti de banii tatălui meu, mi-a strigat îndreptând spre mine un arătătorul grăsun, într-un gest acuzător.

Mie îmi venea să râd. Howard rămăsese fără glas. L-am căutat pe Fuller cu privirea, doar-doar mi-o da o mână de ajutor.

— Te rog, lasă-mă pe mine să stau de vorbă cu el câteva minute, Howard, rosti avocatul pe un ton împăciuitor. Ai treizeci şi unu de ani, doctore Cory. Ai studiat medicina la Harvard. Când aveai douăzeci şi cinci de ani te-ai însurat cu o fată care îşi câştiga singură existenţa. Timp de patru ani ţi-ai practicat meseria în Los Angeles, dar n-ai câştigat niciodată sume mari de bani. Pe urmă te-ai retras la Washington Junction să te ocupi de nişte experienţe, trăind din banii pe care i-ai economisit, de fapt, de pe urma nevestei.

— Corect, am zis. Asta e povestea vieţii mele.

Fuller a continuat impertubabil :

— Dintr-odată ai intrat în posesia unor fonduri aparent nelimitate... Ai renunţat la experienţele dumitale, te-ai mutat înapoi la Los Angeles şi ai început să te ocupi de persoane pe care nu le văzuseşi niciodată până atunci şi de care nu ştiai nimic, aşa cum ar fi Sternli şi Hinds...

Spunea toate aceste lucruri de parcă mi-ar fi înşirat crime pe care le săvârşisem.

L-am întrerupt :

— În ce măsură vă privesc toate aceste lucruri pe dumneavoastră sau pe domnul Howard Donovan ?

— Îţi aminteşti discuţia noastră din Phoenix ? se repezi el la mine. Ai tăgăduit că tatăl meu ar fi vorbit cu dumneata şi ţi-ar fi spus unde şi-a ascuns banii !...

L-am ţintuit cu o privire. Duelul aceasta fără cuvinte l-a făcut să-şi piardă cumpătul. S-a îngălbenit la faţă de furie şi a început să strige :

— Sunt bani mei !... Mi i-ai furat !...

— E o acuzaţie nefondată, pe care va trebui s-o justificaţi, am răspuns amuzat, dar în sinea mea, trebuie să recunosc, îmi cam era frică.

— De unde ai luat banii cu care tot arunci în stânga şi în dreapta ? se răţoi la mine Howard.

M-am ridicat şi m-am apropiat şchiopătând de birou, dar am simţit brusc o apăsare puternică în regiunea rinichilor şi am fost nevoit să mă aşez la loc.

— Poate că domnul Fuller va putea invoca un motiv legal să vă răspund la întrebare..., i-am spus.

Vocea lui Fuller se auzi blândă şi lipsită de agresivitate :

— Putem rezolva aceste probleme prieteneşte. Doctore Cory, domnul Donovan e gata să-ţi ofere zece procente din banii pe care tatăl său ţi i-a lăsat când a murit. Mai mult, nici nu se mai pune problema banilor de care te-ai folosit până în acest moment.

— Nu socotiţi nimic din tot ce-am cheltuit ? am întrebat, privindu-l pe avocat drept în ochi.

Ştia că mă refeream la cei cincizeci de mii de mii de dolari pe care-i dădusem lui, dar nici măcar n-a clipit.

— Nimic, mi-a răspuns pe un ton prietenos.

— Bine. Îmi daţi asta în scris ? am continuat, studiind expresia nerăbdătoare a lui Howard şi zâmbetul împietrit, de sfinx, al avocatului. Chipul

palid al lui Chloe strălucea în semiîntuneric, precum o față de mort cu dinții rânjiți.

— Semnează dumneata întâi asta, mi-a spus Fuller, scoțând din buzunar o hârtie și punând pe masă în fața mea.

Era o declarație conform căreia eu cheltuisem din banii lui Donovan. Nu m-am obosit să mai citesc toate paragrafele textului. Cu mâna stângă am luat stiloul și am completat : „banii obținuți pe colecția de timbre. W. H. Donovan." Stiloul a desenat apoi un oval de jur-împrejurul numelui.

Howard s-a apropiat și a smuls hârtia. A rămas holbându-se la propoziția adăugată și la semnătură, cu ochii ieșiți de tot din orbite. Încercă să vorbească, dar își tot mișca buzele palide, fără a reuși să articuleze vreun sunet. Degetele înțepenite au lăsat hârtia să cadă pe podea. Fuller se uita la el nedumerit.

— Ce s-a întâmplat ? îl întrebă în cele din urmă, alarmat, și se aplecă să ridice foaia de jos.

Dar Chloe, care se ridicase de pe scaunul ei fără zgomot, a pus piciorul pe hârtie, apoi s-a aplecat și a luat-o. Și-a dus mâinile brusc la gât și a izbucnit într-un râs isteric. Fața i se crispa spasmodic, iar pe obrajii albi îi apărură pete roșii. A râs, fără să mai poată respira, până când fața, buzele și urechile i s-au învinețit. Pupilele i se dilataseră mult, nici nu mai reacționau la lumină.

M-am apropiat repede de ea, am apucat-o de brațe cu mâna stângă, și am lovit-o scurt cu pumnul lângă clavicula stângă. Văzând că pupilele îi revin la dimensiunea normală, i-am aplicat câteva palme peste obrajii, ținând-o în brațe. Accesul de râs a încetat. Putea acum să respire. Dar

a leşinat în mâinile mele, aşa cum dealtfel mă aşteptam. Am luat-o în braţe şi am pus-o pe canapea, întinsă cu faţa la perete.

Howard rămăsese împietrit, cu ochii la mine. Chloe şi-a revenit din leşin şi a început să ţipe necontrolat, în timp ce trupul i se scutura spasmodic.

— Daţi-mi un sedativ. Repede !

M-am uitat la Howard care, readus la realitate de ordinul meu, a murmurat :

— Trebuie să fie ceva în camera la Chloe.

Din purtările lui dispăruse orice urmă de agresivitate. S-a repezit spre uşă. Eu m-am întors spre pacienta care încă mai suspina. Am stat cu ea până a adormit. Pe urmă i-am spus lui Howard să n-o mişte şi să cheme un doctor când o s-o vadă că se trezeşte. El mă asculta privindu-mă ca pe o fantomă. Şi, de fapt, nici măcar nu era departe de adevăr.

M-a dus acasă Fuller cu maşina lui. Pe drum n-a vorbit aproape deloc. Mi-a spus numai că are să se ducă la Cyril Hinds să-i dea câteva instrucţiuni. N-a scos însă nici o vorbă despre trădarea pe care o comisese.

Cum am ajuns în cameră l-am sunat pe Schratt. Eram într-o stare deplorabilă. N-aveam chef să plesnesc de atâţia nervi. Şi fraza aceea infernală se repeta din nou, atât de clar, de parcă cineva mi-ar fi strigat-o la ureche. I-am cerut lui Schratt să nu mai hrănească creierul. N-a vrut să mă asculte.

— E ciudat să-mi ceri asta, Patrick, mi-a răspuns el. Cândva ai încercat să mă strângi de gât

pentru că m-am amestecat, iar acum ţi-e frică de propriul tău experiment.

— Nu mi-e frică, am replicat. O să-l continui, dar am nevoie de câteva zile de pauză. Sunt şi eu om !...

— Adevărat ?... m-a întrebat el cu o voce scăzută, care m-a înfuriat.

— Nu mai hrăni creierul ! am strigat în receptor.

După ce s-a gândit câteva momente, Schratt mi-a spus pe un ton sarcastic :

— Nu ! Nu vreau să intervin în acest experiment !

Încăpăţânarea lui m-a şocat. Părea nefiresc să mă contrazică *el* !

— Îţi ordon să nu-l mai alimentezi în următoarele douăzeci şi patru de ore ! am spus, accentuând fiecare cuvânt.

— Nu pot să accept un asemenea ordin, Patrick. De-acum trebuie să continuăm.

Când am ţipat la el m-a ameninţat :

— Janice urmează să se întoarcă în Jos Angeles. S-ar putea să ai nevoie de ea acolo.

Pe urmă a închis.

M-am aşezat şi eu, epuizat. Ce se întâmplase oare cu el ? Cum îndrăznea să-mi nesocotească el comenzile ? Trebuia să mă întorc neapărat la Washington Junction.

Dar nu mă puteam mişca deloc. Mâinile şi picioarele îmi erau paralizate. M-am lungit pe pat şi am stat aşa ore întregi, în timp ce gândurile mi se învârteau în cap şi s-au rotit până când au devenit o pată formată dintr-o mulţime de imagini incoerente. Am adormit.

La ora şapte a sunat telefonul.

Mă simţeam odihnit şi pe deplin stăpân pe mine. Schratt avusese dreptate să mă refuze. Nu se putea să renunţ aşa uşor. Acum îi eram recunoscător pentru încăpăţânarea lui.

La telefon era Howard Donovan. M-a informat că Chloe refuzase să fie consultată de un alt medic. Întrebase de mine. M-aş fi putut duce chiar atunci ? El se temea că nu cumva sora lui să sufere o altă criză dacă nu voiam să mă ocup de ea.

— Mi-am permis, încheie el, să vă trimit maşina mea.

I-am promis că mă duc şi am închis.

Imediat a sunat Pulse. Vroia să mă vadă urgent. I-am spus că mă găseşte la hotel, pe la prânz.

Maşina lui Donovan a sosit imediat şi m-a dus la Encino. Howard mă aştepta în faţa casei. Faţa îi era buhăită şi ochii roşii de nesomn. Tot mormăia ceva, dar n-am reuşit să înţeleg ce anume. M-a dus sus, în dormitorul lui Chloe ţinându-se însă departe de mine, de parcă s-ar fi temut că i-aş putea face ceva rău.

Am intrat singur în camera ei. Perdelele erau trase până la jumătate şi razele soarelui care pătrundeau prin fereastră conturau un unghi ascuţit pe plapuma de mătase roşie cu care era învelită Chloe, în patul ei cu baldachin spaniol. Faţa ei albă se distingea slăbită, pe o pernă din mătase galbenă cu dantelă. Privirea îi era lipsită de orice expresie. I se servise micul dejun la pat.

Tacâmurile din argint scânteiau în lumina soarelui pe o tăviță pictată cu flori în culori vesele. Însă mâncarea era neatinsă.

— Bună, m-a salutat, cu voce tremurătoare.

— Te simți mai bine ? am întrebat-o, trăgându-mi un scaun lângă patul ei.

M-a privit cu ochii ei mari și negri, care făceau ca toate celelalte trăsături ale chipului ei să pălească. A scos încetișor de sub plapumă mâna subțire și a atins ușor mâna mea dreaptă. Avea degetele reci. Pulsul cred că era foarte scăzut. Avea nevoie de niște injecții cu cofeină.

— Cine ești dumneata ? m-a întrebat încet.

— Sunt doctorul Patrick Cory, am răspuns.

Ea continua să mă privească.

— Noaptea trecută m-ai speriat, șopti. Vorbeai la fel ca tata. Șchiopătai la fel ca el. Ai scris numele lui așa cum numai el putea s-o facă. Și ai spus lucruri pe care numai el și eu le știam.

Zâmbi, încercând să-și ascundă nedumerirea, ca orice persoană bine crescută.

— Cum ai știut de colecția de timbre ? Tata n-ar fi avut când să-ți spună despre ea ! exclamă Chloe.

— Cred că am citit în vreo revistă, i-am răspuns.

Dar ea a scuturat puternic din cap :

— Nu...

Se gândea. Când a început din nou să vorbească, a făcut-o ca pentru sine — pur și simplu uitase de mine.

— Știu că tata n-a murit. Știam că o să apară din nou, așa cum a dispărut, sau poate altfel. *Îl așteptam* !...

A întors brusc capul și m-a privit. Ochii ei erau larg deschiși. A continuat :

— Sunt sigură că n-ai mințit când ai spus că tata nu ți-a vorbit deloc. Dar acum el *trăiește prin dumneata.*

Încerca să găsească o explicație pentru toate acele fenomene și voia să mă facă și pe mine să înțeleg ce bănuia ea că se întâmplă.

— Ți-ai iubit mult tatăl ? am întrebat-o.

— Îl uram, mi-a răspuns. La un moment dat am crezut că dreptatea însăși avea să dispară din lume, pentru că până și Dumnezeu părea să fie nedrept, lăsându-l pe *el* să trăiască.

Era exaltată. Ochii ei, cu pupilele mărite, erau lipsiți de expresie. Pe retină nu i se mai forma nici o imagine și ea asculta pierdută o voce pe care nimeni altcineva n-o mai putea auzi.

— I-ai cerut lui Fuller să-l apere pe Cyril Hinds, dar nici dumneata nu știi de ce, mi-a spus cu o satisfacție ciudată în glas.

A izbucnit într-un râs nebunesc. Mă așteptam să înceapă o nouă criză, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Tatăl meu voia să-l scape pe Cyril Hinds de la spânzurătoare pentru că el dorea să smulgă o viață din gheara morții, ca să plătească astfel pentru o altă viață căreia el i-a pus capăt. Tot așa cum dumneata ai putea să schimbi o cutie de conserve cu alta sau să dai înapoi zece dolari pe care i-ai împrumutat de la cineva. Când aveam șapte ani el mi-a oferit o lecție de viață. Toată filosofia lui se reducea la câteva cuvinte : Lupta pentru bani e, de fapt, pe lumea asta, lupta pentru viață. Un om bogat trăiește într-o viață cât ar trăi un

sărac în mai multe. Angajându-şi sclavi, servitori, secretari, oameni care să-l laude şi să-l linguşească, bogatul poate face într-o săptămână ceea ce unul sărac ar face în ani de zile. Viaţa unuia înstărit este de o sută de ori mai lungă decât a unui amărât. Având bani, primul trăieşte mult mai multe experienţe, deci mult mai mult timp decât al doilea. *Banii înseamnă de fapt viaţă.*

Ştiam de ce mă chemase Chloe. Comportamentul meu straniu din seara trecută o convinsese că eu eram trimis de soartă. Toată viaţa ei suportase dominaţia tiranică a tatălui său şi aşteptase răbdătoare declinul acestuia. Dar fusese dezamăgită de moartea lui subită. Ea nu putea să creadă că tatăl ei nu mai era în viaţă. Dorea ca el să se întoarcă. Desigur, nu ştia nimic despre viaţa artificială a creierului, dar bănuia că trebuie să fie ceva la mijloc.

Am mişcat mâna dreaptă, apoi mi-am muşcat buzele şi am simţit durerea. Aşadar, eu stăteam acolo, lângă patul acelei tinere, şi nu Warren Horace Donovan.

— Numele adevărat al tatălui meu era Dvorak. A venit aici în 1895, dintr-un mic orăşel din Boemia, mi-a spus ea. Şi-a schimbat numele în Donovan şi s-a stabilit în San Juan, unde a început să lucreze într-un magazin de fierărie. Mama mea era fiica proprietarului, iar Roger Hinds, cel care avea să devină prietenul cel mai bun al tatălui meu, lucra şi el în acel oraş, era şef de gară.

Chloe mă ţinea de mână, ca şi cum ar fi avut mare nevoie să simtă pe cineva aproape. S-a uitat rugător la mine şi mi-a spus răspicat :

— N-am mai vorbit cu nimeni despre Hinds de când mi-a destăinuit mama ce era cu acest om. Nici măcar lui Howard nu i-am spus nimic. Am păstrat secretul pentru că am iubit-o foarte mult pe mama. N-am mai iubit pe nimeni altcineva în viaţa mea. Iar pe ea o iubeam numai eu şi Roger Hinds.

Vorbea foarte convingător. Am întrerupt-o. Nu vroiam s-o las să se piardă în amintirile care ar fi putut deveni pentru ea o adevărată obsesie. Aşa că am continuat eu :

— O dată s-a găsit la gară o cutie cu bricege pe care nu le-a reclamat nimeni. Tatăl dumitale le-a luat şi le-a vândut fermierilor de prin împrejurimi. Aşa a început activitatea lui de transporturi şi livrări de mărfuri. Am citit toate astea prin ziare.

Ea a dat din cap afirmativ şi a continuat :

— Da, dar ziarele n-au spus că începutul afacerii a fost finanţat cu bani împrumutaţi de la Roger Hinds, omul de care mama era îndrăgostită.

Rostea cuvintele cu indignare, ca şi cum ar fi vorbit de un iubit şi nu de mama ei.

— Roger îl admira mult pe tata. Iar tata era pe deplin conştient de influenţa pe care-o avea asupra prietenului său. Într-o zi, ca să-l ruineze, i-a cerut o sumă de bani pe care sărmanul Roger n-o avea.

— O mie opt sute treizeci şi trei de dolari şi optsprezece cenţi, am completat.

Chloe a aprobat din cap cu un gest nervos, fără să se mire că ştiam acel amănunt şi a urmat :

— Probabil. Roger a luat banii din casieria gării, deoarece tata i-a promis că are să-i înapo-

ieze a doua zi. Bietul om l-a crezut pe cuvânt, aşa că n-a avut nici un sentiment de vinovăţie. Ca să-l distrugă pe Hinds, tata i-a înapoiat banii, e drept, dar mult mai târziu.

Era atât de tulburată de ce povestea, de parcă totul s-ar fi petrecut cu o zi în urmă, nu cu patruzeci de ani şi mai bine. Se încăpăţânase să trăiască doar ca să-şi răzbune mama. Acum, când tatăl ei murise, viaţa ei nu mai avea nici un rost. Nu voia să creadă în moartea lui. Aştepta o minune care s-o ajute să treacă din lumea noastră într-o altă lume, îndepărtată. Pentru a te sinucide ai nevoie de hotărâre şi, mai ales, de un motiv. Dar la fel sfârşeşti şi dacă te refugiezi pe tărâmul viselor, de bunăvoie, însă totul pare mai uşor şi mult mai plăcut chiar. Trebuia să fiu atent, să n-o las să exagereze cu poveştile acelea, pe care le spunea cu atâta convingere.

— Eşti sigură că a făcut asta intenţionat ? am întrebat-o.

— Absolut, mi-a răspuns ea cu hotărâre, pentru că în mintea ei nu exista nici o urmă de îndoială.

— La un moment dat tata a vrut să se însoare, dar Roger îi stătea în cale. Lua asta drept un afront personal. Întotdeauna a distrus orice persoană care l-a împiedicat să facă ceva. Ţinea la Roger, simţea o oarecare afecţiune faţă de el, însă în adâncul sufletului îl credea un adversar, de vreme ce umbla să obţină ceva ce-i aparţinea lui, W. H. Donovan ! Aşadar, se simţea trădat.

După cum povestea Chloe, reieşea că Donovan ţinuse intenţionat acei bani la el, până după ce la gară s-a făcut un control inopinat, în urma căruia

s-a constatat lipsa sumei respective. Hinds şi-a pierdut slujba, iar Donovan i-a înapoiat banii, obligându-l însă să-i semneze o declaraţie în care să scrie că el, Donovan, îşi salvase prietenul de la închisoare. După ce şi-a revenit din uluire, Hinds i-a tras un pumn zdravăn lui Donovan. Lovitura aceea crâncenă îi lăsase lui W. H. o cicatrice urâtă pe obraz, care nu se mai vindecase niciodată. Pe urmă, disperat, Hinds s-a sinucis — s-a spânzurat. Nu i-a spus niciodată nimic lui Katherine, din ruşine pentru prietenul lui cel mai bun, care-l trădase într-un mod atât de josnic. Câteva luni mai târziu, copleşită de insistenţele lui Donovan, Katherine s-a măritat cu el. Au plecat imediat din San Juan şi s-au stabilit în Los Angeles. Mult mai târziu a aflat şi ea tot adevărul. Donovan i-a aruncat totul în faţă când şi-a dat seama că soţia lui încă îl mai iubea pe Roger. Din acel moment a hărţuit-o continuu, a ţinut-o mereu sub teroare. A obligat-o să-i facă o mulţime de copii. Fiind una din proprietăţile lui, nu avea voie să-l părăsească. El n-ar fi putut suporta să piardă vreodată în viaţa lui ceva ce-i aparţinea. Femeia, încetând să mai aibă viaţă personală, devenise o umbră vie. Singura confidentă îi era fiica ei, căreia i-a insuflat ura pentru Donovan.

Câţiva din copiii Katherinei, concepuţi cu silă şi dezgust, se născuseră morţi. Rămăseseră în viaţă numai Howard, primul, şi Chloe, ultimul copil. Howard a fost de mic îngenuncheat şi zdrobit de autoritatea tatălui său, neavând niciodată voie să facă decât ceea ce i se poruncea. Donovan nu-i dăduse niciodată bani de buzunar. Nici soţia şi nici fiica lui, Chloe, nu avuseseră vreodată bani în

mână. Banii însemnau libertate, doar ei puteau să ajute pe oricine să-şi hotărască singur soarta. De asemenea, Howard nu avusese niciodată o cheie de la casă. Când se întorcea de undeva trebuia să sune, cum făceau comisionarii şi astfel toate ieşirile şi intrările din şi în casă îi erau permanent controlate de servitori, care niciodată nu îndrăzniseră să-l acopere pe băiat pentru că, la rândul lor, erau şi ei spionaţi de alţii.

În felul acesta, Donovan era omniprezent. Se folosea de ochii şi de urechile tuturor ca să obţină cât mai multe informaţii. Cine lucra pentru Donovan trebuia să renunţe definitiv la propria personalitate.

Când avea cincisprezece ani, Howard a început să colecţioneze timbre. Ca să facă rost de bani, fura şi vindea diferite obiecte mărunte din casa tatălui său : bibelouri, argintărie, linguriţe, cărţi. Donovan nu aproba pasiunea fiului său pentru bucăţelele acelea de hârtie colorată, dar a acceptat-o totuşi, pentru că Howard l-a convins că îşi lărgeşte colecţia folosindu-se de o mulţime de şiretlicuri, ca orice veritabil comerciant. Când interesul copilului a devenit prea mare, a stârnit gelozia tatălui, care a început să-i facă concurenţă cumpăcumpărându-şi o colecţie impunătoare. Dar Howard avea câteva mărci care lui Donovan îi lipseau. Fără să i le ceară, acesta pur şi simplu i le-a luat şi le-a pus în albumul lui.

La şaptesprezece ani, Howard a avut curajul să fugă de-acasă. Ca să facă rost de bani de drum a furat cele mai valoroase timbre ale tatălui său. Lăsând o scrisoare în care îşi explica motivele, Howard a plecat în Europa şi s-a înscris la Sor-

bona, la Paris. A învățat conștiincios, și-a luat examenul de licență la facultatea de economie și s-a întors în State să-și găsească o slujbă. Aici nimeni nu vroia să-l angajeze. Nu-și dădea seama că tatăl său intervenise pe lângă toți patronii, cerându-le să nu-l angajeze pe Howard. Donovan vroia ca băiatul lui să se întoarcă acasă și, în cele din urmă, a obținut ceea ce-și dorea. Într-o bună zi, disperat, Howard s-a întors în casa tatălui său, pe care credea că-l va găsi furios. Donovan însă își aștepta fiul risipitor cu brațele deschise. Îmbrățișarea lor de bun găsit a fost simbolică : tiranul îl prinsese iar pe tânăr în ghearele lui.

De atunci înainte, Howard a lucrat pentru tatăl lui fără să primească vreun salariu sau să aibă vreo poziție oficială. Din când în când Donovan îi dădea bani, așa cum dai câte-o pomană unei rude sărace. N-a uitat niciodată fuga de-acasă a lui Howard, după cum n-a uitat niciodată nici un afront ce i se făcuse. Dar fiul moștenise câteva din trăsăturile lui de caracter, mai ales încăpățânarea și istețimea. Spera că-l va putea învinge cu singura armă pe care-o putea stăpâni — timpul. Așa că aștepta liniștit și răbdător ca Donovan să îmbătrânească. Atunci ar fi venit și vremea fiului. În timp ce Howard devenea tot mai puternic, tatăl său se împovăra cu tot mai mulți ani.

Katherine a murit când Chloe avea patruzprezece ani. Spre surprinderea ei, tatăl a resimțit puternic această pierdere. Moartea apăruse în regatul lui Donovan și luase ceva ce-i aparținea lui, fără să ceară voie. După părerea lui i se făcuse o mare nedreptate.

Pentru această nouă dovadă de egoism, Chloe l-a urât și mai mult. Credea că el a omorât-o puțin câte puțin pe mama ei și vroia să răzbune această crimă. A găsit o cale sigură : a început să atragă rușinea asupra numelui tatălui său. La patrusprezece ani era încurcată cu servitorii și, cu abilitate, făcea în așa fel încât Donovan să afle totul. Înfuriat și rănit în mândria lui, el a trimis-o la o școală de fete unde era practic prizonieră, dar găsea întotdeauna un mijloc de a scăpa.

Când avea șaisprezece ani s-a măritat cu unul care făcea lupte, la optsprezece ani cu un boxer, iar la nouăsprezece cu șoferul tatălui ei. Apoi i-a venit diavoleasca idee de a face în așa fel încât să semene tot mai mult cu mama ei. A slăbit zece kilograme, și-a remodelat nasul prin operație estetică și așa a devenit copia fidelă a lui Katherine. Vroia să-l chinuie astfel pe Donovan. N-a reușit însă. El își cunoștea bine copiii și chiar înainte ca ei să pună la cale ceva, avea pregătită o contralovitură. Ambițiile mărunte ale copiilor nu l-ar fi putut afecta niciodată prea mult. Totul s-a schimbat când a aflat de boala incurabilă de care suferea. Nu se temea de Howard și de Chloe. Un singur lucru regreta în viața lui : faptul că-l trădase pe Roger Hinds. Dacă ar fi putut să repare asta, ar mai fi avut cineva vreun motiv să-l urască ? Gândea atât de primitiv încât nu-și dădea seama niciodată de cruzimile pe care le comitea în fiecare zi. El se considera un simplu membru al unei societăți perfide.

Pentru a-și pregăti o posibilă retragere, Donovan făcuse toată viața lui economii. Folosise numele lui Hinds pentru un depozit secret, fiind me-

reu măcinat în mod inconştient, de sentimentul de vinovăţie. După ce i s-a spus că e bolnav şi-a lichidat toate proprietăţile şi a trecut conducerea afacerilor în sarcina lui Howard. Puterea rămăsese însă a lui. Următorul pas a fost să-şi răscumpere vina faţă de prietenul care murise în urmă cu patruzeci de ani. Căutase rudele lui Hinds. Nu găsise decât câteva. Îşi pusese în minte să le dăruiască mulţi bani, pentru că, după părerea lui, banii aduceau fericire. Când a descoperit că un anume Hinds se afla în închisoare, acuzat de crimă, şi-a spus că se ivise marea şansă să-şi şteargă păcatul. Era vorba de o viaţă pe care putea să o câştige în schimbul alteia pe care o dăduse pierzării. Dar tocmai când se ducea spre Reno, s-o caute pe Geraldine Hinds, avionul lui s-a prăbuşit. A fost mâna destinului...

În timp ce Chloe vorbea eu făceam mental conexiunile, puneam cap la cap toate părţile, adăugam ce lipsea din faptele povestite. Se limpezeau multe lucruri. Îl cunoşteam acum pe Donovan mai bine decât pe mine însumi şi îmi era teamă. Omul acela distrusese tot ce-i stătuse în cale. Chiar şi după ce moartea l-a ajuns, a continuat să facă la fel. Era mai puternic chiar decât moartea !...

Am înţeles perfect totul, ştiam tot ce-mi era necesar pentru experiment. În continuare nu mai era nevoie de observaţii empirice, ci doar de o analiză ştiinţifică, fără sentimentalisme. Trebuia să îngrop creierul cât mai adânc în pământ, să pun capăt acelei existenţe monstruoase.

— Vreau ca Cyril Hinds să moară, strigă Chloe răguşit, într-o izbucnire de furie. Nu tre-

buie să scape ! Nu, tatăl meu nu trebuie să obţină acest triumf !...

I-am zâmbit, am apucat-o de mână şi m-am rugat ca din acel moment să am libertatea propriilor mele gânduri.

— Ni se întâmplă numai lucrurile pe care le dorim, i-am spus. Şi, cum am devenit mai înţelepţi, putem să ne schimbăm chiar destinele dacă vrem asta. Nu-i dărui acestui om ofranda dumitale de ură. Ai vibrat până acum la fiecare mişcare de-a lui. Gândeşte-te şi la dumneata.

Chloe s-a întors spre mine şi m-a privit de parcă mă vedea pentru prima oară. În ochii ei scânteia o dorinţă de mult uitată, pierdută în vâltoarea luptei necruţătoare pe care o dusese. Îşi găsise în timp plăcere în suferinţă — uitase că odată îşi dorea să se bucure de viaţă. Era acum la o răscruce : avea în faţă două drumuri — unul o ducea spre o viaţă echilibrată, celălalt spre haos.

M-am aşezat, am privit-o în ochi şi am rugat-o din tot sufletul :

— Promite-mi că ai să pleci de-aici la Rio, la Buenos Aires, în orice loc unde se vorbeşte o altă limbă şi unde oamenii nu ştiu nimic despre tatăl dumitale, ci or să te cunoască numai *pe dumneata !*

Cuvintele mele au avut darul de a o face să renunţe la ură şi răzbunare. Trăsăturile feţei ei palide, o adevărată mască a disperării, s-au înmuiat. Gura crispată până atunci s-a relaxat.

— Lasă durerea vieţii să te înveţe să înţelegi, i-am mai spus, şi atunci n-o să mai urăşti viaţa, ci, înţelegând-o, ai să te poţi bucura de ea.

Chloe zâmbi şi închise ochii. Tot trupul îi era acum relaxat. I-am ţinut mâna într-a mea până a

adormit și a început să respire liniștit. După aceea m-am întors la hotel.

*
* *

— Vă așteaptă un domn, mi-a spus recepționerul, arătând spre Yocum, care stătea pe scaun într-un colț.

Când m-a văzut, fotograful s-a apropiat de mine cu un zâmbet afectat. Era îmbrăcat cu un costum elegant, cu umeri falși. În picioare avea pantofi de lac. Ținea în mână o pălărie de fetru cu boruri mari.

— Salut, doctore, mi-a strigat radios și mi-a întins mâna prietenos.

— Ce vrei ? l-am întrebat tăios.

Zâmbetul i s-a transformat într-o grimasă dezagreabilă.

— Vroiam să-ți arăt că mai sunt încă pe-aici !

Vocea îi era mult mai puternică pentru că se hrănise în ultima vreme mai bine și se mai refăcuse, dar cearcănele groase de sub ochi arătau, precum o clepsidră, că sfârșitul lui era aproape. Nu-i dădeam mai mult de câteva luni.

— Ar trebui să fii într-un sanatoriu, i-am replicat.

El a ridicat din umerii vătuiți :

— Bine, bine, poate că o să mă duc și acolo, dar mai întâi vreau să mă distrez puțin. Știi, e ca atunci când ai trăit mult timp lihnit de foame. Vreau să mă ghiftuiesc bine înainte de a răbda din nou.

Se uita la mine cu ochii mijiți, mă privea de sus și până jos ca pe o mașină pe care vrei s-o cumperi la mâna a doua.

— Se vede că-ți merge bine, a rostit în cele din urmă, satisfăcut.

Era clar că venise cu un anumit scop. Ne-am retras într-un colț și ne-am așezat. Mi-a venit o idee. Trebuia să fac ceva cu amărâtul ăla.

Yocum a pus picior peste picior, atent să nu-și strice dunga de la pantaloni. Apoi a scos din buzunarul de la piept o fotografie îngălbenită de fum. Era imaginea lui Donovan la morgă.

— Am găsit asta printre dărâmăturile casei, mă anunță el insinuant, arătându-mi poza și apoi băgând-o la loc în buzunar.

— Și eu ce vrei să fac ? Să ți-o cumpăr ? l-am întrebat.

— Hai, doctore, nu face pe nebunul, rosti el arogant. Nu mi-ai plătit încă pentru casă.

M-am ridicat fără să-i răspund, iar el, ca orice escroc mărunt, s-a îngălbenit de spaimă.

— Ascultă, doctore, spuse amenințător, să știi că pot încă să-i vând fotografia asta lui Howard Donovan !

— Chiar aș vrea să te văd făcând asta, am replicat, iar indiferența mea l-a îngrozit pe Yocum.

— Nu pricep, vorbi el încurcat. Cu numai câteva zile în urmă te grăbeai chiar să-mi dai bani pe ea...

M-am așezat din nou și i-am zis :

— M-am săturat de tine. Te porți ca un porc ce mănâncă lături mereu, bagă în el până dă pe-afară. Hai, du-te și spune-i lui Donovan ! Să zicem că se duc la Washington Junction și găsesc

acolo creierul. Ei şi ? Ce-o să se întâmple ? Tu o să fii singurul care o să facă puşcărie pentru şantaj.

— A, nu, eu nu, se fuduli el. Dumneata mi-ai dat banii ăia de bunăvoie.

— Spune asta judecătorului să vezi dacă o să te creadă. Chiar ! am rostit privindu-l fix, încercând să-l intimidez. Ar fi o idee să fii arestat, iar eu să-mi capăt banii înapoi...

— Banii..., bolborosi el. Faţa îi părea descompusă, iar trăsăturile îi erau pierdute în cearcănele adânci.

— N-ai cum să dovedeşti...

— Am încă negativele tale, l-am anunţat.

— Dar mi-ai dat foc casei, încercă el să atace.

— Ce dovezi ai ? Pe cine or să creadă oare ? Pe tine sau pe mine ? Şi pe urmă tu ai mai făcut o dată puşcărie, nu-i aşa ?

Am zis asta la întâmplare, dar se pare că am lovit unde trebuia.

— Fotografiile n-au să convingă niciodată pe nimeni, murmură el.

— Va trebui să spui de unde ai avut bani de costum şi cu ce ţi-ai cumpărat o maşină nouă. Cum o să le explici ? Singurele dovezi ar fi negativele şi creierul din Washington Junction, am rostit încet şi rar, pentru ca fiecare cuvânt să-i pătrundă, adânc în conştiinţă.

A scos din nou poza din buzunar, cu mâini tremurânde.

— Bine, ai câştigat, rosti sfârşit şi rupse hârtia în bucăţi. S-o lăsăm baltă, doctore.

Am plecat şi l-am lăsat privind neajutorat în urma mea. Când am întors capul, dispăruse.

15 Mai

N-am mai făcut însemnări ale observaţiilor mele de mai bine de cinci luni. Din momentul în care Yocum ieşise în fugă pe uşa hotelului Roosevelt, nici una din acţiunile pe care le-am făcut nu mi-a mai aparţinut. Puterea mea de decizie s-a stins precum o lumânare. Am devenit un om aparent fără voinţă, un mort... viu, care poate însă să audă şi să vadă, să primească semnale de la lumea exterioară, dar nu poate să se mişte sau să vorbească. Nu mai eram în stare decât să ascult şi să privesc ce se întâmpla cu mine şi în jurul meu.

Să te declari mort când eşti încă în viaţă — asta e cea mai teribilă tortură pe care o poate îndura cineva, dar te ajută să reziști gândul că ar putea să fie şi mai rău. Nu ştiam ce aveam să mă fac cu trupul meu, ce părea separat de minte. Îmi venea să strig după ajutor atunci când gura mea rostea cuvinte pe care eu nu voiam să le spun, iar mâinile mele făceau lucruri pe care eu nu voiam să le fac. Creierul meu era captiv. Nu mai trimitea şi nu mai recepta nici un mesaj. Nu mai aveau efect asupra mea nici somniferele. Nu puteam nici măcar să mă sinucid, n-aveam nici o scăpare. Creierul lui Donovan se instalase ca un vampir în trupul meu şi nimeni altcineva nu putea observa vreo schimbare la mine.

Personalitatea unui om este parţial alcătuită din amintirile pe care acesta le are. Astfel, creierul, amintindu-şi propria lui viaţă trecută, continua să o trăiască pe aceea. Conştiinţa lapidară, demnă de mila, tocită pe fierul urei şi dispreţului

pentru ființa umană, există prin mine. Eu, înrobit, privesc totul neputincios. Îmi este frică de lumina soarelui ziua, și de a stelelor noaptea. Simt cum mă scufund în interiorul propriei mele ființe, acum încătușată de o altă voință.

Am încercat să fac un pact cu Dumnezeu, dacă el m-ar putea ajuta să scap. Uneori am timp să mă rog și să-mi analizez faptele. Nu reușesc însă cu nici un chip să adorm — teroarea mă ține tot timpul treaz.

Noi, oamenii, cu puterea minții noastre, măsurăm timpul în ore, zile și ani și-i recunoaștem spațiului cele trei dimensiuni. Dar spiritul lui Donovan există în afara limitelor și barierelor noastre concrete. Deși neputându-se rupe de spațiu, el are un mod propriu de a concepe timpul. Pare că știe ce urmează să se întâmple în aceeași măsură în care noi știm ce s-a întâmplat deja. Anticipează faptele ce or să se petreacă și le întâmpină cu metode pe care eu nu le înțeleg, pentru că mintea mea nu poate să pătrundă cea de-a patra dimensiune... Eu nu-mi pot da seama, ca el, de evenimentele iminente.

Sunt acum obligat să recunosc faptul că trupul meu servește unei a doua existențe a lui Donovan. Creierul este, într-adevăr locul unde se află personalitatea umană, iar trupul doar o formă accidentală.

Din acest moment eu, Patrick Cory, un spectator incapabil de a opune rezistență, o să spun acestei entități monstruoase și imprevizibile pe numele ei *adevărat :* WARREN HORACE DONOVAN.

Aşadar, imediat ce Yocum a ieşit în fugă, Warren Horace Donovan a părăsit şi el hotelul, a mers pe strada Ivar şi a intrat într-un birou de unde se închiriau maşini. A vrut o limuzină puternică. Funcţionarul i-a cerut permisul de conducere şi, pentru motive pe care nu le ştiam atunci, i-a spus că l-a uitat acasă, dar că dorea să ia maşina cât mai repede, lăsând ca garanţie orice sumă de bani lichizi. A semnat actele cu numele Herb Yocum, din Kirkwood Drive. Dacă funcţionarul ar fi arătat hârtiile cuiva, totul ar fi părut în regulă.

Donovan s-a urcat în maşină şi s-a dus până la hotel, apoi a parcat acolo, după un colţ, şi a luat un taxi până la biroul lui Fuller. Şchiopăta şi avea o durere seacă în zona rinichilor. S-a uitat în oglinda taxiului : faţa îi era palidă, cu o tentă gălbuie, semn al unei degenerări nefritice a rinichilor. Ca şi un om care, deşi picioarele îi fuseseră amputate, are impresia că-l mai dor încă bătăturile, Donovan transferase în trupul meu toate senzaţiile pe care le avusese înainte.

A urcat în biroul avocatului. După câteva minute, Fuller a apărut. Avea, în mod evident, un comportament ostil faţă de Donovan, dar încerca să-şi ascundă resentimentele sub manierele unui bun afacerist.

Donovan îl urmă în bibliotecă, unde s-au aşezat. Fuller a început pe un ton critic :

— Aş dori să vă explicaţi purtarea ciudată pe care aţi avut-o seara trecută în casa lui Howard. Eu nu înţeleg acest fel de umor.

— Nu-ţi cer dumitale părerea în legătură cu ce fac eu, replică Donovan sarcastic. Te plătesc

să-l scapi pe Hinds de închisoare şi nu să mă comanzi pe mine.

Obrajii lui Fuller erau aprinşi, însă el continua să vorbească cu aceeaşi voce calmă :

— De fapt nu sunt sigur că vreau să preiau acest caz. N-are nici o şansă. E un criminal periculos. Mai bine angajeaază pe altcineva.

Donovan mormăi ceva, apoi se ridică şi deschise dulăpiorul de lângă uşă. Înăuntru era un aparat care înregistra ce se vorbea în cameră. Donovan îl smulse şi se apropie de masă şchiopătând. Fuller se uita la el înlemnit. Simţea că sub comportamentul ciudat al clientului său se ascundea ceva mai mult decât inteligenţă redutabilă, dar nu-şi putea da bine seama despre ce era vorba.

— Grijuliu ca întotdeauna, nu ? întrebă Donovan, dar vocea îi suna ameninţător.

Fuller îl privea cu o teamă bine ascunsă.

— De unde-ai ştiut ?..., începu el.

— Nu contează, i-o tăie scurt Donovan. Nu-mi place să fie înregistrat cea ce spun. Şi n-o să-ţi dau voie să mă laşi baltă. Aminteşte-ţi de cazul Ralston şi Trueman. Nu trebuie să ne mai ascundem unul de altul.

Folosise aceleaşi cuvinte pe care Fuller le rostise cu o seară în urmă. Fuller păli cumplit şi era gata-gata să leşine. O frică înspăimântătoare puse stăpânire pe el. Donovan continuă cu aceeaşi încăpăţânare diabolică :

— Pulse a încercat să mă şantajeze. Ai face bine să-ţi dai seama că exagerează. Spune-i că vreau să vorbesc cu el imediat !

Fuller se uită la el năucit. Neîndrăznind să riposteze, a pus mâna pe telefon. Secretara i-a făcut legătura. Avocatul a stat de vorbă cu cineva timp de câteva minute. După ce a închis era mult mai liniştit, părea că-şi recăpătase stăpânirea de sine.

— Avocatul acuzării a descoperit un martor-surpriză, îl anunţă el pe Donovan, aruncându-i o privire insinuantă. Dacă o să citeze acest martor în proces, n-o să fie prea plăcut pentru noi.

— Atunci nu-l lăsa să-l cheme, se repezi Donovan furios.

Fuller se aplecă uşor peste masa acoperită cu sticla. Fruntea îi era îmbrobonată de sudoare.

— Nu poţi să cumperi toată justiţia, rosti el încet, disperat. Sunt lucruri pe care nu le poţi face. *Pur şi simplu nu poţi.*

— Dar *dumneata* poţi ! rânji Donovan. Eu vreau ca Hinds să fie liber.

Parcă era maniac — avea o idee fixă. Nimeni din lume nu l-ar fi putut convinge pe Donovan să se abată de la drumul său, dar Fuller nu putea să-şi dea seama de acest lucru. Continua să se contrazică :

— Bine, dar ce treabă ai cu omul ăsta ? Nu ai nici o legătură cu el. Nu l-ai mai văzut niciodată până acum.

— Nu te priveşte, replică Donovan. Nu-ţi cer decât să-l liberezi.

— Dar martorul acela nu poate fi cumpărat, îl avertiză Fuller.

— Îi dau cât îmi cere, răspunse Donovan.

— E vorba de un copil, o fetiţă de treisprezece ani. N-o s-o pot convinge niciodată să pri-

mească bani pentru a spune o minciună. N-o să înţeleagă aşa ceva.

Tonul lui Fuller era pur şi simplu înduioşător. S-au aşezat amândoi şi avocatul a continuat, exasperat :

— E o fetiţă din San Francisco. A fugit de acasă ca să joace în filme. Făcea autostopul pe-aici şi n-avea unde să doarmă. S-a ascuns la intrarea clădirii lângă care s-a produs accidentul. L-a văzut pe Hinds dând cu maşina peste bătrână. Apoi l-a văzut oprind şi întorcându-se în viteză. Femeia îl recunoscuse şi-l strigase pe nume : „Cyril !" rugându-l să cheme un doctor. Dar Hinds nu s-a oprit, ci a mers înainte, i-a zdrobit capul sub roţi, *intenţionat !*

Fuller vorbea de parcă l-ar fi acuzat chiar pe Donovan.

— Şi fata aia s-a dus la poliţie ? îl întrebă acesta.

— I-a fost frică să n-o trimită înapoi acasă, răspunse avocatul, cu vocea lui calmă şi persuasivă. Locuieşte pe strada Loma Y. W. C. A.

— Atunci cheamă-i pe părinţii ei. Poţi să stai de vorbă cu ei, nu ?

— Părinţii fetei sunt aici, îl anunţă Fuller.

— Bine, dă-le cât cer numai să se care din statul ăsta, cu odrasla lor cu tot. Un an de zile nu trebuie să mai apară pe-aici ! Atunci avocatul acuzării n-o să mai aibă nici un martor, iar pentru noi n-ar mai fi nici o problemă, spuse Donovan. În orice caz, o copilă care fuge de-acasă nu poate fi un martor demn de încredere. E o mică isterică şi are o imaginaţie bogată, asta-i tot.

— Bine, dar a auzit-o pe bătrână strigându-l pe Cyril pe nume, o ţinea Fuller pe-a lui.

Donovan se ridică nervos :

— A aflat cum îl cheamă din ziare. Trebuie să-ţi spun eu cât de îndoielnică e mărturia acestei fiinţe ? Eu sunt avocatul ? Văd că sunt nevoit să iau totul pe seama mea !

A plecat apoi, şchiopătând spre uşă. Fuller s-a dus după el.

— Ai grijă ca fata aia să se întoarcă mai repede la părinţii ei. Eşti un idiot, Fuller. Nu eşti în stare de nimic.

Donovan ieşi din încăpede. Fuller nu îndrăznea să-i răspundă. Eu, martor mut al scenei, am vrut să strig. Poate că avocatul m-ar fi auzit... Dar nu puteam scoate nici un sunet. Nu mai eram decât un creier într-un vas de sticlă.

Pulse, care tocmai intra în anticameră, l-a văzut pe Donovan şi a şoptit cu bucurie stăpânită :

— Salut, doctore Cory. Tocmai veneam spre hotel să stau de vorbă cu dumneavoastră când m-a sunat domnul Fuller.

Privindu-l pe avocat pe furiş, continuă :

— ...Vin de la părinţii fetei...

— Bine, să mergem, îl întrerupse Donovan şi păşi mai departe şchiopătând uşor. Vino cu mine, Pulse.

Aceasta dădu aprobator din cap, cuprins deodată de teamă. S-a întors pe călcâie, şocat de bruscheţea lui Donovan, apoi a pornit-o după el. Era obişnuit să fie tratat politicos, aşa cum şi el

se purta atunci când avea de încheiat o afacere. A fugit însă după Donovan și l-a ajuns din urmă la lift.

— Ești cu mașina ? l-a întrebat Donovan.

Pulse încuviință din cap, cuprins deodată de o spaimă și de un respect pe care nu și le putea explica.

— Du-mă la tatăl copilei, îi ordonă Donovan când ajunseră la mașină.

Pulse își strecură cu greu trupul masiv la volan.

— Situația e delicată, îl avertiză el. Taică-său e preot.

— Am mai auzit eu de oameni ai bisericii care au primit mită, zise Donovan. Ăștia l-au vândut și pe Cristos pentru bani.

Pulse rămase surprins de acele cuvinte. Ochii lui umezi se măriră de uimire și rămaseră ațintiți asupra lui Donovan.

— Ar fi bine să nu amestecați religia în afacerea asta, îl atenționă, ca niciodată, hotărât și sigur pe el. Pe Dumnezeu ar trebui să-l căutăm așa cum căutăm însăși înțelepciunea.

— Ia uite la el ! Tocmai a stat de vorbă cu un popă, îl îngână Donovan. Ia dă-l pe mâna mea să vezi dacă primește sau nu banii. S-ar putea să fie primul om care mă refuză. Prețul e de obicei mai mare pentru habotnicii ăștia, dar cam asta-i toată diferența. Și tu ești credincios, Pulse, nu-i așa ?

Acesta nu răspunse. Ochelarii îi alunecaseră pe nas și îi împinse înapoi cu un gest nervos.

— Sunt anumite lucruri pe care nu le faci numai pentru o nimica toată, își încheie Donovan dizertația, mulțumit de judecata lui.

Se pare că asta i-a amintit lui Pulse de banii pe care urma să-i primească, pentru ca s-a potolit și a rostit docil :

— Avem deja cinci „pile" în juriu, doctore Cory. Cinci juraţi sunt de partea noastră. N-avem de ce să ne mai facem prea multe griji.

— Ba ne facem cât timp mai avem fata aia pe cap, mormăi Donovan. Trebuie s-o înlăturăm cumva.

Privea în gol, furat de gândurile care păreau să răzbată până departe, în viitor.

— Dă-i drumul. Mai repede, strigă deodată. Grăbește-te, omule !

Pulse, luat prin surprindere, apăsă pe accelerație și mașina porni cu viteză pe bulevardul Beverly.

— Tatăl fetei locuiește la Weatherby Apartments, pe Van Ness, îl anunță el pe Donovan, dar aceasta nu părea să asculte. Continua să privească fix, fără să se miște.

În mintea mea captivă simțeam o frică inexplicabilă, care sporea pe măsură ce ne apropiam de strada Van Ness. Știam că totul se petrecea însă în mine, că nu mă puteam exterioriza. Deodată gândurile mi s-au înceţoşat. Speranța că voi putea rupe plasa nevăzută ce mă lega și că voi putea fi din nou stăpân pe trupul meu s-a dizolvat brusc într-un geamăt de disperare.

Dacă ar fi reușit Schratt să omoare creierul ?! Să fi răsturnat vasul în care acesta plutea ! Sau să-i fi întrerupt alimentarea cu curent, care îl

ţinea în viaţă ! Cred că Schratt îşi dădea seama ce se întâmplă cu mine. Probabil că encefalograma indica modificări importante, pe care un specialist le-ar fi putut uşor interpreta. Dar poate că, în acelaşi timp, nu putea nici el să facă nimic. Poate că era şi el în puterea monstrului !

— Aici e, spuse Pulse, arătând o clădire mare, albă.

— Opreşte, ordonă Donovan. Coboară de la volan.

Pulse îl privi surprins, apoi se conformă, iar Donovan trecu în locul lui. Celălalt a ocolit maşina şi s-a aşezat pe locul mortului.

— Ce aşteptăm aici, doctore Cory ? întrebă nedumerit.

Nu putea înţelege comportamentul ciudat al lui Donovan, care mai întâi îl zorise, pe urmă se oprise să aştepte cine ştie ce. N-a primit însă nici un răspuns. Omul de la volan privea tăcut prin parbriz. Probabil arăta înspăimântător, pentru că pe faţa lui Pulse se putea citi teama.

— Nu vreţi să intrăm şi să stăm de vorbă cu tatăl fetei ? zise el. V-aş face cunoştinţă şi poate că va cădea de acord cu dumneavoastră.

Nici un răspuns. Uriaşul se mişcă neliniştit pe locul lui.

Strada era pustie. Din clădire ieşiră două persoane : o femeie mai în vârstă, îmbrăcată în negru, cealaltă — o fetiţă de vreo treisprezece ani, palidă, însă frumuşică.

Brusc, Donovan intră în alertă. Porni motorul şi apăsă pe ambreiaj. Roţile din faţă urcară pe trotuar. Maşina se îndreptă ameninţătoare spre cele două trecătoare. Pentru o clipă, Pulse rămase

împietrit. Apoi scoase un strigăt răguşit de groază şi disperare. Mâna lui durdulie se repezi şi răsuci volanul cu putere, coborând maşina de pe trotuar. Din cauza mişcării bruşte, automobilul era gata-gata să se răstoarne. Răsucindu-se pe asfalt cu un scrâşnet de roţi, se întoarse şi porni în viteză spre Melrose Avenue.

— Opriţi, gemu Pulse ; avea chipul descompus şi sub ochi cearcăne groase.

Donovan opri motorul.

— Era cât pe ce să le omorâţi ! zise avocatul, apoi, cu furie, adăugă : Aţi încercat să le omorâţi ! Aţi vrut s-o ucideţi pe fată !...

Se sufoca de mânie. Donovan coborî din maşină.

— Trebuie să scăpăm de ea, rosti el greoi, ca un om aflat în transă şi făcu vreo câţiva paşi.

— Nu cu maşina mea ! ţipă Pulse isteric. *Nu cu maşina mea !...*

Se uita la Donovan şi lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Celălalt se plimba însă nepăsător, şchiopătând uşor. Opri un taxi şi-i dădu comanda şoferului :

— La hotelul Roosevelt.

Se înfundă apoi în scaun, răsuflând greu şi privind fix înainte. Îşi duse amândouă mâinile la şale. Deodată tresări şi ciocăni în geamul despărţitor. Şoferul opri. Donovan coborî, intră într-un magazin de băuturi alcoolice şi cumpără o sticlă de gin pe care o bagă în buzunar. Apoi îşi continuă drumul spre hotel.

Am zărit-o pe Janice în momentul în care Donovan a intrat în holul hotelului. A văzut-o şi el, dar a trecut pe lângă ea fără s-o bage în seamă.

Janice s-a întors intrigată. A făcut repede câțiva pași spre el, apoi s-a răzgândit, oprită parcă de un presentiment. Îl privea cum mergea șchiopătând spre lift și era probabil nedumerită văzând că se mișcă asemeni unui om bătrân și bolnav, atât de diferit față de mine. Donovan a urcat în camera lui, s-a așezat pe pat și a rămas nemișcat, așteptând. Știa că ea avea să apară.

Eu mă rugam să vină mai repede. Nu mai puteam suporta starea aceea de tensiune. Voiam să pot striga sau măcar să pot ofta. Apoi, într-un ultim efort de voință, mi-am adunat toate forțele gândindu-mă că o să pot să mă concentrez asupra ei, s-o fac astfel să mă înțeleagă. În acel moment Janice bătu la ușă.

— Intră, îi strigă Donovan.

Janice rămase în pragul ușii, ca un tablou în ramă. Îl privea pe Donovan cu ochii ei albaștri. A intrat și a închis ușa în urma ei. Ea avea acea intuiție greu de definit, datorită căreia reușea să înțeleagă lucruri ce nu se petrec în viața de zi cu zi. Precis își dădea seama că nu eu, Patrick Cory, ședeam acolo, pe marginea patului, ci Warren Horace Donovan.

— Patrick, mă strigă ea blând, însă cu o voce nesigură.

Ochii îi erau atât de întunecați, încât pupilele nici nu se mai zăreau. Rămase înlemnită în loc. Își stăpânea așa de bine spaima nelămurită, încât părea aproape netulburată. Nu știa să se teamă cu adevărat. Cu cât ar fi fost adevărul mai oribil, cu atât curajul ei ar fi crescut. Părea mai puternică decât pericolul ce-o pândea. Își purta vitejia ca pe o armură și aerul ei feciorelnic o făcea să

pară mult mai greu de cucerit. Se uita fix la Donovan.

— Ce vrei ? o întrebă el grosolan.

Mi-am dat seama că, pentru prima oară, creierul se temea. Îi era frică de o forță nevăzută, mai puternică decât el. Era însă o putere care se opunea răului. Janice nu știa ce se întâmplă cu mine, cunoștea însă influența pe care creierul o avea asupra mea. Cine nu s-a ocupat de asemenea experiențe nu-și poate imagina cât de mare e puterea materiei cenușii. Lui Janice însă nu trebuie să-i explice cineva prea mult. Clarviziunea e o însușire pe care nu o au decât câțiva oameni, printre aceștia aflându-se și ea.

Am încercat s-o strig, să-i spun că pe birou se afla toată istoria cazului Donovan. Fiind soție de doctor, ar fi trebuit să se gândească la asta. *TREBUIA SĂ GĂSEASCĂ ACEL CAIET ȘI SĂ-L CITEASCĂ.* Și astfel să înțeleagă că monstrul pe care-l creasem trebuia distrus. Strigam disperat din cușca în care mă aflam. Ca și cum m-ar fi auzit, am văzut-o înfiorându-se de frică. Dar asta doar o clipă. Nu puteam să fiu sigur dacă m-a înțeles sau nu.

— Ce vrei ? a întrebat-o Donovan din nou.

Ea zâmbi dezarmată.

— Să stau cu tine. Mă gândeam că poate ai nevoie de mine.

— Nu te mai ține de capul meu, o repezi Donovan. N-am nevoie să te văd mereu pe-aici. Du-te acasă la maică-ta. Du-te unde vrei, dar lasă-mă în pace.

Vorbea cu o voce egală, inexpresivă, ca un om deprimat. Ea și-a dat seama și s-a apropiat mai mult de el.

— Nu te feri, i-a zis, netemătoare.

Donovan s-a ridicat brusc și s-a oprit în fața ei.

— Ieși afară de aici, i-a strigat. Afară ! Nu pricepi ?

Stăteau față în față. Ea îl privea pătrunzător drept în ochi, de parcă ar fi putut citi în ei adevărul. El i-a prins o clipă privirea, apoi s-a întors cu spatele.

— Pleacă, ieși odată ! rosti el răgușit.

Ușa se închise în urma ei. Eu m-am liniștit. Știam acum că și-a dat seama de ce se întâmplase. Aveam deplină încredere în ea. În toți acei ani cât trăiserăm împreună, învățase să mă cunoască bine, îmi ghicea gândurile chiar înainte ca eu să-mi dau seama de ele. Îmi era întotdeauna alături când aveam nevoie de ea, pleca atunci când doream să fiu singur. Era mereu ca și umbra mea. În tot acel timp ne-am pregătit amândoi pentru marea încercare.

Ea știa că proba de foc avea să vină și să-i ceară toată energia. Momentul sosise. Cum avea oare să mă ajute ?

Există între anumiți oameni o legătură pe care nici moartea n-o poate rupe. Ei pot să nu iubească, se pot chiar urî, dar tot îi unește un simțământ greu de explicat, imposibil de pus în formule. E o identificare de un tip special, care nu cunoaște limitele timpului sau ale spațiului. Ciudat e că respectivii nu-și dau seama de relația aparte dintre ei decât în momente grele, când un

dezastru, o amenințare cumplită le deschide ochii până atunci parcă orbiți. În acele clipe treci pragul unei lumi necunoscute și te folosești de arme pe care nici nu știai că le ai.

Donovan se așează din nou pe pat. Oftând, destupă sticla cu gin și se strecură sub plapuma. Începu apoi să bea cu înghițituri mari din sticlă. Vroia să se îmbete, să-și uite imaginarele dureri. Mai sorbi un gât, apoi se ridică și încuie ușa. Speram că, dacă avea să se îmbete, eu puteam să-mi recapăt libertatea și s-o sun pe Janice. Aș fi putut să chem în ajutor pe oricine din lumea... asta... Dar mi-am dat seama că nu Donovan se îmbată, ci eu. Băutura urma să ajungă în stomacul *meu* și, prin intermediul nervilor stomacului, urma să afecteze creierul *meu,* nu pe al lui. Efectul alcoolului nu avea să-l simtă el, ci *eu.* Simțeam deja cum amețesc și totul începe să se învârtă în jurul meu. Donovan a continuat să bea până a golit toată sticla...

Eu consum foarte rar alcool, pentru că nu-mi place să mi se încețoșeze mintea și să-mi pierd controlul. Acum simțeam că nu mai puteam gândi. Totul mi se ștergea din memorie, dar în beția mea am observat că revenea frica și începeam să mă tem că Janice s-ar putea să nu fi înțeles.

Donovan a golit lacom sticla, așteptând ca alcoolul să-și facă efectul. Îl surprindea faptul că era încă treaz. Eu am simțit că-mi pierd cunoștința, ca și cum aș fi plonjat într-un bazin cu apă.

Nu știu cât timp am dormit, dar la un moment dat m-am trezit cu o înspăimântătoare presimțire că mă aflu într-un pericol de moarte.

M-am ridicat din pat pe deplin stăpân pe trupul meu. Pentru prima oară după atâtea zile îmi puteam mişca membrele după voinţa mea. Mă simţeam ca un deţinut care, aşteptând în celulă să fie executat observă deodată că uşa e deschisă, gardienii toţi plecaţi, că este, deci, liber. Donovan mă părăsise. M-am tras la marginea patului şi am încercat să mă ridic, dar încă eram prea beat ca să pot sta în picioare. Am vrut să mă târăsc până la uşă. Zorit de gândul care-mi prevestea un pericol iminent, ţineam cu tot dinadinsul s-o sun pe Janice cât timp Donovan nu era prezent. Dar eram paralizat. Alcoolul care-mi pătrunsese în sânge îmi îngreuna teribil orice mişcare. Când am încercat să mă ridic, mi-au alunecat mâinile şi am căzut cu faţa pe covorul moale, care mirosea a dezinfectant. Cum stăteam aşa, întins pe jos, mi-am mai amintit numai că trebuia să mă ridic, dar nu mai ştiam de ce. Senzaţia că se apropia o primejdie cumplită persista încă, dar trupul îmi rămase parcă ţintuit pe covor.

Eram din nou prizonier : creierul lui Donovan se întorsese. Când a sunat telefonul, era deja mult prea târziu. Mă aflam în pat şi afară era încă întuneric. Donovan aprinse veioza şi ridică receptorul. Era Schratt.

— Patrick ? întrebă el cu o voce îngrozită.

Donovan n-a răspurs, iar cel de la capătul celălalt al firului repetă întrebarea.

— Da, zise într-un târziu Donovan, ca şi cum ar fi ştiut dinainte ce urma să-i spună Schratt.

— A intrat un om în laborator, ţipă bătrânul. A încercat să atace creierul. L-am auzit strigând după ajutor, dar eram în pat.

Apoi tăcu, copleşit de emoţie.

— Da, repetă Donovan.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— A murit, anunţă Schratt răguşit. Când a atins vasul. Când am intrat eu în laborator era deja mort.

— Da, rosti din nou Donovan calm.

Schratt strigă :

— *Creierul l-a omorât* ! I s-a oprit inima. A făcut tromboză coronariană. Era palid, înseamnă că a murit în chinuri, dar nu ştiu ce s-a întâmplat. A fost oare ucis sub comandă telepatică ? ! Nu poate fi adevărat ? ! *Creierul poate ucide !...* E prea odios să crezi aşa ceva !...

Vocea i se auzea mult mai încet, dar eu am înlemnit. Dacă era adevărat că era în stare să ucidă, însemna că nimic nu îl mai putea opri pe acel creier să trăiască !

Donovan ţinea receptorul la ureche fără să rostească nici un cuvânt.

— Mă auzi ? întrebă din nou Schratt, cu disperare în glas.

— Da, zise Donovan pe acelaşi ton.

— Cine era omul ăla ? Cum a aflat despre creier ? De ce a intrat în casă ? I-am găsit numele. Avea permisul de conducere la el... Îl ştii cumva ? Îl chema...

— Yocum ! îl completă Donovan nerăbdător. Ia mai dă-l încolo ! Era un amărât de şarlatan. Trebuia să stea acasă, nu să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala ! Mă bucur că-i mort !

— Ce-ai spus ? ! exclamă Schratt, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Trimite-l la morgă. Oricum trebuie să ajungă acolo.

Donovan a pus receptorul jos, dar îl mai auzeam încă pe Schratt strigând ceva. Donovan a stins lampa şi s-a culcat din nou. Primele raze ale dimineţii pătrundeau deja printre jaluzele.

Am înţeles atunci de ce mă părăsise creierul pentru câteva minute : ca să-l ucidă pe Yocum. Trebuia să se apere şi avusese pentru asta nevoie de toată puterea pe care o deţinea. După ce a ucis s-a întors la mine.

Yocum intenţionase să distrugă creierul, dovada şantajului său. De fapt eu asta urmărisem atunci când l-am ameninţat cu puşcăria. Nu ştiam însă că acel creier putea ucide fără să se folosească de mâinile altcuiva. Nu dorisem nici o clipă ca Yocum să moară.

Telefonul suna din nou. Era tot Schratt.

— Ce mai vrei ? ! îl repezi Donovan.

Probabil că bătrânul îşi pierduse cumpătul de tot.

— Encefalograful indică reacţii ciudate, spuse. Voiam doar să ştii. Apar variaţii foarte mari. O creştere de energie e indicată de adevărate explozii pe hârtie.

— Sunt obosit. Lasă-mă să dorm, i-o tăie Donovan scurt, încheind conversaţia.

Îmi era teamă. Aşadar el nu avea linişte ! Schratt mă avertizase cândva : „Puterea creierului este imprevizibilă". Dar unde se oprea oare ? Poate că şi Janice are să facă vreo nebunie ca şi Yocum. Ar fi trebuit ca Schratt s-o anunţe. Eram sigur că ei ţineau legătura. Dar dacă nu era aşa ? S-ar fi putut ca şi ea să-şi găsească sfârşitul. Cre-

ierul știa de ea și avea să distrugă pe oricine i-ar fi stat în cale. Janice trebuia avertizată. Dar cum s-o fac ? Era posibil ca acel creier să-mi citească gândurile — erau doar gânduri create în aceeași cutie craniană de care se folosea și el. Probabil că uneori mă spiona, se amuza de neputința mea. Găsea poate chiar o diabolică plăcere în a-și testa cruzimea pe mine.

Mi-a trecut prin minte gândul cumplit că s-ar putea îndrăgosti de Janice și ar fi făcut dragoste cu ea. Doar era o femeie drăguță, iar Donovan era Patrick în ochii ei. Dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, atunci eu aș fi fost un simplu spectator, trădat, înșelat de propriul trup.

Mai aveam oare vreun control asupra mea ? Trebuia să mă gândesc ! *Să gândesc limpede, să gândesc limpede, să gândesc limpede...* Să mă gândesc la Janice. Ea nu și-a pierdut capul, nu avea să-l piardă nici atunci. Credea în mine, iar eu n-o puteam dezamăgi. Eu, Patrick Cory, nu puteam accepta să devin un dereglat mintal, înnebunit de frică. Ea nu m-ar fi iertat niciodată, dar nici nu m-ar fi disprețuit.

Trebuia numai să am răbdare. Momentul potrivit era aproape. Era nevoie numai să aștept și să mi-o amintesc pe Janice, care nu dorea ca eu să-mi pierd mințile.

De dimineață am fost surprins căci Donovan repeta fraza aceea misterioasă :

„În mijloc de viscol, de ger și nămeți tot bate el tare cu pumnii-n pereți și strigă întruna că vede schelețiˮ, ca și cum în somn, îl chinuise și pe el.

Îşi schimbase înfăţişarea de la moartea lui Yocum. Trăsăturile i se înăspriseră, buzele deveniseră mai subţiri iar ochii erau neînduplecaţi, aproape inumani. Experienţele lui de viaţă lăsau urme în fizionomia mea.

Mă uitam la el curios, dar fără teamă, ca atunci când puteam încă să notez obiectiv toate fazele experimentului meu. Cumplitele momente de teroare, disperarea, toate se topiseră. Părea că mă îndrept spre centrul taifunului mental, dar marea furtună de-abia urma să vină.

Priveam imaginea mea deformată, care se reflecta în oglindă (chipul acela palid, imobil, părul cărunt, cutele adânci de o parte şi de cealalte a nasului), precum un om care, deşi mai are numai câteva ore de trăit, nu-şi dă seama că sfârşitul e aproape ci, dimpotrivă, îşi face planuri de viitor.

Eram tot eu, dar în acelaşi timp nu mă recunoşteam deloc. Faţa aceea era a unui om aflat la capătul vieţii. Nu mai era figura unui tânăr de treizeci de ani, ci a unuia hărţuit de viaţă, pândit de moarte.

Donovan vorbea singur, într-o limbă slavă pe pe care n-o puteam înţelege. Termină de îmbrăcat, ieşi, urcă în maşina pe care o închiriase şi pe care o lăsase cu câteva zile în urmă lângă hotel, după colţ. Porni pe bulevardul Beverly şi apoi pe Van Ness. Opri la o sută de metri de Wetherby Apartments. Îşi încrucişă braţele şi rămase nemişcat. Aştepta să apară fata. Încerca din nou s-o ucidă.

Donovan nu se purtase niciodată aşa când se afla în propriul lui corp. Ce-l făcuse oare pe

creier să se schimbe așa mult ? Dacă reușea să ucidă, *eu* aș fi fost trimis la scaunul electric ! Eu urma să mor, nu el. El și-ar fi putut continua viața parazitară în orice alt trup, poate în al lui Schratt sau al lui Sternli, sau în al unei femei sau al unui copil. Sau poate, dacă i-ar fi plăcut, în trupul unui câine. Polimorfismul lui nu cunoștea limite.

Nu știam dacă și creierul se gândise vreodată la toate aceste lucruri în imaginația lui bolnavă. Se purta ca un om la care funcționa numai talamusul, restul cortextului fiind distrus. Cei cărora li se separă talamusul prin intervenții chirurgicale își pierd controlul, capacitatea de orientare. Devin imprevizibili și periculoși. Așa se purta și Donovan. În timpul vieții lui fizice acest om nu avusese niciodată simț etic, dar fusese obligat să se supună legilor societății în care trăia. Creierul lui își pierduse orice capacitate de a distinge binele de rău. Avea o singură idee — cea cu care murise Donovan : să-l elibereze pe Hinds, să-l scape de la moarte, răscumpărându-l astfel pe Roger și urma acest ideal fără să se gândească la nimic altceva. Crima era singurul mod în care-și putea atinge scopul.

Pe aceași stradă venea o mașină de poliție. O urma o limuzină neagră. Ambele mașini au oprit în fața blocului. Au coborât doi indivizi, au intrat în clădire, apoi au ieșit și le-au condus pe fată și pe maică-sa. Speriați de atentatul eșuat la viața fiicei lor, părinții fetei ceruseră protecția poliției. Mergând încet în josul străzii, mașina patrulei se apropie de Donovan și se opri chiar lângă el.

Observându-i, Donovan scoase un trabuc din buzunar şi-l aprinse.

— Locuiţi aici ? îl întrebă poliţistul suspicios, prin geamul deschis al maşinii.

— Nu, dădu Donovan din cap.

— Ce faceţi aici atunci ? se interesă celălalt.

— Îmi aprind o ţigară, răspunse Donovan prietenos.

Un alt poliţist coborî din maşină în timp ce şoferul rămăsese la locul lui să-l acopere dacă ar fi fost nevoie.

— Nu v-am văzut şi ieri pe-aici ? întrebă ofiţerul uitându-se la maşină.

— Nu, zâmbi Donovan...

— Era o limuzină..., spuse şoferul.

— Actele dumneavoastră, vă rog, ceru ofiţerul, sprijinindu-şi talpa bocancului de pragul portierei.

Donovan scoase portofelul din buzunar şi-l deschise.

„Dr. Patrick Cory din Washington Junction, Arizona", citi ofiţerul, acum mai puţin bănuitor. Cu treburi pe-aici doctore ?

— Mă duceam în oraş să stau de vorbă cu avocatul meu. Dar e prea devreme, aşa că m-am oprit să fumez o ţigară. E ceva rău în asta ? întrebă Donovan sec.

— Nu, nimic. Dar ar fi mai bine să circulaţi, spuse poliţistul pe un ton sfătos.

Donovan apăsă uşor pe accelerator, înjurând printre dinţi în limba aceea pe care eu n-o puteam înţelege. Am văzut în oglinda retrovizoare că un poliţist nota numărul maşinii.

Planul lui eşuase. Opri pe bulevardul Sunset, în faţa unui magazin cu articole de uz casnic, intră şi cumpără o funie groasă, un cuţit şi un geamantan, pe care le puse în maşină.

Mă cuprinse din nou groaza. Ce voia să facă el cu o frânghie şi cu un cuţit ? Pe cine sau ce avea să ascundă în acel geamantan ?

Parcă maşina în faţa hotelului. În hol îl aştepta, pe un scaun, Sternli. Faţa omului acela amabil se lumină când îl văzu pe Donovan intrând şi se apropie de el zâmbind.

— Doctore Cory !

Apoi, dându-şi seama de schimbare, îl întrebă preocupat.

— Sunteţi bolnav ?

Donovan îl privi indignat.

— Bineînţeles că nu. Nu ! Ce te face să crezi asta ? Mai degrabă tu eşti dărâmat.

Sternli se uită la el râzând prosteşte. Era aşa nedumerit, încât se apropie mult cu ochelarii lui cu lentile groase de faţa lui Donovan, ca să se asigure că stă de vorbă cu persoana pe care o căuta şi nu cu alta. Dar Donovan îl întrebă nerăbdător :

— Ai vorbit cu Geraldine Hinds ? Şi cu instalatorul din Seattle ?

Sternli confirmă timid, parcă presimţind ceva rău. Îl uimea asemănarea ciudată cu fostul lui stăpân, asemănare care se regăsea atât în trăsăturile feţei, cât şi în comportament. Dar ochii lui îi spuneau că eu, dr. Patrick Cory stăteam acolo, în faţa lui, şi-i vorbeam.

— Am scris un raport. Totul e destul de simplu.

— Dă-mi-l, rosti Donovan întinzând mâna.

Sternli păru surprins de graba lui Donovan. Deschise servieta şi scoase din ea câteva pagini dactilografiate.

— Geraldine Hinds are un pension în Reno. O duce destul de bine. Dar instalatorul din Seattle e foarte amărât. Dacă ar avea ceva bani cred că s-ar descurca amândoi mult mai uşor.

— Eu ţi-am cerut numai să-mi spui cum stau lucrurile, îl repezi el.

Smulse hârtiile şi plecă, lăsându-l pe bătrân năucit.

— Trimite-mi sus şi notele tale de plată. Sunt curios cât ai cheltuit cu excursia asta, îi strigă Donovan peste umăr, şchiopătând înainte.

Sternli rămase în loc uitându-se după el, consternat. Avea în faţa lui chiar pe fostul său stăpân, sau măcar stafia fostului lui stăpân. Acesta urcă repede în cameră, cu hârtiile în mână. Deschise uşa, se apropie de birou, trase sertarul din mijloc, dar înlemni. Jurnalul meu nu mai era acolo ! Se aşeză o clipă, cu ochii în pământ, ascultând o voce pe care numai el o putea auzi. Fără îndoială, Janice luase caietul, aşa cum doream şi bănuiam că avea să facă. În felul acesta, ştiind care era situaţia şi despre ce pericol era vorba, ar fi ştiut măcar să fie prudentă, să nu se expună prea mult. Mă rugam tot timpul ca ea să fie mai tare decât Donovan.

Brusc, Donovan scoase un geamăt de spaimă, de parcă ar fi primit un mesaj înfiorător. Bâjbâi ca un orb după telefon. Se aşeză pe pat cu mâinile pe genunchi şi începu să vorbească singur în limba aceea necunoscută mie.

Telefonul sună. Era Fuller :

— Nu, n-a venit pe-aici, doctore Cory.

— Bine, răspunse Donovan detaşat.

— În legătură cu fata, continua Fuller cu un optimism forţat. Ei bine, mi-am dat seama că nu e deloc periculoasă. E deja foarte speriată, iar juriul n-o va lua în serios. De fapt, nici nu mai e prea sigură de ce a văzut sau a auzit atunci.

— Bine, replică Donovan pe acelaşi ton.

— Am putea cina împreună ? Avem de discutat lucruri care nu se pot spune la telefon. O să vină şi Pulse.

Fuller avu un moment de ezitare. În mod sigur Pulse îl informase despre atentatul la viaţa fetiţei. Avocatul n-a scos însă nici un cuvânt în legătură cu asta, n-a făcut nici măcar o iluzie.

— Bine, repeta Donovan, impertubabil.

— Şi vă rog s-o luaţi şi pe doamna Cory... Mi-ar face mare plăcere s-o cunosc.

— Bine, mai zise Donovan şi închise.

Rămase în picioare, nemişcat ca o statuie. Deodată însă începu să tremure şi să se clatine, dar nu făcu nici o mişcare. Numai mâinile i se închideau pumn şi se deschideau ritmic, înfigând unghiile în palme. Bălăbănindu-se, ieşi pe uşă şi bătu la uşa camerei lui Janice.

— Cine e ? întrebă ea cu o voce subţire, copilăroasă. Nici nu ştia ce-o aşteaptă...

— Deschide, îi ordonă Donovan.

— E descuiat, se auzi dinăuntru.

Janice şedea turceşte pe pat, cu jurnalul meu în poală. Privea tăcută spre Donovan ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă ce era în mintea lui, dar

nu făcu nici o mișcare spre a ascunde caietul pe care-l citea.

— Bună, rosti ea, fără să-și schimbe poziția.

Aștepta ca el să vadă jurnalul luat fără permisiune. Spera că are să primească o explicație, dar el îi spuse numai :

— Vreau să vii cu mine.

Ea aprobă din cap, fără să-și ia ochii de la el. Buzele ei înghețate într-un zâmbet discret arătau că aștepta de mult acel moment. Închise ostentativ jurnalul, pe urmă îl puse într-un sertar al biroului și încuie. Își luă geanta și vârâ cheia în ea. Pe urmă așteptă ca Donovan să-i vorbească din nou.

Nu puteam să ghicesc ce gândea Janice, dar cred că știa că îi putea fi fatal să plece cu Donovan. Și probabil că deja citise însemnările mele, ca să afle că nu eu, ci creierul îmi coordona acum acțiunile. Dar pentru motive pe care eu nu le puteam bănui se arunca în brațele primejdiei cu capul înainte.

— Să mergem, zise ea luându-și pălăria și pardesiul, apoi ieși pe coridor înaintea lui Donovan.

Dacă aș fi putut să fac ceva s-o opresc ! Știam că se îndrepta spre moarte ! Se încredea orbește în puterea ei de convingere. Dar nu exista putere în lumea asta care să-i poată ține piept lui Donovan. A lăsat cheia la recepție, spunând că are să se întoarcă repede. Donovan se îndrepta spre mașină. Ea l-a urmat.

— De unde ai Buick-ul ăsta ? întrebă ea, oprindu-se o clipă, ca și cum ar fi vrut să câștige timp.

— L-am închiriat, mormăi el.

Urcară în mașină și porniră. De pe Highland Avenue o luară spre nord.

— Unde mergem ? întrebă calmă Janice.

— Trebuie să stăm de vorbă, i se răspunse.

Din Woodrow Drive el se îndreptă spre dealuri și urcă pe un drum nepavat, apoi opri pe un platou sterp, unde cu ani în urmă o firmă începuse să construiască un mare hotel.

Precum pânza unui păianjen uriaș, orașul se întinsese în toate direcțiile. Vântul aducea până acolo, sus, zumzetul atenuat al citadelei aglomerate. Claxoanele și huruitul mașinilor, toate se auzeau înfundat și amestecate cu un murmur monoton, născut din mii de voci depărtate. Cerul era senin în zare, unde se înălnea cu oceanul, iar picioroangele negre ale sondelor de petrol se proiectau pe albastrul nesfârșit.

Donovan opri motorul, întoarse ușor capul, privi spre Janice, apoi se răsuci înapoi ca un robot. Ea îi urmărea mișcările și mi-am dat seama că fusese tot timpul conștientă de primejdie. Dar ea nu se ferise niciodată de nimic și nu se ferea nici de momentele care aveau să urmeze.

— De ce vrei să mă omori ? îl întrebă calmă, aproape curioasă.

— Nu pot lăsa pe nimeni să-mi stea în cale, murmură Donovan, dar nu îndrăznea s-o privească în ochi. Toți sunt împotriva mea. Lumea întreagă e împotriva mea.

Nu vorbea cu amărăciune. Spunea acele lucruri ca și cum ar fi povestit o întâmplare.

— Nu e nimeni împotriva ta, replică Janice.

Își puse mâna ferm pe umărul lui, pentru a-l face să se uite la ea.

— Întotdeauna ai văzut lumea într-o lumină neadevărată, urmă ea. Toată viața ai crezut că oamenii au ceva cu tine, dar nu-i așa. Crede-mă. E numai o obsesie de-a ta. Confunzi cauza cu efectul.

Donovan o asculta. Pentru prima oară cineva îi vorbea deschis. Părea uimit și interesat de ce auzea. Asta și voia Janice să facă : să-i spună adevărul în față. Continua să vorbească acelui monstru, încercând să-l convingă de logica ei. Eu îmi dădeam seama cât de riscant era jocul și cât de fără rost era sacrificiul ei.

— Toată viața ta ai atacat primul, urma Janice. Și când oamenii au ripostat — uneori pentru a-și salva viețile — erai contrariat. Te simțeai lezat fără motiv. Oricine ți se opunea greșea față de tine. N-ai înțeles niciodată că trebuie să ții cont și de dorințele altora. Viața este un compromis. Dacă ai înțelege regula asta simplă, care permite societății să existe, n-ai mai fi atât de nefericit. Nimeni n-a vrut vreodată să-ți facă vreun rău.

El îi asculta pledoaria, dar n-o înțelegea. Nu putea fi înduplecat — era ca o mașinărie uriașă care merge mereu înainte pe drumul său dinainte stabilit.

Janice se simți încurcată și păru că renunță. Încercase cu toată voința și cu toată dragostea de care era în stare să pătrundă în conștiința lui.

— Dacă ai putea să iubești, atunci dragostea s-ar întoarce la tine, îi spuse.

Ea mă vedea pe mine, Patrick, șezând lângă ea. Avea impresia că personalitatea mea și a lui Donovan doar se amestecaseră. Acum își dorea ca Do-

novan să dispară și să-i răspundă Patrick. Credea că voința ei și a mea, unite, puteau fi suficient de puternice să distrugă telepatica influență ce mă înrobea în propriul trup. Știa că eu o ascultam și, brusc, având sentimentul că a pierdut bătălia, mă strigă pe nume :

— Patrick ! Poți fi liber dacă te lupți ! Ajută-mă !

— *Eu nu sunt Patrick,* zise Donovan.

Ea și-a văzut sfârșitul în ochii lui necruțători. El mormăi din nou, rostind cuvintele pe jumătate. Chipul lui trăda o furie disperată împotriva femeii.

— De ce nu mă lași în pace ? Vrei să-mi furi fericirea așa cum mi-au furat-o și ceilalți. Sunteți cu toții împotriva mea. Dar n-ai să-mi mai stai mult în cale ! Nu mă poți opri !

Ridică mâna, iar Janice începu să tremure de groază.

Părea mult mai mică, dar nu s-a ferit.

— Nu..., se rugă ea.

Donovan lăsă mâna în jos, dar îi prinse pardesiul. Ea împinse ușa și sări din mașină. Începu să fugă. Nu striga după ajutor. Curând se opri și așteptă. Donovan se apropia încet de ea.

Janice arăta ca un copil. Vântul, care aducea pe platou un praf cenușiu, îi sufla părul șaten spre spate. Probabil că el avea înfățișarea unui nebun când se apropia de ea. Ținea în mâna dreaptă cuțitul și în stânga strângea frânghia. Janice nu se retrase nici un pas. Îl fixa cu ochii ei albaștri, ca și cum ar fi vrut să-l țină astfel la distanță.

Când Donovan ridică mâna în care ținea cuțitul, ea îl lovi peste încheietură cu latul palmei, așa

cum fac asistentele dintr-un ospiciu când trebuie să se apere de câte un nebun.

Eu am strigat-o pe nume, dar n-o puteam face să mă audă. Eu, care aş fi făcut orice să opresc bestia aia dementă, urma să fiu pur şi simplu spectator la crimă.

Janice l-a făcut să scape cuţitul, dar el o izbi cu funia peste faţă şi, cum ea s-a clătinat, a prins-o de gât cu mâna dreaptă. Nu era nici o greutate pentru el să o ucidă.

Eu îngânam o rugăciune. Janice îmi spusese : „Luptă!". Dar nu mai puteam gândi coerent. Parcă eram în mijlocul iadului în flăcări, privindu-i faţa neajutorată, în timp ce mâna mea îi apăsa capul spre pământ.

Brusc am simţit încordarea muşchilor umărului şi durerea din încheietura mâinii, unde mă lovise Janice. Respiram, mă puteam mişca. Precum mareea care se retrage de pe ţărm, tot aşa influenţa lui Donovan dispărea, iar eu, Patrick Cory, îmi dădeam seama că redevin stăpân pe propriul corp. Mi-am luat mâna de pe gâtul ei. N-a leşinat când a încetat strânsoarea. Am luat-o în braţe, privindu-i biata feţişoară palidă. Ochii ei, încă îngroziţi, i-au întâlnit pe ai mei şi am văzut cum frica se risipea.

Mă recunoscuse imediat, pentru că îmi şopti numele şi-şi încolăci braţele în jurul meu. Am ridicat-o şi am sărutat-o. Murmuram ceva, dar nu-mi dădeam seama ce. Ştiam numai că-mi recăpătasem libertatea.

Ne-am aşezat amândoi jos, pe pământul gol, epuizaţi. Ea mă îmbrăţişa strâns şi îşi sprijinea capul pe pieptul meu, de parcă mi-ar fi ascultat

bătăile inimii. Nici unul dintre noi nu putea spune nimic. Încet-încet mi-am redobândit toate simțurile și m-am ridicat, ajutând-o și pe ea să se salte în picioare.

— Repede, i-am strigat, cuprins de teroare. Ia mașina și fugi de-aici, înainte ca el să se întoarcă !

Ea mă privi drept în ochi și, crezând în clarviziunea ei, a spus zâmbind :

— N-o să se mai întoarcă niciodată.

Am urcat în mașină și am ieșit repede pe autostradă. În timp ce pe lângă noi treceau zeci de mașini, ne-am oprit, prea obosiți ca să ne mai putem mișca, așteptând să prindem din nou ceva putere.

La cea mai apropiată stație service m-am dus să dau un telefon în Washington Junction. A sunat de câteva ori, dar Schratt n-a răspuns.

20 Mai

Am pe masă, în fața mea, câteva pagini scrise de mână, un raport al lui Schratt. Mi l-a adus Janice astăzi. Nu voise să mi-l dea până acum, dar cred că a sosit momentul să-l citesc.

Când mă uit afară pe fereastră (Janice mi-a tras patul chiar lângă geam), văd grădina cu palmieri a spitalului din Phoenix. Pe aleile înguste se plimbă bolnavii. O parte din ei s-au așezat la soare, alții sunt purtați în scaune cu rotile. Peste câteva zile o să pot coborî și eu în grădină.

O să-mi fie destul de greu să citesc însemnările lui Schratt. Are un scris hieroglific, iar aceste pagini se vede că au fost așternute în grabă și cu spaimă. Câteodată nici măcar n-a trecut data.

Janice se oferise să mi le transcrie, dar am preferat să le citesc așa cum le scrisese Schratt.

Iată ce notase el :

„22 Noiembrie

Zădărnicia încercărilor pe care le face psihologia pentru a explica reacțiile mentale se datorează în cea mai mare măsură tendinței de a motiva totul în termeni logici. Acțiunile lui Donovan nu pot fi judecate astfel. Sfera lui de gândire nu se identifică deloc cu sfera conștiinței lui. Procesul său de gândire reprezintă o serie de sentimente disparate, țintind toate către un țel abstract. În accepția unui om normal, el este nebun incurabil și trebuie tratat ca atare. Încercarea lui Patrick de a explora această minte irațională și felul cum o face nu pot să se termine decât cu un dezastru.

Limita dintre nebunie și geniu nu poate fi stabilită cu precizie, dar eu cred că în momentul când creierul a început să-l țină captiv, în puterea lui, Patrick a depășit și el acea limită. De-acum nu mai poate fi considerat un om normal. Un bun om de știință trebuie să fie conștient de propriile lui limite, să nu treacă niciodată în zona inexplorabilă. Amăgit de pretinsa ingeniozitate pe care crede că o are, Patrick nu mai poate vedea lucrurile așa cum sunt ele de fapt. Sunt de acord că în cercetare ideile sunt realități unice, dar utilizarea lor practic trebuie mult restrânsă.

Văzând și cântărind bine acest experiment, îmi dau seama că la creierul lui Donovan nu se mai poate adăuga nimic benefic. Nu se vor mai dezvolta

decât concepţiile lui greşite, instinctele criminale, reflexele indezirabile, până când au să atingă proporţii monstruoase.

De ani de zile observ în Patrick dorinţa diabolică de a se ocupa de experimentele cele mai periculoase. L-am prevenit de multe ori, i-am atras şi acum atenţia. N-am ce să fac, îmi mai rămâne o singură soluţie : să întrerup acest experiment până nu va fi prea târziu.

Inteligenţa lui Patrick e superioară faţă de a mea. N-o să-l pot convinge niciodată, indiferent ce motive şi argumente i-aş oferi. Ca să-l opresc, trebuie să folosesc un şiretlic.

Momentul în care am luat această hotărâre a fost atunci când Patrick a încercat să mă omoare, aşa cum prin comanda telepatică i-o ceruse creierul pe care îl ţine în vasul de sticlă.

După asta nu mi-a fost greu să-l fac să creadă că vreau să-i fiu asistent şi să-l ajut. Creierul însuşi îl zorea să plece. A părăsit Washington Junction pe 21 noiembrie.

Eu am rămas să am grijă de creier. Ce ironie!... Să fie lăsat pe mâna ucigaşului său. Dar pe atunci, Donovan nu-mi putea citi gândurile. De atunci însă a căpătat atâta putere, încât nu îndrăznesc să-mi exprim cu voce tare nici o idee. Ca el să nu afle ce gândesc, folosesc o şmecherie simplă. Mi-am amintit un joc stupid de cuvinte pe care l-am învăţat când eram mic. Mă punea mama să-l memorez, ca să scap de defectele de vorbire. Acum repet acea frază fără încetare, tot timpul cât lampa e aprinsă şi creierul e treaz :

„În mijloc de viscol, de ger și nămeți tot bate el tare cu pumnii-n pereți și strigă întruna că vede schelețí."

Am conectat la lampa de veghe o sonerie să mă avertizeze atunci când becul se aprinde fără ca eu s-o observ și care sună când creierul e treaz. Cât timp spun continuu acea frază, nici un alt gând nu-mi poate trece prin minte. Repetarea stereotipă îl tulbură în mod evident. Encefalograful indică mereu curbe delta. Asta înseamnă că îmi poate citi într-adevăr gândurile. Mi-am luat măsuri de precauție la timp.

M-a sunat Janice din Los Angeles. A stat de vorbă cu Patrick. Mi-a povestit conversația lor și mi-a cerut un sfat. Nu pot însă să-i spun nimic. Nu pot risca să împărtășesc unei alte minți ce am eu de gând să fac. Patrick nu i-a mărturisit niciodată nimic lui Janice, iar acum ea are să creadă că și eu sunt la fel. Îmi pare nespus de rău...

Aseară a sunat și Patrick. Vrea să se întoarcă acasă. L-am convins să rămână acolo unde se afla. Tot planul meu ar eșua dacă el ar veni înapoi.

Ca să pot distruge creierul trebuie să lucrez deosebit de atent, ca atunci când trebuie să fac un test foarte dificil. Încă nu știu cât de puternic poate fi.

Din punct de vedere teoretic nu e greu deloc. Trebuie doar să nu-l mai hrănesc sau să opresc curentul sau să răstorn vasul. Aș putea să-l otrăvesc : un strop de cianură de potasiu picurat în ser l-ar ucide pe loc. Dar dacă își dă seama dinainte de intențiile mele și mă atacă el mai întâi ? Nu pot să-mi dau seama cum, dar dacă s-ar întâmpla așa, planul meu s-ar duce de râpă. Nu am voie să risc.

Trebuie să aştept până când va apărea cea mai bună soluţie. Între timp sunt nevoit să mă prefac în continuare că sunt servul cel mai credincios al creierului. Să-l îngrijesc, să-i iau temperatura, să citesc encefalogramele.

Arată oribil. O masă diformă, alb-cenuşie, care aproape că iese din vasul în care se află. Nu m-ar mira dacă i-ar creşte ochi, urechi şi gură ! E monstruos !

5 Decembrie

Janice a sosit astăzi fără să mă anunţe. Era foarte nervoasă. Am stat mult de vorbă în camera ei. Mi-a povestit despre comportamentul ciudat al lui Patrick. Eu ştiam ce se întâmplă, dar nu puteam să-i spun nimic. Mă temeam că m-ar fi putut auzi creierul, că mi-ar putea citi gândurile. Am încercat s-o fac să înţeleagă, i-am zis să nu se mai gândească la Patrick o vreme, să se ducă să-şi viziteze mama. Dar ea s-a întors la Los Angeles. Ştia că Patrick urma să aibă nevoie de ea curând. Pentru o clipă a reuşit să mă convingă că ăsta era cel mai bun lucru pe care putea să-l facă, deşi eu ştiam prea bine că nu era aşa. S-a supărat pe mine. A crezut că-i ţin parte lui Patrick şi sunt împotriva ei. Credea că am trădat-o.

S-o trădez eu pe Janice ? Nu-şi dădea seama ce spune sau nu ştia cât de mult mă răneau vorbele ei.

Mi-a pus o mulţime de întrebări, iar eu am fost nevoit s-o mint. Nu îndrăzneam nici măcar s-o las să ghicească adevărul. A plecat imediat.

A fost o zi tristă pentru mine, dar m-am consolat cu gândul că avea să înțeleagă totul mai târziu.

13 Decembrie

Situația s-a schimbat radical. Patrick a dat telefon și mi-a ordonat să nu mai hrănesc creierul. A început să se teamă ! Vrea să-l omoare, dar e prea târziu. A trebuit să-l refuz.

Cum aș fi putut să-l refuz când respectarea ordinului m-ar putea costa viața, când este peste puterile mele să fac acum ce-mi cere ? Dacă și-ar transfera puterea telepatică asupra mea, în locul lui Patrick, ar trebui ca eu să-i execut poruncile.

Am căutat întotdeauna să aflu sensurile ascunse ale vieții, dar acum știu : soarta m-a ales pentru această grea încercare. Gândesc limpede, mai limpede ca oricând. Nu mi-am irosit viața în zadar. Nu cred în nici o religie anume, cred în toate în aceeași măsură, pentru că a-l căuta și a-l descoperi pe Dumnezeu este o experiență personală, a fiecăruia în parte.

Într-o zi Patrick are să înțeleagă și el toate aceste lucruri, pentru că a ști înseamnă a înțelege, e ceva ce vine dinăuntru.

Eu știu, eu înțeleg !

15 Mai

Am ratat ocazia de a-l ucide !

A intrat un om în laborator și a atacat creierul ! Gestul acesta neașteptat i-a distras atenția.

Atunci ar fi fost momentul potrivit să-l omor ! Trebuie să se petreacă ceva violent. Atunci ar putea fi distrus.

Mă bucur că nu m-am grăbit să-l ating. Ar fi putut să mă omoare şi pe mine, cum a făcut cu omul ăla. Poate să oprească viaţa doar ordonându-i unui om să moară ! Inima intrusului a încetat să mai bată, în urma unei comenzi telepatice.

Encefalograful a înregistrat agitaţia creierului. Creionul trasase deviaţii atât de puternice, de parcă creierul se mişcase în vasul lui.

L-am sunat pe Patrick, dar el nu m-a înţeles. Vorbeam cu el de parcă aş fi vorbit cu creierul însuşi.

Dacă aş putea să-i provoc din nou acea explozie de forţă, dar fără s-o atrag asupra mea, atunci aş putea să-mi ating scopul ! N-am voie să greşesc !

17 Mai

N-am curaj să scot trupul mortului din casă, ori să dau telefon la spital sau la morgă. Mă tem că atunci creierul m-ar putea opri şi nu-mi pot asuma acest risc.

Nu dorm de două nopţi. Mi-e frică să închid ochii, ca nu cumva să pierd momentul. Gândul că s-ar putea să nu reuşesc mă roade, mă face să-mi pierd curajul.

Patrick, cu admirabila sa sinceritate de intelectual, mi-a spus de nenumărate ori că sunt un ratat. Acum sunt sigur că are dreptate. Unii oameni au nevoie de o viaţă întreagă să înveţe un singur adevăr. Adevărul meu se află aici, în sfatul

pe care-l dau acum : Nu încerca să-l găseşti pe Dumnezeu în eprubetele tale, Patrick. Caută-l printre oameni — acolo ai să-l întâlneşti !..."

Aici se terminau paginile scrise de Schratt.

21 Mai

Schratt era mort când am ajuns noi în Washington Junction.

Nici Janice, nici eu n-am scos nici o vorbă cât a ţinut drumul — aproape treizeci şi opt de kilometri de şosea. Ştiam la ce să ne aşteptăm.

Stătea foarte aproape de mine, ca să simt că este acolo. Chiar şi când respira îmi atrăgea atenţia asupra prezenţei ei. Nu trebuia decât să-i privesc chipul calm liniştit, pentru ca să-mi dispară imediat teama Donovan s-ar putea întoarce.

Când am oprit în faţa casei noastre din Washington Junction, ne-a venit în întâmpinare Tuttle, care a ieşit în fugă din farmacie. S-a bucurat să mă vadă. Şi el, şi Phillips îşi făcuseră griji în legătură cu Schratt. Dăduseră telefon şi la hotelul Roosvelt. Schratt lăsase adresa mea la Tuttle, rugându-l să mă caute dacă vreodată el, Schratt ar fi dispărut pentru mai mult de trei zile. Le interzisese însă cu desăvârşire să intre în casă.

I-am mulţumit lui Tuttle şi i-am spus să se întoarcă la magazin, asigurându-l că o să-l chem dacă o să am nevoie de el. A plecat fără tragere de inimă şi s-a oprit în mijlocul drumului, să vadă dacă intru în casă.

Noi am trecut prin grădina din spate. Îmi era teamă să intru în laborator. Pentru ca şocul să nu

fie prea puternic, am privit mai întâi prin fereastră. La intrarea din față era oprit un Cadillac nou, al lui Yocum, am bănuit din prima clipă.

Unul din geamurile laboratorului era spart, dar perdelele erau trase. Înăuntru era lumină și o sonerie bâzâia continuu.

Am descuiat ușa din spate și i-am spus lui Janice să aștepte afară până când aveam s-o chem. Voiam s-o scutesc de priveliștea aceea oribilă. Dar ea a scuturat puternic din cap și mi-a strâns tare brațul. Nu vroia să mă lase să intru singur.

În micul antreu zăcea Yocum, întins cu fața spre perete. Probabil că Schratt îl pusese acolo, fără să aibă timp măcar să-l acopere cu o bucată de hârtie.

Schratt era în laborator, cu fața într-o baltă de sânge. Capul lui mare, cu păr alb, rar, era mânjit tot de sânge. Strângea creierul în mâinile lui groase. Își înfipsese degetele în materia cenușie, strângând-o cu toată puterea, ca și cum s-ar fi temut ca nu cumva să-i scape și să-și continue viața odioasă. Vasul de sticlă era spart, iar serul împroșcase podeaua și pereții. Firele electrice erau smulse din priză. Diform, împănat cu furtune de cauciuc, creierul arăta îngrozitor.

L-am ridicat pe Schratt și l-am dus la mine în dormitor. I-am spălat fața și mâinile.

Era ușor să ne dăm seama ce se întâmplase : când Donovan a atacat-o pe Janice la Hollywood Hills, Schratt a recunoscut deviațiile de pe encefalogramă, care arătau furia. A știut atunci că Donovan era gata să ucidă din nou. A profitat de situație, s-a repezit la vas și a smuls firele din priză.

Imediat creierul a abandonat-o pe Janice şi s-a întors împotriva celui care-l atacase. Într-un efort disperat, concentrându-şi toate puterile contra noului inamic, l-a ucis pe Schratt. Dar, nemaifiind alimentat de instalaţia care îl ţinea în viaţă, a murit şi el.

Faţa lui Schratt prezenta semnele morţii prin tromboză coronariană. Pe frunte avea o tăietură adâncă. De obicei, pe chipul celor care mor în acest fel se poate citi chinul ultimelor clipe. Dar Schratt părea liniştit, chiar fericit. Probabil că a murit foarte repede.

Uitându-mă la el, am început să simt că se învârte camera cu mine. M-am întors, cuprins de dureri puternice în zona frunţii şi a ochilor. Am văzut că Janice mă privea speriată.

Trupul a început să-mi tremure. Am întins mâinile după ajutor, iar ea s-a repezit să mă susţină. Până să ajungă la mine, mi-am pierdut cunoştinţa.

1 Octombrie

De mai mult de cinci luni sunt nevoit să stau în pat, din pricina epuizării nervoase datorată tensiunilor la care fusese supus creierul meu. Acum sunt deja în perioada de convalescenţă.

Stau în grădina spitalului, într-un scaun cu rotile, şi îi dictez lui Janice o scrisoare pentru Chloe Barton. Voiam să trec acel cont secret pe numele ei. Sunt sigur că ea o să aibă grijă de Sternli şi va îndeplini dorinţa tatălui ei, care ţinea

neapărat să-i ajute pe cei doi sărmani din Reno şi Seattle.

Janice a decupat dintr-un ziar un articol foarte straniu :

„Cyril Hinds, condamnat la moarte cu câteva luni în urmă, trebuia să fie spânzurat. Însă în timpul execuţiei, nu s-a deschis trapa. Hinds a fost dus înapoi în celulă şi mecanismul a fost reparat. Uimitor a fost că nici a doua oară n-a fost posibilă execuţia. Trapa s-a blocat din nou. N-a putut fi acţionată pârghia care o deschidea. Deoarece, conform unei legi străvechi, o execuţie eşuată se poate repeta numai de trei ori, călăul nu a vrut să mai rişte. De aceea, a sprijinit trapa cu o grindă de lemn, pe care a împins-o, la momentul potrivit, cu piciorul. De această dată Hinds a murit, în sfârşit."

O priveam pe Janice în timp ce-mi citea ştirea. Fruntea ei era brăzdată de cute adânci. După ce termină de citit, rupse hârtia în bucăţi mici, în timp ce se uita la mine zâmbind discret.

Ştiam la ce se gândea : energiile de nestăpânit ale lui Donovan cutreierau încă lumea aceasta, a fiinţelor muritoare. Încercase din nou să-şi impună voinţa, să-l salveze pe Hinds de la moarte în ultimele clipe.

Energia nu poate fi distrusă.

2 Octombrie

Higgins, medicul şef, m-a vizitat ieri să mă felicite că mă refăcusem atât de repede. Sunt acum în afară de orice pericol. Mi-a spus că pot să plec din spital oricând doresc.

M-a întrebat dacă am de gând să mă întorc în Washington Junction. I-am răspuns că nu. Atunci el s-a așezat, trăgând adânc din țigară și m-a privit încurcat. Am zâmbit și l-am întrebat ce dorește. Timid, mi-a propus din nou să ocup postul vacant al lui Schratt, în Konapah. Autoritățile guvernamentale îi ceruseră să angajeze un medic competent, care să suporte atmosfera dintr-un asemenea spital aflat într-o zonă stearpă, aridă, care să poată supravegha populația de indieni și s-o educe în spiritul igienei moderne. Higgins era convins că nu exista alt om mai potrivit decât mine. În mod sigur vorbise cu Janice înainte de a veni la mine.

— De ce să nu se descurce ei și singuri, făcându-și vrăji cu șerpi, dacă tot cred în ele ? N-ați auzit de tămăduirea prin credință ? l-am întrebat, folosind vorbele lui Schratt.

Higgins aprobă din cap și zâmbi :

— Bineînțeles. N-am nimic împotrivă, cu condiția ca vrăjile alea să fie sterilizate și însoțite de niște medicamente eficace.

L-am rugat să-mi lase ceva timp de gândire, dar eram deja sigur că aveam să accept.

5 Octombrie

Ne-am hotărât să plecăm la Konapah fără să luăm cu noi nimic din casa veche, din Washington Junction. Aveau cândva indienii un obicei — la fiecare șapte ani își dădeau foc la corturi, ca să ardă spiritele rele. Noi vom urma exemplul lor arhaic. Gândurile vechi aveau să rămână în mobila veche. La fel și umbrele nefericirii. În casa

însorită pe care guvernul a construit-o pentru noi în Konapah totul va fi nou. Altele vor fi şi gândurile noastre.

10 Octombrie

Mâine plecăm. Înainte de asta vreau să-mi scot din minte pentru totdeauna experimentul acesta, cu creierul lui Donovan.

Am demonstrat că în anumite condiţii, creierul uman poate fi ţinut în viaţă în mod artificial. Ce altceva am obţinut în urma acestui experiment cu excepţia concluziei că nici cea mai importantă realizare, crearea pe altă cale decât cea naturală a gândurilor nu este practic posibilă ? Natura are limite peste care noi, oamenii, nu putem trece.

Imaginea creatoare a creierului este nelimitată, bunătatea, cinstea, dragostea, umanismul, nu-i pot fi inoculate. Ele trebuie să existe în structurile lui interioare.

Omul nu poate face din el decât ceea ce este. Atât şi nimic mai mult.

Dintr-o avalanșă de titluri noi vă propunem
cele mai ieftine cărți bune.

ORICINE, ORIUNDE și ORICÂND
se poate bucura de aceste cărți comandându-le prin serviciul nostru de difuzare prin poștă la adresa :
EDITURA FANTASIA, C.P. 22—250
București

Cititorii noștri ies totdeauna în câștig !
Comandând titlurile noastre astfel, le puteți primi cu prioritate, oriunde în țară, achitându-le doar la primirea coletului, *RAMBURS.*
* Comenzile *depășind trei exemplare* beneficiază de o *reducere de preț de 10%.*
* Comenzile *depășind zece exemplare* beneficiază de o *reducere de preț de 20%.*
Difuzorii pot face oferte la aceeași adresă.

FANTASIA — SINGURA CALE SPRE LUMEA VISELOR ÎMPLINITE !

În Colecția „GALAXIA SF" vor apărea :

1. *Memoria lui Hauser*, de CURT SIODMAK
2. *Trupul lui Gabriel*, de CURT SIODMAK
3. *Cea de-a treia urechе*, de CURT SIODMAK
4. *Război pe planeta Venus*, de WILLIAM F. TEMPLE
5. *Răzvrătiții din Tunelul Timpului*, de RAYMOND F. JONES

6. *Regele Bufonilor*, de RAYMOND F. JONES
7. *Dincolo de stele*, de EMIL PETAJA
8. *De vânzare — Universul !*, de A. E. VAN VOGT
9. *Cruciada metalului*, de A. MERRITT

De multe ori, imaginația depășește realitatea. Dar cum poate arăta o lume în care realitatea depășește cu mult imaginația celor mai inventivi autori de anticipație ?
COLECȚIA „GALAXIA SF" vă oferă câteva răspunsuri !

În COLECȚIA „SUSPANS" vor apărea :
1. *În umbră, Păianjenul ucigaș*, de JAMES PATTERSON
2. *Alertă la Clubul de noapte*, de JAMES PATTERSON
3. *Aventurile detectivului Mike Blair*, de HANK SEARLS

Și celebra serie a detectivului Joe Ryker, scrisă de marele campion al *best seller*-ului, NELSON DE MILLE, sub pseudonimul JACK CANNON :
1. *Mâna însângerată*, de JACK CANNON
2. *Răzbunătorul Domnului*, de JACK CANNON
3. *Nici o amprentă*, de JACK CANNON
4. *Canibalul*, de JACK CANNON
5. *Noaptea mărturisirilor*, de JACK CANNON
6. *Escadronul morții*, de JACK CANNON

COLECȚIA „SUSPANS" — ENIGME, CĂUTĂRI, ÎNTREBĂRI, RĂSPUNSURI

În COLECȚIA „INCREDIBIL, DAR ADEVĂRAT“ vor apărea :

1. *Dinții morții,* de XAVIER MANIGUET
   Fascinanta istorie a celor mai temuți stăpâni ai oceanelor planetei — RECHINII — nu o putea scrie decât acela care *a trăit printre ei și i-a cunoscut cel mai bine :* celebrul ihtiolog XAVIER MANIGUET.
2. *Luptând cu marea dezlănțuită,* de DOUGAL ROBERTSON
   După 37 de zile de naufragiu pe o firavă plută de salvare, înconjurați de toate primejdiile mării, DOUGAL ROBERTSON, împreună cu familia lui și un prieten, au dovedit lumii întregi că istoria adevăratului curaj mai are încă multe pagini nescrise.
3. *Peste bord,* de HANK SEARLS
   În marea înfruntare cu forța nemăsurată a naturii, între viață și moarte există un singur pas greșit.

COLECȚIA „INCREDIBIL, DAR ADEVĂRAT“ — O ISTORIE A CURAJULUI SCRISĂ DE MARII ÎNVINGĂTORI AI MĂRUNTELOR PUTERI OMENEȘTI !

În COLECȚIA „FANTASY“ vor apărea :

1. CONAN, de Robert E. Howard, L. Sprague de Camp, Lin Carter
2. CONAN CIMERIANUL (2), de Robert E. Howard, L. Sprague de Camp, Lin Carter
3. CONAN PIRATUL (3), de Robert E. Howard, L. Sprague de Camp
4. CONAN MERCENARUL (4), de Robert E. Howard, L. Sprague de Camp
5. CONAN CUCERITORUL (5), de Robert E. Howard
6. CONAN RĂZBUNĂTORUL (6), de Robert E. Howard, Bjorn Nyberg, L. Sprague de Camp
7. CONAN NEÎNVINSUL (7), de John Maddox Roberts

O întreagă lume a luptei pe viață și pe moarte, a magiei negre și aventurilor primejdioase, a vitejiei și a nenumăratelor bogății ce așteaptă să fie cucerite.

C O N A N

Cea mai renumită epopee a unui fascinant gen literar aproape necunoscut până acum în ROMÂNIA — *heroic fantasy !*

C O N A N

Un personaj celebru interpretat, în filmul cu acelasi nume, de idolul tinerilor.
A R N O L D S C H W A R Z E N E G G E R

În COLECȚIA „VISE DE DRAGOSTE“
vor apărea :

1. *Sărbătoarea diamantelor,* de NORA ROBERTS
2. *Drumul tainelor,* de NORA ROBERTS
3. *Fiecare are dreptate,* de NORA ROBERTS
4. *Doar câteva cuvinte,* de NORA ROBERTS
5. *Răsfățatul milionarelor,* de ROBERT ALLEY
6. *Steaua căzătoare,* de PHYLLIS A. WHITNEY
7. *Chihlimbarul negru,* de PHYLLIS A. WHITNEY
8. *Pietrele cântătoare,* de PHYLLIS A. WHITNEY

DRAGOSTEA este aceeași oriunde — pe o insulă din Madagascar sau într-un cartier sărac, la Hollywood sau în mijlocul deșertului. Depinde numai de oameni dacă se bucură sau suferă pentru ea.

COLECȚIA „VISE DE DRAGOSTE“ — PASIUNE, AVENTURĂ, RĂZBUNARE, REGĂSIRE

Tipărit la S. C. „ROMCART S.A.“ București

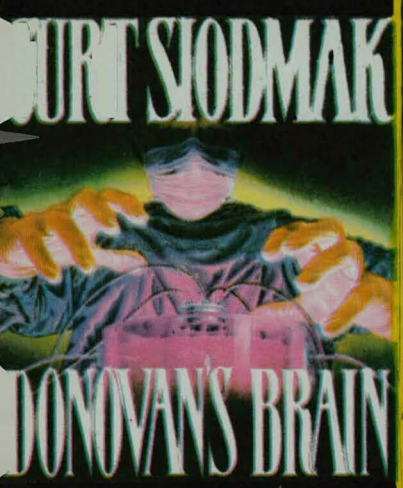

CREIERUL LUI DONOVAN
MEMORIA LUI HAUSER
TRUPUL LUI GABRIEL

Trei romane, trei fascinante momente posibile din aventura creierului.

Doctorul Cory, chirurg şi biolog de geniu, eroul celor trei romane, şi-a pus câteva întrebări: Poate creierul să trăiască izolat de trup? Ce poate face el fără gura care să-i exprime gândurile, fără mâna care să-i împlinească voinţa? Se poate extrage dintr-un creier, înainte de a muri, toată informaţia şi memoria tezaurizate acolo? Se poate transplanta un creier într-alt trup?

După ani de la apariţia acestor cărţi, ştiinţa s-a văzut obligată să recunoască: mare parte din ipotezele de-aici sunt posibile. Iar ceea ce se poate întâmpla dacă ele se adeveresc, constituie fantastica aventură a celor trei romane inegalabile.

Îl aveţi în faţă pe cel dintâi.

SF COLECŢIA GALAXIA S.F.

Lei 1800

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025